

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

3 Dergisi

Aylık siyasal dergi

Kasım-Aralık 2012 Sayı: 16

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Açlık grevleri, dergimizi yayına verdiğimiz sırada, 60'lı günlere ulaşmış olarak devam ediyordu. PKK'li tutsakların üç taleple başlattıkları eylem, asıl olarak Öcalan'ın avukatlarıyla görüştürülmesi noktasında kilitlenmiş durumda. Öcalan 2011 yılının Temmuz ayından bu yana avukatlarıyla görüştürülüyor. Bunun en bildik gerekçesi ise, artık kara mizah konusu haline gelen "koster bozuk" nakaratıdır. Açlık grevi sürerken de avukatların görüşme talebi, yine "koster bozuk" engeline çarpmıştır. Şimdi Ulaştırma Bakanlığı'nın yeni bir koster hazırladığı söyleniyor. Bu hazırlığı, Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesine yeşil ışık yakıldığı şeklinde yorumlamak mümkün. Çok kısa bir sürede bunu anlayacağız zaten.

Devletin Öcalan'ı avukatlarıyla görüştürmeme ısrarı, gerçekte hiçbir kalıba sığmıyor. Ne "koster", ne "hükümlü"lük, ne de başka bir şey... Tek başına AHİM'de süren davaların olması bile, hukuken görüştürmeyi zorunlu kılıyor çünkü. Ayrıca yıllardır Öcalan hükümlü durumda iken, avukatlarıyla görüştüren yine bu devlet değil miydi? Sözde avukatlar, dışarıya haber taşıyor! Ki bu iddiayla, Öcalan'ın 28 avukatı KCK davasında tutuklu. Oysa biliyoruz ki, bizzat Başbakan'ın görevlendirdiği MİT mensupları, Avrupa ve Kandil'deki PKK liderlerine Öcalan'ın mektuplarını taşıdılar. Bunlar, belgeleriyle ortaya çıktı.

Açlık grevlerinin geldiği boyut, bu gerekçelerle daha fazla bekletmeye olanak tanımıyor. Nasıl ki, AKP'nin "2023 Vizyonu" olarak sunduğu maddeler arasında yer alan "anadilde savunma hakkı" bir hafta içinde meclise gelebildiyse, Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi de önümüzdeki günlerde gerçekleşebilir.

Sayfa 2'de sürüyor

İçeride, dışarıda HÜCRELERİ PARÇALA!

İçeride, dışarıda HÜCRELERİ PARÇALA!

Kuşkusuz Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi, tecridi ortadan kaldırmıyor. Başta Öcalan olmak üzere tüm tutsaklar üzerindeki tecridin kaldırılması, insanca yaşam koşullarının sağlanması gerekiyor. Hücre kapılarının açılması, "sohbet hakkı" dahil, sosyal bir varlık olarak ihtiyaçlarının karşılanması, hasta tutsakların serbest bırakılması, mektup-görüş-telefon gibi yasaklarının kaldırılması, vb. kısaca tutsakların yıllardır mücadelesini verdikleri hakların verilmesi gerekiyor.

Ama biliyoruz ki, hücreler sadece içeride değil! Ve dışarıdaki hücreler parçalanmadıkça, içerideki de parçalanmıyor.

İşte son çıkan "Sendikalar ve TİS Kanunu"! 12 Eylül döneminden bugüne kadar korunan sendikalar yasası, AKP'nin "demokratikleştirme"sinden nasibini aldı! İşçilerin "barajsız sendika" talebine rağmen, öyle bir ince ayar çekildi ki, hem birçok sendika yetkisiz kılındı, hem de yandaş sendikalara alan açıldı. Bir de 30'dan az işçi çalıştıran işyerlerinde "sendikal tazminat hakkı" kaldırılarak, patronlara sendikalı işçileri rahatlıkla işten atma davetiyesi çıkarıldı. 30'dan az işyerlerinde çalışan işçilerin, toplam kayıtlı işçilerin yüzde 60'ını oluşturduğu, yani 6.5 milyon işçinin fiilen sendikasız bırakıldığı, bir durumla karşı karşıyayız. Kademeli bir şekilde getirilen yüzde 3'lük barajın yarattığı sonuçların lafını bile etmiyoruz...

Sömürülen, ezilen kesimleri örgütsüzleştirme saldırısının en somut halidir "sendikalar ve toplu iş sözleşmesi ilişkileri" yasası... Ve AKP'nin "12 Eylül'le hesaplaşıyoruz" yalanındaki son perdedir. Bu demagojiyle attıkları her adım, 12 Eylül'den daha beter yasa ve uygulamaları getirmiştir. ABD'nin işgallerinin kılıfı nasıl "demokrasi getiriyoruz" ise, AKP'ninki de "darbelerle hesaplaşma", "ileri demokrasi"dir!

Benzer bir durum dış politikadaki "komşularla sıfır sorun"da yaşanıyor. Şu anda tüm komşularla kavgalı, iç işlerine müdahale eden ve fiilen savaşın parçası olan bir Türkiye vardır. Akçakale'den sonra Ceylanpınar'a da mermiler, bombalar yağıyor ve oradan Suriye toprakları bombalanıyor. Sınır bölgesinde yaşayan halk, ölümle burun buruna ve yığınlar halinde göç ediyor. Türk egemenlerini ise ilgilendiren tek şey, Suriyeli muhaliflerin durumu. Öyle ki Dışişleri Bakanı apar-topar Katar'a giderek, muhalefetin yeni dizaynına eşlik etti.

Ve ardından Türkiye'nin, Suriye resmi temsilcisi olarak bu oluşumu, yani SUK'u (Suriye Ulusal Koalisyonu) tanıdığını açıkladı.

Bir yandan Suriye toprakları, diğer yandan Kuzey Irak, Türkiye'nin bombardımanı altında. Bir kez daha "sınırötesi operasyon" ile başta Kandil olmak üzere PKK kampları bombalanıyor. Açlık grevleriyle sıkışan AKP hükümeti, sınırötesi operasyonlarla gövde gösterisi yapıyor. Diğer yandan BDP üzerindeki baskıları arttırıyor. 2. Olağanüstü Kongresi hakkında hemen soruşturma açılması, BDP milletvekillerinin PKK gerillalarıyla kucaklaşmasından dolayı dokunulmazlıklarının kaldırılması yönündeki çabalar, bunun göstergeleri. Halen KCK davalarında "anadilde savunma" sorunu yaşatarak, tahliyeler engelleniyor. Açlık grevini protesto eylemlerine büyük bir vahşetle saldırıyorlar. Sadece devlet terörü ile yetinmeyip, sivil faşistlerin tasmalarını da çözerek, devrimci öğrencilerin, göstericilerin, Kürt halkının üzerine salıyorlar.

Kısacası taşları bağlayıp, köpekleri meydana sürmüş durumdalar. Örgütlenme, ifade, eylem hakkını yok ederek, içeride-dışarıda terör estiriyorlar.

İşçi ve emekçiler, vergi yükü ve zam sağanağı altında bunaltılırken, sendikaları kapatılıyor, TİS hakkı elinden alınıyor, sendikalı olması işten atılmasıyla eş anlamlı hale getirilerek resmen engelleniyor...

Kürt halkının üzerine ise bombayla, silahla, copla gidiyorlar. Açlık grevindeki tutsaklara bile saldırı hazırlığı yapılıyor.

Bilmeliyiz ki, yaşam ve çalışma koşullarının düzeltilmesi, içeride-dışarıda hücreleri parçalamaktan geçecektir! Tutsakların tecridine karşı mücadele, dışarıda parçalanmış, hücreleştirilmiş yaşama karşı mücadeleyle kopmaz biçimde birbirine bağlıdır.

Okurlara...

Merhaba,

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, Avrupa'da işçi sınıfı sokakları doldurmuş, "krizin faturasını ödemeyeceğiz" eylemleri gerçekleştiriyordu. Krizin ikinci dalgasının işaretleri her geçen gün artıyor. ABD'de seçimler nedeniyle ekonominin rakamlarının olduğundan daha iyi gösterildiğini, İngiltere'de olimpiyat dopinginin verileri kısmen düzelttiğini biliyoruz. Diğer taraftan, Almanya ve Çin gibi, bugüne kadar krizden doğrudan etkilenmeyen ülkelerde de yavaşlama belirtileri ortaya çıktı. Bunun doğal sonucu olarak burjuvazinin saldırganlığı da arttı. Yapılması gereken tek şey, "krizin faturasını ödemeyeceğiz" eylemlerini yaygınlaştırmaktır.

Ülkemizde tek tek işyerlerinde yerel sorunlara ilişkin sürmekte olan grev ve direnişleri, devletin genel ve daha büyük saldırılarına dönük, sendikaların birlikte örgütleyecekleri kitlesel gösterilere çevirmek gerekmektedir.

Diğer taraftan Suriye savaşı da gözlerden ırak biçimde giderek pişirilmektedir. ABD, savaşın dünya kamuoyundaki meşruiyetini bir türlü sağlamamakta, Suriye'nin arkasındaki Rus-Çin desteği her geçen gün artmaktadır. Ancak krizin boyutu savaşı kaçınılmaz hale getirmektedir. Savaşın gündemden düştüğünü düşünerek rehavete kapılmamak gerekir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Adresimiz değişti. Yeni adresimiz;
Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.
No: 19/A Elok Ap. Şişli/İst.

16. sayıda

3	Açlık grevleri ve devletin bildik yaklaşımı
4	YÖK protesto edildi
5	Avrupa'da krize karşı eylem
6	TİS'ler fiilen engelleniyor
7	Sendikalar ve TİS kanunu
8	"Asgari ücretten vergi alınmayacak" mı dediniz
9	DİSK ve SGBP' den eylem
10	Taşeron sağlık emekçileri direnişte
11	Bilgi üniversitesi direniyor
12	İşkenceciyle helalleşmek!?
13	Türküler yasalardan güçlüdür
14	Kriz, savaş ve değişen dengeler
16	Suriye çıkmazı
17	Hatay'da gençlerin protestoları
18	Seçim sonuçları Chavez'e uyarıdır
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Ekim devrimi ve Lenin
23	Açlık grevleri üzerine

Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması, anadilde savunma ve eğitim hakkı olarak sıralanan üç taleple PKK'li tutsakların 12 Eylül'de başlattıkları açlık grevi, iki ayı aşkın süredir devam ediyor. BDP'nin açıklamalarına göre, Ekim ayı sonunda 707 tutsak açlık grevinde iken, **5 Kasım'da -hasta ve çocuklar dışında tutularak tüm PKK'li tutsakların katılımıyla, binlerce kişiye ulaştı.** İlk ekipte yer alan 60 kişinin, sağlık durumlarının kötüleştiği bildiriliyor.

Durum böyleyken, devletin bildik yalan ve demagojileri, saldırganlığı devam ediyor. Başlangıçta açlık grevlerini görmezden gelen AKP hükümeti, açlık grevlerine artan destek eylemleriyle birlikte burjuva medyada da yer almasıyla, görmek ve konuşmak

Erdoğan da, *“Öcalan'ın tecridine son”* talebine karşılık *“idam cezası yeniden gelebilir”* tehdidini savuruyor.

Açlık grevini sürdürenlere dönük, yalan ve demagojiler ise, aralarına kopya kağıdı koymuşçasına birbirinin tekrarı niteliğindedir. Mesela Erdoğan'ın Almanya ziyareti sırasında söylediği, *“aç kalan falan yok, az-çok bir şeyler yiyip içiyorlar”* ve *“šov yapıyorlar”* sözleri, en bilinen argümanlardan...

1984'te Metris ve Sağmalcılar cezaevlerindeki ölüm orucunda, cunta şefi Kenan Evren de *“gizli gizli yiyorlar”* demişti. Ve o eylemde 4 devrimci can verdi, onlarcası sakatlandı. Keza 1996'da dönemin Adalet Bakanı Şevket Kazan, *“kantinden yemek stoklamışlar, yiyorlar”* dediği eylemde,

Saldırıları, sadece bu tür iftira, yalan ve demagoji ile sınırlı değil. Destek eylemlerine büyük bir öfkeyle saldırıyorlar. **Yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Hemen her eylemde polis terörü tüm şiddetiyle sürüyor, bazı yerlerde sivil faşistlerin tasmalarının çözüldüğünü de görüyoruz.** Birçok üniversitede, öğrencilerin üzerine polisle birlikte sivil faşistleri de saldılar. Bursa, Malatya, Edirne gibi illerde sokak gösterilerine sivil faşistlerin saldırısı, gemi azıyı aldı. Özellikle Bursa'nın Yıldırım ilçesinde resmi ve sivil faşist saldırılar, günlerce sürdü. Kürt halkı üzerinde büyük bir terör estirildi.

Destek eylemleri yayılıyor

Devletin resmi ve sivil güçleriyle saldırılarına rağmen, açlık grevlerine destek ve dayanışma eylemleri hızla büyüyor. Sanatçılar, aydınlar, öğrenciler akademisyenler, hemen her kesimden destek eylemleri geldi. **Cezaevi önlerine yürüyüşler, oturma eylemleri, kimi kurumlarda ve meydanlarda açlık grevleri gibi biçimlerle, açlık grevleri sürekli gündemde tutuldu.** Son olarak BDP'li milletvekillerinden bir grup da Diyarbakır'da açlık grevine başladılar.

Elbette bunların içinden en öne çıkanı, 30 Ekim'de BDP'nin çağrısıyla “topyekün direniş”e çevrilen kitlesel eylemlerdi. Başta Kürt illeri olmak üzere ülkenin dört bir yanında yürüyüşler, protestolar gerçekleşti. Kürt bölgelerinde kepenkler indi, hayat durdu. Katılımın yüzde 90 olduğu söylendi.

Bu çağrılar, sadece Türkiye içinde değil, dünyada da yankı buldu. Yurtdışında bulunan Kürtler ve devrimci-demokrat kesimler, mitinglerle, yürüyüşlerle açlık grevcilerine desteklerini sunarken, devletin saldırgan tutumunu kınadılar ve bulundukları ülkenin yöneticilerine uyarılarda bulundular. Özellikle Almanya'da yapılan eylemler, kitleselliği ile de dikkat çekti. Erdoğan'ın Merkel'le görüşmesi sırasında, protestolar iyice yükseldi. Bu gösterilere Alevi kurumlarının da katılmış olması anlamlıydı. Devletin Aleviler ile Kürtleri karşı karşıya getirme politikasına iyi bir cevap oluşturuyordu.

Uluslararası devrimci-demokrat kurumlar da yaptıkları açıklamalarla açlık grevine desteklerini bildirdiler. Latin Amerika ülkelerinden

Açlık grevleri ve Devletin bildik yaklaşımı

Açlık grevindeki tutsaklara saldırı ihtimali, bugüne dek gerçekleşen destek ve dayanışmadan çok daha güçlü bir karşı koyuşu gerektirmektedir. Bu yönde tehditler artmıştır. Önceki yıllarda olduğu gibi grevci tutsaklara zorla beslenme dayatılması, ya da koğuşlara saldırıya geçilmesi durumunda, bunu yaptıklarına pişman etmek gerekir.

Yeni bir 19 Aralık'ın yaşanmasına izin verilmemeli, Kürt-Türk tüm emekçiler böyle bir saldırıyı durdurmak için seferber edilmelidir. Unutulmamalıdır ki, “bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!”

zorunda kaldı. Hatta Adalet Bakanı, Kurban Bayramı arifesinde Silivri Cezaevi'ne giderek açlık grevi yapan tutsaklarla da görüşti. Taleplerinin duyulduğunu, anadilde savunma konusunda değişiklikler yapacaklarını, Kürtçe seçmeli dersi başlattıklarını, Öcalan'ın ailesiyle görüştüğünü vb. söyleyerek, açlık grevlerine son verilmesini istedi. Adalet Bakanı olumlu bir yaklaşım sergiler gibi görünürken, Başbakan Erdoğan sert çıkışları ile ortamı iyice gerdi. Adeta “iyi polis”-“kötü polis” rolünü oynadılar. Hala da bu oyun devam ediyor.

Ancak ne söylemleri, ne de oyunları yeni değil!

Aynı yalan ve demagoji, aynı tehdit ve saldırganlık

Bugüne dek ülkemizde yapılan hemen tüm ölüm oruçlarında benzer açıklamaları duyduk, benzer oyunlara tanık olduk. Öyle ki, '84 Ölüm Orucu sürerken Kenan Evren, ölüm orucuna girenlerin “idamla yargılanan” kişiler olduğunu iddia etmiş ve *“asmayıp da besleyelim mi”* lafını sarfetmişti. Şimdi

tam 12 devrimci şehit düştü. 2000 yılında F Tipi Cezaevlerine karşı ölüm orucu başladığında, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, *“gizli gizli yiyorlar, inanmayın”* demişti. Ardından gerçekleşen 19 Aralık saldırısıyla birlikte, 122 kişi yaşamını yitirdi. İroni olarak “hayata dönüş” adını verdikleri bu operasyonun gerçek adının “Tufan” olduğu sonradan açığa çıkacak ve gerçekten de tutsakların üzerinde ölüm ve zulüm tufanı estirilecekti. Her iki eylemde de yüzlerce tutsak, tedavisi mümkün olmayan hastalıklara yakalandı, bilinç yitimine uğradı.

Sadece açlık grevi yapanlara değil, **dışarıda tutsaklara destek veren tüm kesimlere de benzer saldırılar sürüyor.** O eylemlerde *“liderleri keyif sürüyor”* türü iddialar, şimdi Erdoğan'ın ağzından BDP'li milletvekilleri için dökülüyor. BDP'lilerin “kuzu kebab” yedikleri iddiası ve fotoğraflarının servis edilmesi, aynı *“çamur at, izi kalsın”* tarzıdır. Ki bu fotoğrafın açlık grevinden aylar önce çekildiği, kısa zamanda açığa çıktığı ve kendileri de bunu itiraf ettikleri halde...

Avrupa'ya, Asya'dan Afrika'ya kadar ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren birçok örgütten destek ve dayanışma mesajları geldi.

Kısacası gerek içerde, gerekse dışarıda açlık grevlerine ilginin, destek ve dayanışmanın oldukça yüksek olduğu görülüyor. Bunların birçoğu da eylemli aktif destek biçimindeydi.

Açlık grevlerine, işçi-emekçi cephesinden de destek geldi. DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi kurumlar, hem açıklamaları, hem de eylemleriyle açlık grevine desteklerini ortaya koydular. Ancak bu destek belli zayıflıklar içeriyor. Bunda işçi hareketinin genel olarak gerilemiş olmasının payı var kuşkusuz. Diğer yandan **açlık grevindeki taleplerin sadece Kürt sorunu çerçevesinde olmasının, tüm ülkeyi kapsayan demokratik taleplerden hiçbirine yer verilmemiş olmasının da rolünü görmek gerekir.**

Devletin saldırısı karşısında yek vücut olalım

Tabi ki yıllardır beyinlere zerkedilen şovenizmin bir eylemle son bulması beklenemez. Egemenler bunun zayıflamaması, aksine sürekli canlı tutulması için ellerinden geleni yapıyorlar. Erdoğan'ın tam da bugünlerde *"halkın çoğu idamın geri gelmesini istiyor"* diyerek, **idam tartışmasını başlatması, Kürt-Türk halkı arasındaki yakınlaşmayı önlemek içindir.** Keza çeşitli illerde ve üniversitelerde artan sivil-faşist saldırılar da buna hizmet etmektedir. Bunlara karşı daha örgütlü ve birleşik bir mücadelenin örülmesi gerektiği ortadadır. Resmi-sivil faşistlerin saldırılarının püskürtülmesi, aynı zamanda şovenizmin etkisinin kırılması demektir.

Açlık grevindeki tutsaklara saldırı ihtimali, bugüne dek gerçekleşen destek ve dayanışmadan çok daha güçlü bir karşı koyuşu gerektirmektedir. Bu yönde tehditler artmıştır. Ayrıca bazı cezaevlerinde açlık grevindeki tutsaklara B-1 verilmediği, iase bedeli kesildiği için, tuz ve şekeri de kendi paralarıyla almak zorunda bırakıldıkları bilinmektedir. Önceki yıllarda olduğu gibi grevci tutsaklara zorla beslenme dayatılması, ya da bu koşullara saldırıya geçilmesi durumunda, bunu yaptıklarına pişman etmek gerekir.

Yeni bir 19 Aralık'ın yaşanmasına izin verilmemeli, Kürt-Türk tüm emekçiler böyle bir saldırıyı durdurmak için seferber edilmelidir.

Unutulmamak gerekir ki, *"bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!"*

YÖK protesto edildi

YÖK'ün kuruluşunun 31. Yılında, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Bursa, Malatya, Kocaeli, Çanakkale, Dersim, Samsun, Trabzon, Sakarya, Afyon, Diyarbakır'da eylemler yapıldı. İzmir ve Kocaeli'de eylemlere polisler saldırırken, onlarca öğrenci gözaltına alındı.

Özel ve vakıf üniversitelerinin çığ gibi büyüdüğü, eğitimin daha gerici ve ezberci bir hale getirildiği bir dönemde 6 Kasım protestolarının önemli olması kaçınılmazdı. Ancak bu yılki 6 Kasım protestoları yine parçalı geçti. Diğer yandan YÖK'ün sadece üniversite öğrencilerinin gündemiymiş gibi algılanması, başka bir olumsuzluğu oluşturuyor. Öğretim üyeleri başta olmak üzere, okumaları engellenen işçi gençliğin, liseli gençliğin ve öğrenci velilerinin örgütlenememesi, eylemlerin darlaşmasına sebep oluyor.

YÖK protestolarının ilkinin 3 Kasım'da Ankara'da Gençlik Federasyonu yaptı. Yüksel Caddesi'nde toplanan Gençlik Federasyonu üyeleri burada basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından başbakanlığa yürümek isteyen kortejin önünü kesen polisler, gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Saldırıda 10'a yakın öğrenci gözaltına alındı, Gençlik Federasyonu üyeleri ara sokaklarda uzun süre polislerle çatıştılar.

İstanbul'da 6 Kasım'da Beyazıt Meydanı'nda 4 ayrı eylem yapıldı. İlk eylemi DÖB, ikincisini DAF, üçüncüsünü 9 Kasım'da Ankara'da miting yapma kararı alan reformist partiler ve Genç-Sen, son eylemi de YÖK Karşıtı İnisiyatif yaptı. Bu inisiyatifin içinde devrimci gençlik örgütlerinin bir kısmı yer aldı. YÖK Karşıtı İnisiyatif Çapa'da toplanıp Beyazıt'a yürürken, diğer gruplar Laleli ve Beyazıt tramvay duraklarında toplandılar. Eylemlerde basın açıklaması içerikleri AKP karşıtlığıyla sınırlandırılırken, eğitimin paralı ve gerici hale getirilmek istenmesi protesto edildi.

Aynı gün Ankara'da Hacettepe, Ankara Üniversitesi

Cebeci Kampüsü ve ODTÜ'de de eylemler yapıldı.

Akşam saatlerinde gençlik örgütleri Sakarya Meydanı'na yürüyerek YÖK'ü protesto ettiler.

İzmir'de 9 Eylül Üniversitesi'nde yapılan eylem olaysız biterken, Ege Üniversitesi'nde yürüyüş yapan öğrencilere polis, gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. HDK, Ekim Gençliği, DGH vb gençlik örgütlerinin örgütlediği eylemde, saldırılara öğrenciler taşlarla karşılık verdi. Edebiyat Fakültesi'ne çekilen öğrencilere öğretim üyeleri de destek verdiler. Çevik kuvvetin binaya girmesine izin vermeyen öğretim üyeleri, rektörlükle görüştüktan sonra bina önünde basın açıklaması yapıldı. 24 öğrencinin gözaltına alındığı öğrenildi. Aynı bileşenler ve sendikalar, akşam ise Basmane'de bir eylem gerçekleştirerek gözaltıları protesto ettiler.

7 Kasım'da Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri Beşiktaş AKP ilçe binasına yürümek istediler. Ancak kapıya çıkar çıkmaz polislerin saldırısına uğradılar. Saldırıya öğrenciler kampüs içine çekilerek ve taşlarla karşılık verdiler. Yapılan saldırı, açıklamayla kınandı.

Kocaeli Umuttepe Kampüsü'nde ise HDK bileşenleri açlık grevlerine destek olmak için eylem yaptı. Ancak ÖGB'nin saldırdığı öğrencilere daha sonra polisler de katıldı. Onlarca öğrenci gözaltına alındı. Öğrencilerin direnişi sırasında ÖGB'ler de yaralandı.

Karadeniz Teknik Üniversitesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere de polis ve ÖGB'ler saldırdı.

Nevin Berktaş'a "yazı yazmama" cezası!

Yaynevimiz tarafından Nisan 2000 tarihinde yayınlanan "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER" kitabının yazarı Nevin Berktaş'ın yargılandığı davada "3 yıl yazmama" koşuluyla "erteleme" kararı çıktı.

Hatırlanacaktır; Nevin Berktaş, cezaevinde iken yazdığı kitaptan dolayı, 10 yıl süren bir dava sürecinin sonunda 7 ay hapis cezası almış, ancak yürütülen kampanya sonucu 5 ay içerisinde bırakılmıştı. Avukatının itirazıyla o dava yeniden görülüyordu.

4 Ekim 2012 tarihindeki son duruşmada, Nevin Berktaş hakkında,

*"basın yoluyla terör örgütünün propagandasını yapmak"*tan dolayı açılan davada, yeni yasalar gereğince, *"kovuşturmanın ertelenmesi"* kararı çıktı. Kararda, *"sanığın erteleme kararı verildiği tarihten itibaren 3 yıllık süre içerisinde"* aynı suçu işlememesi zorunluluğu getiriliyor. *"Yeni bir suç işlemesi halinde ertelenen kovuşturmayla devam olunacağı"* söyleniyor.

Sözde yeni yasal düzenleme ile "basın özgürlüğü" genişletildi. Oysa bu kararda da görüldüğü üzere, "erteleme" kararları ile ceza "demoklesin kılıcı" gibi, başın üzerinde sallanmaya devam ediyor. "3 yıl boyunca" düşüncelerini ifade etme, yazma hakkı donduruluyor, kısaç altına alınıyor.

Türkü söyleyene söylememe, kitap yazana yazmama, eyleme katılana katılmama cezalarıyla, sadece bugünü değil, geleceği de ipotek altına almaya kalkıyorlar. Ama nafile! Dün olduğu gibi bugün de düşüncelerimizi şu ya da bu biçimde ifade etmeye devam edeceğiz. Türkülerimizi söyleyecek, kitaplarımızı yazacak, eylemlerimizi yapacağız! Yasalar ve yasaklar, mücadelemizi durduramayacak!

2013 yılı cep takvimlerini merkez büromuzdan isteyebilirsiniz.

Avrupa'da krize karşı eylem

14 Kasım günü, Avrupa genelinde, işçi ve emekçiler sokaklara döküldüler. Ekonomik krize ve krizin faturasını kitlelere yıkmaya çalışmaya karşı, ETUC'un (Avrupa Sendikalar Birliği) çağrısıyla gerçekleştirilen 24 saatlik genel grev, etkili biçimde hayata geçti. Portekiz ve İspanya'da hayat felç oldu, İtalya ve Yunanistan'da büyük eylemler gerçekleştirildi, birçok Avrupa ülkesinde de eylemler yaşandı. ETUC ilk defa bu tarzda Avrupa genelinde eylem çağrısı gerçekleştirdi ve çağrı, kriz politikalarından bunalan kitlelerde yankı buldu.

Eyleme en güçlü olduğu **İspanya**'da, en büyük iki işçi sendikası CCOO ve UGT, greve tam katılım sağladılar. İspanya'da işsizlik yüzde 25'e dayanmış durumda ve halen işten çıkarmalar devam ediyor. İspanya, 5 milyon 800 bin işsizle, AB'nin en yüksek işsizlik oranına sahip. Genç işsiz oranı ise, yüzde 52'yi aşmış durumda. Yani İspanya'da her iki gençten biri işsiz. Bu oranlar, 1970'lerde son bulan Franco faşizminden bu yana en yüksek rakamlar. Ülkede sağlık, eğitim, sosyal güvenlik gibi temel haklardan kesintiler her yeni paketle artıyor. İspanya tarihinde sadece 9 genel grev yaşanmış, bunlardan iki tanesi son bir yıl içinde gerçekleştirilmiş. Bu durum, krize duyulan öfkeyi de gösteriyor.

Portekiz'de en büyük işçi sendikası CGTP, genel greve katılımın yüzde 90'a ulaştığını duyurdu. Özellikle sağlık sektöründe çalışma tamamen durduruldu. Portekiz'de kriz paketi kapsamında vergiler artırıldı, emeklilik ve kamu ücretlerinden kesintiler gerçekleştirildi. Portekiz'de geçtiğimiz ay da kriz paketlerine karşı eylemler yapılmış, kitleler parlamento binasını işgal etmeye çalışmıştı. Protestolar, kriz paketinin geriye atılmasına neden olmuştu. Krize karşı yapılan eylemlerin, 1974'te faşist diktatör Caetano'nun devrilmesinden daha büyük gösterilere dönüştüğü tespit ediliyor.

İtalya 14 Kasım grevinde, en yoğun çatışmaların yaşandığı ülke oldu.

Yunanistan, ekonomik krizin başından bu yana 26 genel grev gerçekleştirdi. Son aylarda ise sıkça genel grevler yaşanıyor. Bu eylemlerin önemli bir kısmı şiddetli çatışmalarla geçiyor. Yunanistan'da son dönemin en büyük eylemlerinden biri, Ekim ayında Almanya Başbakanı Merkel'in ziyareti üzerine gerçekleştirilmişti. Ziyaret, Yunanistan'ın kriz ve saldırı paketlerinin garanti altına alınması amacını taşıyordu. Uzunca bir süre Yunanistan'ın Avro Bölgesi'nden ayrılmasını tartıştıran Almanya, bu tehdit ile Yunanistan'ı saldırı paketlerine ikna etmeyi hedefliyordu. Bu nedenle Merkel'in ziyareti, faşizmin protestosu ile de birleşen önemli eylemlere sahne oldu. Bir diğer önemli eylem ise, 6 Kasım günü parlamentoda yeni kriz paketinin oylanacağı gün yaşandı. Yüzbinlerce kişi, 48 saatlik başarılı bir grev gerçekleştirdi. Kamu çalışanlarının ve emeklilerin maaşlarında kesinti yapan, emeklilik yaşını artıran, 25 bin kamu çalışanını işten çıkartan ve genel olarak işten çıkarmaları kolaylaştıran bu paket, bütün sendikaların çağrısıyla protesto edildi.

İşsizliğin yüzde 25'e ulaştığı Yunanistan'da,

hükümet, ülkenin hazinesinde para kalmadığını, AB'nin yardım paketini almak için ise, kitleleri doğrudan etkileyen kesintiler yapmanın kaçınılmaz olduğunu iddia ediyor. Kesintiler öncelikle ücretlerden ve emekli maaşlarından gerçekleştiriliyor.

İngiltere de krizden en fazla etkilenen ülkelerden biri. Ülkede günde 30'dan fazla dükkan kapanıyor, küçük esnaf, krizin etkilerini göğüsleyemiyor. İngiltere'nin durumu gerçekte çok daha kötü olmasına rağmen, bu yıl gerçekleştirilen olimpiyatlar bir nefes almasına neden oldu. 2012'de İngiltere ekonomisinde daralma bekleniyorken, olimpiyatlar sayesinde yüzde 1 büyüme gerçekleştirmeyi başardı.

Avro Bölgesi'nde 2012 yılında yüzde 0.8 daralma bekleniyor. 2013 için beklenti ise 0'da. **Avro Bölgesi'nde işsizlik, Eylül ayında yüzde 11.6 ile tarihinin en yüksek seviyesine ulaştı. Rekor, her dört kişiden birinin işsiz olduğu İspanya ve Yunanistan'da.** Avrupa Birliği'nde toplam işsiz sayısı ise 25.7 milyona çıktı. Bu rakamlar, AB'de son bir yılda 2 milyondan fazla kişinin işini kaybettiğini gösteriyor. Son bir ayda ise, 170 bin kişi işten atıldı. İLO'nun açıkladığı rapora göre, dünya genelinde işsiz sayısı ise 207 milyona ulaştı. Bu işsizlerin üçte biri 25 yaşın altında genç nüfustan oluşuyor. Ve Ford, Credit Suisse, Elektrolux gibi birçok tekelleşmiş, önümüzdeki günlerde işçi çıkartacaklarını açıklıyorlar.

İMF Başekonomisti Blanchard, dünya ekonomisinin düzelmesi için, krizin başlangıcından sonra en az 10 yıl süre gerektiğini söyledi.

Paketler krize çare değil

Avrupa ülkelerinden bazıları, iflasın eşiğine gelmiş durumda. Ve buna karşı hazırlanan **kriz "tasarruf" paketlerinin tek hedefi, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarından kesintiye gitmek.** Her ülkenin yönetimi, ülkedeki direnişin boyutuna bağlı olarak, değişik düzeylerde bu kesintileri paketleyerek parlamentodan geçiriyor. **Daha fazla işçi-memur kıyımı, maaş ve ücretlerden kesintiler, temel ihtiyaç maddelerine zamlar, emeklilik yaşının yükseltilmesi, vergi artırımları, çalışma koşullarının zorlaştırılması, sağlık başta olmak üzere sosyal hizmetlerde kesintiler, hemen bütün paketlerin ortak noktası.** Ve bütün devletler, bu kesintilerin kaçınılmaz olduğunu, kesintiler yapılmadığı takdirde ülkenin yokolacağını vb anlatıp duruyorlar.

Oysa gerçek durum bu değil. En başta **kriz paketlerinin karşılığı olarak AB fonlarından aktarılan borç-kredi-hibe'ler, ülkenin ekonomisini düzeltmek, krizi atlattırmak için değil, tekelleşmiş peşkeş çekmek amacıyla kullanılacak.** Bazı ülkeler bunu açıkça da ifade ediyor, bankaların nakit sıkıntısını karşılamak üzere kullanacaklarını söylüyorlar. **Krizin patlak verdiği günden itibaren**

zaten tekellere trilyonlarca dolar pompalandı, ama kriz bitmedi; tersine giderek daha fazla derinleşti. Bugün AB fonlarından gelen yardımların, bankalara peşkeş çekilmesinin yaratacağı sonuç da, krizi daha fazla derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Keza **yolsuzluk ekonomisi, krizin etkilerini kitlelere yıkmayı hedefleyen bir başka unsur.** Devlet tüm işçi ve memurların maaşlarından vergilerini peşin olarak alırken, tüm tüketim mallarından dolayı vergileri peşin olarak alırken, vurgun üstüne vurgun vuran zenginler bir taraftan da vergi kaçırırlar. Sahte belgeler ve faturalarla gelirlerini düşük gösteriyorlar. Devletle iş yaparken faturaları şişiriyor, devletin kaynaklarını kendi ceplerine aktarıyorlar. Bir gecede arazi vurgunları yapıyor, imar değişiklikleriyle havadan para kazanıyorlar.

Diğer taraftan, **kriz nedeniyle kitlelerin kesinti yapması istenirken, devletin lüks harcamasında hiçbir kesinti gerçekleştirilmiyor.** Mesela ülkemizde kriz bahane edilerek asgari ücret düşük tutulurken, Çamlıca'da yapılacak camiye 100 milyon dolar harcama payı ayrılıyor; Taksim Meydanı'nı yokedecek olan projeye milyonlar harcanıyor; başbakanı yeni ve çok daha lüks bir jet alınıyor vb.

Avrupa'da krizde olan ülkelerde de bunların sayısız örnekleri görülüyor. Mesela **Yunanistan'da geçtiğimiz yıl hükümet 45 milyar avroluk vergi borcundan sadece 19 milyar avroyu tahsil edebildi.** AB'nin Yunanistan için düşündüğü "kurtarma" paketinin 13 milyar avroluk olduğunu hatırlatalım. Ve yine Yunanistan'da bir patronun vergi borcunu ödemesi amacıyla maliye tarafından 2404 yılına kadar (önümüzdeki 396 yıl boyunca) taksitlendirme yaptığını örnek verebiliriz.

Ekonomik krizde, iflas eden tekelleri kurtaran devletler, şimdi kendileri iflas etmekle karşı karşıyalar. Tekeller kriz dönemlerinde patronların harcamalarını kısamaz, ama işçi kıyımı gerçekleştirirler; şimdi de devletler patronları korurken kamu hizmetlerinde ve çalışanlarında kesintiye gitmeye çalışıyorlar.

Bu nedenle, "kurtarma" paketlerinin amacı, krize çare bulmak değil, burjuvaziye yeni kaynak yaratmaktır. Ve tek çözüm, Avrupalı işçi ve emekçilerin yaptığı gibi, krizin faturasını ödememe kararlılığıyla harekete geçmek, eylemler gerçekleştirmektir.

TİS'ler fiilen engelleniyor TİS HAKKIMIZA SAHİP ÇIKALIM!

TİS yetkisi üzerine tartışmalar, genellikle yeni sendikalaşan işyerlerinde yaşanır. Bu kez alışılmışın dışında, yılların sendikalı işçileri yetki sorunu yaşamaktalar. Neredeyse bir yıldır hiçbir sendika TİS yetkisi alamıyor. Süreç uzadıkça da yetki alamayan işçilerin sayısı artıyor. Yaklaşık 600 bin işçiyi ilgilendiren 2012-2014 TİS süreci fiilen engellenmiş durumda. Sorun 2009'dan beri bir türlü açıklanmayan sendikalı işçi istatistikleri.

Sendikalı işçi sayıları belli dönem aralıkları içerisinde Çalışma Bakanlığı tarafından açıklanır. 2009'dan beri bir türlü sendikalı işçi istatistikleri yenilenmiyor. Çalışma Bakanlığı sendikalı işçilerin istatistiklerini şimdiye kadar patronların ve sendikaların verdiği kayıtlara dayanarak belirliyordu. Fakat AKP hükümeti yaptığı düzenlemeyle artık SGK kayıtlarını esas alıyor. **SGK kayıtları esas alındığından, sendikalı gözükken 3 milyon işçi otomatik olarak 700-800 binlere kadar düşmektedir.** Bu durumda 52 olan işçi sendikası 42'si TİS hakkını kaybediyor, kurumsal varlığını yitiriyor. DİSK, Hak-iş tamamen yetki hakkını kaybederlerken, Türk-iş 10 sendika ile varlığını koruyabiliyor.

Hal böyle olunca, 2009'dan beri sendikalı işçi istatistikleri açıklanmıyor, sürekli erteleniyor. Ertelenmenin bir nedeni işbirlikçi sendikacılarla devlet arasında yürütülen kirli pazarlıklar ise, diğer neden, kriz nedeniyle koşulları zaten zorlaşmış olan işçilerin eylem potansiyelinin devleti ürkütüyor olması. Sonuçta ertelene bugünlere kadar geldi, tıkanı. Çalışma Bakanlığı, 2009 rakamlarının geçerli olması için protokol önerdi. Fakat bu öneriye Hak-iş karşı çıkınca, sürecin tıkanıklığı devam ediyor, TİS'ler fiilen engellenmiş durumda.

İşbirlikçi sendikacıların kirli pazarlıkları

AKP hükümeti bilerek süreci uzatıyor. Çünkü yarattığı bu fiili durum en çok AKP hükümetine ve efendisi patronlara yarıyor.

Sendikacılar ise üye sayılarının açıklanmasından korkar durumdalar. Üye sayıları açıklanırsa yetkileri düşecek, tatlı koltuklarından olacaklar. AKP hükümeti de bunu tepe tepe kullanıyor. Demokles'in kılıcı olarak işbirlikçi sendikacıların başında sallandırıyor. Sallandırdıkça da daha fazla tavizler koparıyor. Sınıfa yönelik bir saldırı dayattığında, sendikacılara yetkiyi hatırlatıyorlar. Veya sendikacılar bir şey istediklerinde "istatistikleri açıklarız" demesi bile, sendikacıları telaşlandırmaya yetiyor.

Bu durum, işçilerin tepkisinin yükselmesini de beraberinde getirdi. Yükselen tepkiyi düşürmek için, işbirlikçi sendikacılar, "Türk-iş başkanı Başbakan'la görüşecek, sorun çözülecek" demeye başladılar. Yine diyalog ve uzlaşma arayışları ile

SGK kayıtları esas alındığından, sendikalı gözükken 3 milyon işçi otomatik olarak 700-800 binlere kadar düşmektedir. Bu durumda 52 olan işçi sendikası 42'si TİS hakkını kaybediyor, kurumsal varlığını yitiriyor. DİSK, Hak-iş tamamen yetki hakkını kaybederlerken, Türk-iş 10 sendika ile varlığını koruyabiliyor. Hal böyle olunca, 2009'dan beri sendikalı işçi istatistikleri açıklanmıyor, sürekli erteleniyor.

başbakanı "sorun çözücü" göstererek, işçileri boş beklentiye sokmaya çalıştılar. Bir süre sonra Türk-iş Genel Sekreteri ve aynı zamanda Türk-metal Genel Başkanı olan Pevrul Kavlak, Çalışma Bakanı'yla yaptığı görüşme sonrası, "Hükümetin gündeminde kıdem tazminatının fona devri yok" ifadesini kullandı. Ardından Hak-iş Genel Başkanı Mahmut Aslan da, benzer bir açıklama yaptı.

Sanki sendika başkanı değil, hükümet sözcüsüler! Gerçi Hak-iş ve Türk-iş yönetimlerinin, hükümetin bir kolu gibi çalıştıkları açık. Dolayısıyla her iki sendikanın merkez yöneticilerinin yaptığı açıklama şaşırtıcı değil. Şaşırtıcı olmadığı gibi henüz içeriği tam açığa çıkmasa da kirli pazarlıkların döndüğü belli. İşçileri satma, pazarlık, ihanet, onların yaşam biçimi olmuş artık.

Anlaşıyor ki, hükümetle yapılan pazarlıkta kıdem tazminatının fona devrinin ertelenmesine karşılık, SGK istatistikleri konuşulmuştur. Kaldı ki, kıdem tazminatının hükümetin gündeminden çıkması da sözkonusu değil. Uygun zemini hazırlama peşindeler. Ayrıca **hükümetin açıkladığı "Ulusal İstihdam Programı"nın temel başlıklarından birini, kıdem tazminatının gaspı oluşturuyor.** Ki Hak-iş genel başkanının açıklamasında, "toplular sözleşmesi yapılarak yaşanan mağduriyetin giderildiği taktirde kıdem tazminatı konusunda çalışma başlatılacaklar" ifadesi, kıdem tazminatının hükümetin gündeminde olduğunu, sadece pazarlık sonucu ertelendiğini gösteriyor.

Buna rağmen her iki sarı sendikacı da utanmaz bir şekilde, "mücadelemiz sonuç verdi" diyerek kirli pazarlıklarını bir başarı olarak göstermekten geri durmadılar. Onların mücadeleden anladığı, gizli kapılar arkasında yapılan pazarlıklarla işçilerin haklarını satmaktır.

Uzayan süreç kime yarar

2009'dan beri yenilenmeyen sendikalı işçi istatistiklerinin ertelenmesi, patronların ve işbirlikçi sendikacıların çıkarınadır kuşkusuz. Mağdur olan işçilerdir. Süreç uzadıkça da, işçilerin mağduriyeti artacak, patronlar ve onların işbirlikçileri sendikacılar kazançlı çıkacaklardır.

Yetki sorununun tıkanmasının ne tür kayıplar getirdiğini, işçiler yaşamlarından biliyorlar. Gerek işkollarında patronların yetkiye itirazı, gerekse iki sendikanın yetki alma mücadelesi ve birbirlerinin

yetkisine itirazları sonucu, yıllara yayılan mahkeme duruşmaları, işçilerin TİS'ten doğan hak kayıplarını getirmiştir. **Şimdi de fiilen yaşatılan bu yetki süreci, her şeyden önce işçilere dönem zammı ve sosyal hakların kaybını getirecektir.**

Patronlar süreçlerin kendi lehine geliştiğini gördüklerinden, emrinde olan hükümet ve işbirlikçi sendikacılar

vasıtasıyla süreci uzattıkça uzatmaya çalışıyorlar. Uzayan süreçle, işçilere verilmesi gereken dönem ücret zammı ve sosyal hakların yükümlülüklerinden kurtulmuş, karlarına kar katmış oluyorlar. Dahası, işbirlikçi sendikacılar vasıtasıyla bu süreci kıdem tazminatının gaspına çevirmeye çalışıyorlar.

Süreci tersine çevirebiliriz

Beklemek patronların ve işbirlikçi sendikacıların işine gelmektedir. Beklemek, tepkilerimizi eritir, sönümlenmeye götürür. Beklemek çürütür. Mücadeleci bir sınıfı, düşünleştirir.

Sermaye ve işbirlikçileri bilerek süreci uzatıyor, boş vaatlerle öfkemizi, tepkimizi, kinimizi bitirmeye çalışıyorlar. TİS'ten kaynaklı haklarımızı unutmamızı istiyorlar. Hatta TİS'i unutmamızı istiyorlar. O halde harekete geçmeli, süreci fırsata çevirmeliyiz. Bunun koşulları mevcut. Çünkü bu sadece bir işkolunu, bir sendikaya üye işçileri ilgilendiren bir sorun değil; bütün işkollarını, bütün sendikalı işçileri ilgilendiriyor. Dolayısıyla işçilerin hepsini kapsıyor, birleşik mücadelenin zeminini güçlendiriyor. Devrimci öncü işçilerin ve şube başkanlarının inisiyatifi ele alıp süreci omuzlaması gerekiyor.

Yapılması gereken; yetki sürecini bekleme değil, tabana dayalı TİS komitelerinin hazırladığı TİS talepleriyle patronların kapısına dayanmaktır. Aynı zamanda grev komitelerini kurup, grev sürecine hazırlanmaktır. Sadece böyle bir duruş, burjuvazinin ayağının altındaki minderini çeker, süreci lehimize çevirir.

"Yasalar buna el vermiyor, yasal değil" söyleminin bir hükmü yoktur. Bu işbirlikçi sendikacıların ve reformistlerin söylemidir. O yasalar burjuvazinin çıkarına işleyen yasalardır. Yasaları aşmanın fiili militan mücadelenin zamanı çoktan gelmiştir.

Örgütlenme hakkına büyük saldırı SENDİKALAR ve TİS KANUNU

12 Eylül'den bu yana yürürlükte olan sendikalar ve TİS'lerle ilgili anti-demokratik yasalar, AKP Hükümeti eliyle daha yasakçı hale getirildi. "Sendikalar ve Toplu Sözleşme Kanunu" adıyla hazırlanan yasa tasarısı, Ekim ayında TBMM'den geçtikten sonra, Kasım başında Cumhurbaşkanı'nın da onayı ile yasallaştı.

Henüz yasa tasarısı iken ve TBMM'de onaylanma aşamasında, çeşitli sendikalardan ve uluslararası kuruluşlardan itirazlar, uyarılar gelmişti. DİSK ve Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar, eylemlerle bu tasarıyı protesto etmiş, 12 Eylül yasalarının aynen devam ettiğine dikkat çekmişlerdi. Bütün bu protestolara ve itirazlara rağmen, sözde 12 Eylül'e karşı hazırlanan yasa tasarısı, küçük değişikliklerle ama özü korunarak kabul edildi. Hatta bazı maddeleri, varolan durumu daha kötü hale getirdi.

Sendikal baraj gerçekte sürüyor

Bu yasayla, 28 olan işkolu sayısı 20'ye indirildi. Böylece **işkollarında örgütlü sendikaların toplu sözleşme yetkisi kazanabilmeleri için gerekli işçi sayısı artırılmış oldu**. Sendikaya üyelikte "noter" şartı kaldırıldı, işkollarındaki sendikal baraj yüzde 10'dan yüzde 3'e; işyerlerindeki yüzde 50 barajı ise, yüzde 40'a indirildi. Meclisteki görüşmelerde yüzde 3 barajının kademeli bir şekilde uygulanması kararlaştırıldı. Buna göre, Ocak 2013'ten, 1 Temmuz 2016 tarihine kadar yüzde 1, 1 Temmuz 2018 tarihine kadar yüzde 2, bu tarihten sonra ise yüzde 3 olacak. Bu durumda Ocak 2013'e kadar geçecek olan 3 aylık sürede baraj sözkonusu olmadığından, yeni kurulmuş sendikalar toplu sözleşme yapabilecek. Örneğin TGS'den ayrılan Medya-İş ve Öz Büro-İş gibi sendikalara toplu sözleşme yolu, kısa bir süreliğine açılacak.

Bilindiği gibi sendikaların üyelikleri naylon üyelerle şişirilmişti. **Gerçek rakamlar ortaya konulduğunda, sendikaların toplu sözleşme yapması imkansız hale gelmişti**. Bu durum sendikalarla hükümet arasında sessiz bir anlaşma ile idare ediliyordu. Ancak hükümet, sendikalarla her sorun yaşadığında, bunu "Demoklesin kılıcı" gibi üzerlerinde sallamaktan geri durmuyordu. Bu yasa ile birlikte artık bu oyuna bir son verilecek, **sendikal işçi sayısının 3 milyon değil, 900 bin olduğu ilan edilecek**.

Resmi rakamlara göre, tüm ülkede sendikal işçi oranı yüzde 5 dolayında, özel sektörde bu oran yaklaşık yüzde 2! Yeni yasada, TİS kapsamına giren işçi sayısı da büyük ölçüde (yaklaşık yarısı) geriye çekiliyor. 30'un altında işçi çalıştıran işyerlerinde, sendikal nedenlerle işten atılan işçiler, sendikal tazminat hakkı alamayacaklar. Sendikal tazminat, patronlara işçinin bir yıllık ücret tutarından az olmamak üzere tazminat ödemesi yükümlülüğü getiriyordu. Daha önceki yasa da varolan bu hak, yeni yasayla birlikte gaspedildi. Böylece **patronlara sendikal işçileri rahatlıkla atma özgürlüğü tanındı**.

30 kişinin altında çalışan işyerinin sayısı, kayıtlı çalışan işçilerin yüzde 58'ini oluşturuyor. Yani toplamda 12 milyon gösterilen işçiden **6,5 milyonu, bu işyerlerinde çalışıyor**. Gerçekte bu işçilerin sendikal olma hakkı, fiilen elinden alınıyor. Çünkü sendikal olduğu için işten atılan işçiye, işe iade ve sendikal tazminat hakkı verilmediği için, sendikal olmakla işten atılmak özdeş hale getiriliyor. Buna kar-

şın bu 6.5 milyon işçi, 12 milyonun içinde gösterilip, işkollarındaki istatistiklere dahil ediliyor. Böylece sendika barajının yüzde 10'dan yüzde 3'e düşmesi-nin hiçbir anlamı kalmıyor. Gerçekte sendika barajı, yüzde 10'un bile üzerine çıkıyor. Şimdiden yüzde 1 işkolu barajı ile 10 sendikanın barajın altında kalacağı; baraj yüzde 2'ye çıktığında buna 13 sendikanın daha ekleneceği; yüzde 3 barajında ise, 6 sendikanın daha barajın altına düşeceği belirtiliyor. **Toplamda, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'e bağlı 29 sendika barajı aşamıyor. Yani 30 ve üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinde kalan yaklaşık 3 milyon işçi için, toplu sözleşme yapacak sendika kalmıyor**. 12 milyon kayıtlı işçiden sadece 2 milyon 700 bini, sendikal haklardan faydalanabilecek. Elbette varolan sendikaların bu işçilerin bütününe örgütleyebilecek, toplu sözleşme yapabilecek engelleri aşabilmeleri koşuluyla...

Sadece bu da değil! **Grev yasakları, 12 Eylül yasaları gibi aynen korunuyor**. Birçok işkolunda grev yasağı korunurken, geçtiğimiz yıllarda "torba yasası"nda yer alan Hava işkolundaki grev yasağı ise, bu yasada geçmeyince otomatikman kalkmış oldu. Buna karşın 12 Eylül'le birlikte yasaklı hale getirilen diğer işkollarındaki grev yasakları sürüyor. Grev kararı ise, uyumsuzluk tutanağının tebliği tarihinden itibaren 60 gün içinde alınabilecek ve bu süre içinde altı iş günü önceden karşı tarafa bildirilecek.

Tepkiler, eylemler, protestolar...

Bu süre zarfında, Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO), Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC), hem Başbakan'a, hem de Cumhurbaşkanı'na mektuplar gönderdi, yasanın anti-demokratik yönlerine, örgütlenme hakkının gaspı anlamına geldiğine dikkat çektiler.

DİSK de "Sendikalar ve Yetki Sorunu Raporu" hazırlayarak, bu yasa ile **7 işkolunda işçilerin yetkili sendika bulamayacağını, 6 milyon 298 bin işçi içinse TİS'in hayal hale geleceğini duyurdu**. Ayrıca, grev yasalarının genişletildiği, devletin çalışma hayatına müdahalesinin arttığı, uluslararası sözleşmelerin ayaklar altına alındığı, güvencesizlerin-taşeronların örgütlenmesi konusunda koruyucu hiçbir önlemin alınmadığı, sendikal hakların kayıtlı işçilerle sınırlı tutulduğu, işyeri ve işletme barajlarının korunduğu, işyeri temsilcilerinin iş güvencesinin gaspedildiği belirtildi. Bütün bunların üzerinden bu yasanın "sendika yasası" değil, "sendikasızlaştırma yasası" olduğu ifade edildi.

Türk-İş içinde Sendikal Güç Birliği Platformu'nu (SGBP) oluşturan 10 muhalif sendika da, yasaya ve Türk-İş Merkezi'nin suskunluğuna tepki gösterdiler. SGBP'nin dönem sözcüsü TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, bu yasa ile sendikal hak ve özgürlüklerin 12 Eylül hukukunun dahi gerisine götürüldüğünü söyledi. Yasa mecliste görüşülürken Türk-İş'in Başkanlar Kurulu'nu bile toplamamasına dikkat çeken Öztürk, Türk-İş ve Hak-İş'i, kapalı kapılar ardında pazarlıklar yapmakla eleştirdi, görüşlerini kamuoyuna açık bir şekilde ortaya koymalarını istedi.

Yasa tasarısı TBMM'de görüşülürken, SGBP ve DİSK üyeleri, meclise yürümek istediler. Sabah saatlerinde Türk-İş'in önünde toplanan SGBP, "Vesayetçi ve yasakçı sendikalar yasası istemiyoruz"

pankartı açtı. Aynı saatlerde Kızılay'da toplanan DİSK üyeleri de yürüyüşe geçti. "Hükümet istifa", "Hükümet yasanı al başına çal", "Tayyip oğlunu askere gönder" sloganları atan işçilerin önü polis tarafından kesildi. Aralarında CHP milletvekillerinin de bulunduğu korteje polis saldırdı, biber gazı sıktı.

Deri-İş sendikası üyeleri bu yasa tasarısı TBMM'de görüşülürken 1 saat iş bırakma eylemi yaptı.

12 Eylül yasaları korunuyor

Anayasa'da "her işçi, sendikal olma hakkına sahiptir" diye yazıyor. Fakat ne geçmişte, ne de şimdi, işçinin sendikal olma hakkı bulunmuyor. AKP'nin geçirdiği haliyle bu yasa, patronların lehine değiştirilmiş oldu. Özellikle 30'un altında işçi çalıştıran patronlara, AKP'nin bir hediyesi gibiydi. **Bunun başta TOBB olmak üzere işveren örgütlerinin isteği üzerine hazırlandığını Çalışma Bakanı Faruk Çelik de kabul etti**. Böylece 12 Eylül'ün bile gerisine düşen bir yasa ortaya çıktı. Öyle ki, 12 Eylül yasalarında kağıt üstünde kalıyor olsa da varolan sendikal güvenceler bile, kaldırıldı.

Bu yasa, bir zorunluluk haline gelmiş dayanmıştı. Çünkü 12 Eylül'ün yürürlükteki yasaları ile birkaç yüz bin kalmış sendikal işçi sayısı, sahte üyelerle kağıt üstünde şişiriliyor, Çalışma Bakanlığı da resmi sahtelik üzerine oturmuş bu durumu kabulleniyordu. "Al takke-ver külah" yıllarca bu şekilde devam etti. Barajı düşürecek bir yasanın yapılması, uzun süredir bir zorunluluk haline gelmişti. Ama barajı kaldırmak burjuvazinin istemediği bir şeydi. O yüzden sözde baraj indi, ama öylesine maddeler kondu ki, patronların çıkarları esas alınarak, sendika ve TİS hakkı iyice budandı. Hatta yandaş sendikaları yaşatabilmek için de araya bir sürü geçici madde konularak kırk takla atıldı. Kısacası 30 yılın handikaplarını aşmak için zorunlu hale gelen bu yasa, 12 Eylül'ün işçi sınıfı üzerindeki cenderesinden bir adım bile kıpırdamayan, onun bile gerisine düşen bir yasa haline geldi.

İşçi sınıfı bu yasayı parçalayacaktır

Böyle bir yasa, daha tasarı halinde iken, sendikalardan gelen tepkiler ve eylemler, son derece cılız kaldı. **İşçi sınıfının doğrudan örgütlenme hakkını gaspa dönük bir saldırı karşısında "genel grev" de dahil en etkili biçimlerin yaşama geçirilmesi gerekirken, en fazla protestolarla, basın açıklamalarıyla yetinildi**. Hak-İş ve Türk-İş Genel Merkezi, zaten örtük biçimde yasaya destek sundular. Dostlar alış-verişte görsün kabilinden kimi itirazlarla geçitirdiler. DİSK ve SGBP'nin yasa meclise geldiği dönemde yükselttikleri eylemler de, bu saldırıyı püskürtecek güçte olmadı. Şimdi Anayasa Mahkemesi'ne yapılacak itirazın sonucu bekleniyor...

Sendikaların uzlaşıcı tutumlarına ya da yeterli düzeyde bir karşı duruşu örgütlememelerine rağmen, işçi sınıfının mücadele dinamikleri, bu yasayı da parçalayacaktır. Nasıl ki 12 Eylül yasaları, mücadeleyle fiilen geçersiz kılınmışsa, AKP'nin yasaları da geçersiz kılınacaktır!

“Asgari ücretten vergi alınmayacak” mı dediniz!?

“Asgari ücretten vergi alınmayacak” cümlesi, haber bültenlerinde geçti. Haberi, işçilere büyük bir “müjde” olarak verdiler. Asgari ücretten vergi alınmamasına ilişkin düzenleme, yeni anayasanın geçici metnine, partilerin oy birliğiyle girdi. Eğer burjuvazi ve onun partileri yeni anayasa yapma hedefine ulaşırlarsa, Türkiye tarihinde bir ilk yaşanmış olacak; asgari ücretten vergi kesilmeyecek!

Önerge, BDP’li milletvekilleri tarafından getirildi. Sonra tüm partiler tarafından onaylanarak “geçici” metnin “sosyal güvenlik ve adil ücret” maddesine eklendi. “Herkes çalışma, dinlenme, insan onuru ve haysiyetine uygun yaşam sürmesini sağlayacak düzeyde bir adil ücret hakkına sahiptir” diye başlayan madde, “Asgari ücret tespitinde çalışanların geçim şartları ile ekonomik durumu gözönünde bulundurulur. Asgari ücretten vergi alınmaz” diyerek sonlanıyor.

“Onur ve haysiyet”, “adil ücret”... Bu cümleleri okurken, hangi ülkede, hangi sistemde yaşıyoruz acaba diye sormadan edemiyor insan. Öyle mi gerçekten? Bu düzenlemenin inandırıcılığı var mı? Bunlara inanalım mı?

Geçmiş pratikler geleceği gösterir

Kapitalist sistem, azami kar üzerinden kendini ikame eder. Dolayısıyla vermeyi değil, almayı amaçlar. İşbaşına gelen hükümetler de, işçi emekçilere hep saldırı düzenlemeleri yaparlar. Bunlar, burjuvazinin çıkarlarına dönük olur. Ancak işçi ve emekçilerin militan mücadeleleri sonucu kimi hakları mecburiyetten yasalaştırmak zorunda kalırlar, onu da ilk fırsatta geri çekmeye çalışırlar.

AKP hükümeti, işçi ve emekçilere saldırıda diğerlerine rahmet okutan bir hükümettir. En fazla saldırı ve en yoğun sömürü, bu hükümet döneminde olmuştur. Hali hazırda saldırı paketleri devam ediyorken, “asgari ücretten vergi alınmaz” noktasında uzlaşmaları, hiç de hayra alamet değildir. Düzen partilerinin uzlaşması, patron sendikalarının yaptığı açıklamalar, “bu işte bir bit yeniği var” dedirtiriyor.

İşin önemli bir noktası, bu kesintinin ne olacağıdır. Ücretlere mi eklenecektir, yoksa patronlara mı aktarılacaktır? Kuşkusuz BDP milletvekilleri, yapılacak kesintinin ücretlere eklenmesi yönünde önerge vermişlerdir. Fakat diğer partiler bunu en fazla ilk yıl yaşama geçirip, sonrasında üzerine yatacaklardır.

Ama daha önemli yanı, vergilerin asıl olarak “dolaylı vergi” şeklinde tüketim mallarından alınmasıdır. Yani asgari ücretin vergiden muaf olduğu durumda bile, işçiler tüketirken vergi ödemeye devam etmektedirler ki, bu da

aldığı ücretle yaşam standartı arasındaki uçurumla birlikte düşünüldüğünde, geçim sıkıntısı yönüyle değişen hiç bir şeyin olmayacağı anlamına gelir.

KESK Araştırma Departmanı’nın (KESK-AR), 2012 Eylül ayı araştırmasına göre, açlık sınırı, 1060 TL, yoksulluk sınırı ise 3 bin 331 TL’dir. Bugünkü asgari ücret ise brüt 940.50 lira iken, net ise 739.79’dır. Yani asgari ücret, yoksulluk değil, açlık sınırının bile çok altındadır.

Peki asgari ücretten alınan vergi ne kadardır? Burjuva basında 200 TL yazmıştır, Çalışma Bakanı da bu şekilde açıklamalar yapmıştır. Oysa bu kesinti 200 değil, 53 TL’dir. Asıl kesinti SGK’ya yapılmaktadır. İşçi ve işveren adına yapılan prim kesintisi 268 TL’yi bulmaktadır. 30 TL de işsizlik sigortası fonuna kesilmektedir. Devletin aldığı “gelir vergisi” ile toplam 355 TL’lik bir kesinti yapılmaktadır. Fakat diğer kesintilerin yanında 53 TL’lik kesinti, devde kulaktır. Asgari ücrete -tabi o da eklenirse- eklenecek olan da sadece bu kesintidir. Bunun da artan vergi ve zam oranlarıyla hiçbir değeri kalmamış durumdadır.

Patronların doymak bilmez istekleri

Elbette patronlar bu küçük meblağın bile, asgari ücrete yansımından yana değillerdir. Onlar bir vergi yükünden daha kurtulmak için ellerini ovuşturmaktalardır. Zaten resmi rakamlarla bile yaklaşık 3 milyon işçiyi kaçak (kayıtdışı) çalıştırıp, kesintileri ödememektedirler. Şimdi geride kalanlar için de vergi yükünden kurtulmanın hesabını yapmaktadır.

Önerge, daha alt komisyonda iken, patronlar buna olumlu baktıklarını açıkladılar.

Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Sekreteri Bülent Pirlar, “kararı memnuniyetle karşılıyoruz” dedikten sonra, “ancak bizim buradaki öngörümüz, bu miktarın işverenlere kalması şeklindedir” dedi.

Ardından TİSK olarak yapılan yazılı açıklama;

TİS yapan işyerlerinde asgari ücretli işçinin maliyetinin daha fazla olduğu belirtiliyor ve “toplu iş sözleşmesi uygulayan ve uygulamayan işyeri için farklı düzeyde asgari ücret belirlenmeli” deniliyor.

Yani hem kesintiye göz diyor, hem de asgari ücretin düşürülmesini istiyorlar.

Hatırlanacağı gibi önceki yıllarda İMF ve işbirlikçi teknelci burjuvazi, bölgesel asgari ücret düzenlemesi istemişlerdi. Bütün bu açıklamaların üzerinden, düzen partilerinin bu öneriye neden sorunsuz bir şekilde onay verdikleri daha iyi anlaşılıyor. Burjuvazi ve onun hükümeti, asgari ücretin vergi dışında tutulmasını bu kadar kolay kabul etmezler. Kesilen miktar ya patronlara aktarılacaktır, ya da yerine yeni bir vergi kılıfı uyduracaklardır. Kaldı ki, son aylardaki yeni vergiler, temel tüketim maddelerine getirilen zamlar, işçi emekçilerin yaşam koşullarını yeterince kötüleştirmiştir.

Brüt asgari ücret	940.5
SGK primi	131.7
İşsizlik fonu	9.4
Gelir vergisi	53.4
Damga vergisi	6.2
İŞÇİ ADINA KESİNTİ	200.7
Asgari geçim indirimi	66.5
Net asgari ücret	739.8
İşveren adına SGK	136.4
İşverenden işsizlik fonuna	18.8
İŞVERENDEN KESİNTİ	155.2
Devlete vergi+prim	355.9
Toplam maliyet	1.096

Vergilere kısa bir bakış

Devletler iki tür vergi toplar. Dolaylı ve dolaysız (direkt) vergi. **Dolaysız vergi, gelir üzerinden alınan kazanç vergisidir. Dolaylı vergi ise, tüketim mallarından (yiyecek, giyecek, vb) alınan vergidir.**

Görünürde devletler vergiyi, topluma hizmet olarak geri sunmak için toplarlar. Oysa kapitalizmde vergiler, patronlara teşvik olarak verilir. Eğitim, sağlık vb hizmetler, ücretsiz olması gerekirken paralı hale getirilir. Son yıllarda özelleştirilen eğitim ve sağlık, azami kar alanları olmuştur.

Vergi toplamada da korkunç bir adaletsizlik yaşanır. Servet sahibi olan burjuvazi, çok az vergiyle yetinirken, işçi ve emekçiler vergi kıskacı altında boğulurlar. **Dolaylı vergi, gerçekte vahşi bir soygundur. Çünkü patrone dan da işçiden de aynı oranda alınır.**

İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası’nın (İSMMMO) yaptığı araştırmaya göre, 2011 yılında mevzuatta kişi ve kurumları ilgilendiren 299 çeşit vergi türü toplanmış. 329.8 milyarlık bütçe gelirinin, 277.7 milyar lirası, vergi gelirlerinden sağlanmış. Bu vergilerin yüzde 19’u ücret, kar, faiz gelirlerinden alınmış. Bunun da ağırlığını yine ücretliler oluşturuyor. Ama şirketler, bankalar, “kurumlar vergisi” adı altında sadece yüzde 10’u ödemişler. Mülkiyetten alınan vergiler de yüzde 2 dolayında. Mülk sahipleri, şirketler, bankalar, bu kadar az vergi öderken, tüketimden alınan vergiler, (ÖTV, KDV) yani dolaylı vergiler, 2011 vergilerinin

yüzde 62'sini oluşturuyor. Arada çok büyük uçurumların olduğu gelir düzeyine sahip kesimler, aynı oranda vergi ödeyerek hazineyi dolduruyorlar. Bundan büyük bir haksızlık olabilir mi?

Yine İSMMMO'nun araştırmasına göre, geçen yıl "en zengin 100 Türk"ün toplam serveti 92 milyar 351 milyon lirayı bulurken, "vergi rekortmeni 100 Türk"ün ödediği yıllık vergi 530.5 lira. "En zengin 100 Türk"ün ödediği gelir vergisi oranı, servetiyle karşılaştırıldığında yüzde 5,7'iken, asgari ücretten alınan gelir vergisi oranı yüzde 15! Yaklaşık üç katı!

Buna karşın "100 vergi rekortmeni", yıllık 2 milyar 40 milyon lira kazanç elde ederken, aynı kazancı 3 milyon 215 bin asgari ücretli ancak elde edebiliyor. Başka bir ifadeyle **32 bin 130 asgari ücretlinin yıllık kazandığı geliri, bir zengin tek başına elde ediyor!** Aradaki uçurum böylesine korkunç boyutlarda.

Oysa **vergi, herkesin kazancına göre alınmalı. Büyük mülk sahipleri, kar, faiz, rant geliri elde edenler, verginin ağırlıklı bölümünü ödemeliler. Ayrıca dolaylı vergiler kaldırılmalı veya çok düşük miktarlara çekilmeli.**

Vergi soygunun böyle işlediği bir yerde, asgari ücretten vergi alınmaması, onun asgari ücrete eklendiği koşullarda bile, hiç bir şey ifade etmemektedir.

Her tür vergiden muaf, insanca yaşanacak bir asgari ücret

Azami kara doymayan burjuvazi, asgari ücretten devlete yapılan kesintiyi de kendi kasasına atma peşinde. Bunun yollarını dölüyor. Hizmetinde olan düzen partileri de kılıfını uydurmaya çalışıyorlar. "Asgari ücretten vergi almayacağız" diyerek işçiye "müjde" veriyorlar! Hem kesintiyi 4 kat fazla gösteriyorlar, hem de bunu patronlara aktarmanın yollarını arıyorlar.

Uyanık olmalı, bu oyunu boşa çıkarmalıyız. Asgari ücretin yükseltilmesini gündeme taşımamız. Asgari ücret, sınıf mücadelesinin önemli bir yerinde durmaktadır. Milyonlarca çalışanı ve ailelerini ilgilendirir. Ayrıca asgari ücrete yapılacak olumlu-olumsuz bir değişiklik, sadece asgari ücretlileri değil, bütün işçi ve emekçiyi doğrudan etkilemektedir. Toplu iş sözleşmelerinde patronlar, asgari ücreti baz alarak pazarlık yaparlar. Keza emekçi memurlara da asgari ücreti emsal gösterilir.

Bundan dolayıdır ki, **asgari ücret en büyük TİS'tir.** O halde her tür vergiden muaf, insanca yaşanacak asgari ücret talebini yükseltmeli, vergi soygununa dur demeliyiz.

DİSK ve SGBP'den Yeni İş Kanunu'na karşı eylem

Meclis'ten geçirilen Yeni İş Kanunu'na karşı sendikalar ve kitle örgütlerinin eylemleri cız da olsa yapıldı.

Kanun tasarısına karşı yazılı açıklamalarda yetinen sendikalar, işçilerin baskısının olduğu durumlarda da göstermelik eylemlerle günü kurtarmaya çalıştılar. Sadece sendika yöneticilerinin ve çok az sayıda işçinin katıldığı eylemlere de polisler saldırıp dağıttılar.

9 Ekim'de Meclis'e yürümek isteyen DİSK ve SGBP bileşenlerine polis saldırdı. DİSK üyeleri DİSK Ankara Merkezi önünde, SGBP bileşenleri ise Türk-İş Genel Merkezi önünde toplanarak Sakarya Caddesi'ne yürüdüler ve burada birleştiler. Selanik, Yüksel caddelerini geçen kortejin önü Akay kavşağında kesildi. Yürümekte ısrar eden korteje polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Saldırıyı protesto etmek için oturma eylemi yaptılar. Oturma eylemi sırasında "Zafer direnen emekçinin olacak", "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçiye değil çetelere barikat" sloganları atıldı. 3 kez daha barikatı zorlayan korteje aynı saldırı tekrarlandı. Saldırıların ardından DİSK, Türk-İş adına yapılan açıklamalarda yasanın geri alınması istenirken, eylemlerin devam edeceği vurgulandı.

Sendikal Güç Birliği Platformu da kanunu protesto etmek için 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Taksim'de yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla tasarının geri çekilmesi istendi. Eyleme ilerici ve devrimci güçler de destek verdiler.

Aynı içerikte eylemler İstanbul, İzmir, Adana, Bursa'da da yapılırken, eylemlerin devlete geri adım attırmaktan uzak, ruhsuz ve sönük geçtiği gözlemlendi. Sendikalar bu saldırıya karşı tek mücadele biçimini basın açıklaması ve hukuki mücadeleye indirgemiş, milletvekilleri ve partilerle yaptıkları görüşmelere umut bağlamış durumdalar. Meclis koridorlarında yaptıkları kulislerle çözüm arıyorlar. Ve eylemlere katılımları olabildiğince düşük tutuyorlar. Kanunla ilgili yeterince bilgilendirme ve işçilere dönük eğitimleri de gerçekleştirmiyorlar. Bu nedenle, işçiler yasa konusunda hem bilgisiz, hem de tepkisiz kalıyor. Oysa, bu kadar şiddetli saldırıları geri püskürtmenin tek yolu, en geniş işçi kitlelerini sokaklara dökmek ve işçilerin, kendi sendikal örgütlülüklerine sahip çıkmalarını sağlamaktır. Bu olmadığı sürece, burjuvazinin saldırıları giderek boyutlanacaktır.

Bedaş'ta direniş sürüyor

Taksim'deki BEDAŞ binası önündeki çadırda direnişlerini sürdüren BEDAŞ işçileri 170 günü geride bıraktı. İhale sürecinin yaşandığı BEDAŞ'ta ise sessizlik sürüyor. İşçilerin her cuma gerçekleştirdiği Taksim yürüyüşleri kararlılıkla devam ettiriliyor. Diğer günlerde ise, çadıra devrimci ve ilerici güçlerin yanı sıra sanatçı ve aydınların da ziyaretleri gerçekleşiyor.

2 Kasım'da BEDAŞ işçilerinin yaptığı yürüyüş Galatasaray Lisesi önünden başlayarak Bedaş direniş çadırı önünde sonlandı. "Atılan işçiler geri alınsın" pankartının açıldığı yürüyüş boyunca, işçiler "Bedaş işçisi yalnız değildir", "İş yoksa, adalet yoksa, barış da yok", "Susma haykır taşeronu hayır", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganları atıldı. THY satış bürosunun önünde bir süre bekleyen işçiler, sloganlarla işten atılan THY işçilerini selamladı. "THY işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarının atılmasının ardından direniş çadırına gelindi. Burada Bedaş adına yapılan açıklamada işçilerin işe geri alınması istendi. Ayrıca cezaevlerindeki açlık grevlerinin bitirilmesi için taleplerin dikkate alınması, Meclis'ten geçirilen İş Yasası'nın iptal edilmesi istendi. İşçiler, Koşuyolu Hastanesi'nde direnişe başlayan Dev Sağlık-İş üyesi Ziya İncedere'nin direnişini de desteklediklerini açıkladılar.

Basın açıklamasının ardından, sanatçı Hilmi Yarayıcı işçilere müzik dinletisi sundu. Bedaş işçilerinin yürüyüşüne ilerici ve devrimci güçler de destek verdiler. Bedaş işçilerinin bir kısmı cumartesi günleri yapılan direnişçi işçiler eylemlerine katılım göstermeye devam ediyor.

Adana Tedaş'da 9 aydır direnen işçiler de işe iade davasını kazandılar. Alacaklarını istedikleri için Mart ayında işten atılan işçiler, direnişe geçmiş ve birçok eylem gerçekleştirmiş, bu eylemlerden dolayı polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alınmıştı. Mahkeme, verdiği kararda işçilerin alacaklarının ödenmesini de istedi.

Taşeron sağlık emekçileri direnişte

Süreyyapaşa Hastanesi'nde yeni sözleşmeyi kabul etmediği için işten atılan üç işçinin direnişleri hastane bahçesinde sürerken, **Koşuyolu Hastanesi'**nde de Dev Sağlık-İş İşyeri temsilcisi Ziya İncedere, Bayrampaşa Hastanesi'ne sürgün edilmesine karşı direnişe geçti.

15 Ekim'de Koşuyolu Hastanesi'nde gerçekleştirilen eylemin ardından direniş çadırı kuruldu. İncedere'ye sendika üyesi işçiler, yöneticiler ve ilerici-devrimci güçler de destek verdi. Dev Sağlık-İş sendikası başkanı Arzu Çerkezoğlu ve Ziya İncedere birer konuşma gerçekleştirdi. Çerkezoğlu konuşmasında son dönemde sendika üyelerine yönelik saldırılara değindi. Süreyyapaşa'da ve Koşuyolu'ndaki durumu açıklamak olduğunu söyleyerek, tek kişi kalırsa bile mücadelenin devam edeceğini belirtti.

Çerkezoğlu bu direnişin Koşuyolu'nun 2. Direnişi olduğunu vurguladı. Koşuyolu'ndan daha önce aralarında Ziya İncedere'nin de bulunduğu 4 kişi, Tekel işçilerine destek verdikleri için işten atılmış, 35 günlük direnişin ardından işe geri dönmüşlerdi. Koşuyolu hastanesindeki eylemde "Zafer

direnen emekçinin olacak", "Direne direne kazanacağız", "Sağlıkta taşeron ölüm demektir" sloganları atıldı.

1 Kasım'da ise Süreyyapaşa ve Koşuyolu Hastanesi'nde direnişlerine devam eden direnişçiler İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önünde eylem yaptılar. Eyleme sendika üyesi sağlık işçilerinin yanı sıra DİSK ve TTB yöneticileri de katıldı. Yapılan açıklamada hak gasplarına son verilmesi ve taşeronun kaldırılması istendi.

7 Kasım'da sağlık çalışanları **Okmeydanı Devlet Hastanesi** önünde eylem yaparak 663

Sayılı Kararname ile yürürlüğe giren Kamu Hastane Birlikleri Yasası'nı protesto ettiler. SES, Dev Sağlık-İş, TTB, TTH, TDB, Ebeler Derneği gibi birçok kurum eylemi örgütledi. Hastane içinde yapılan yürüyüşte "CEO'lara hoşgeldiniz demiyoruz" pankartı açıldı ve "Sağlık haktır satılamaz", "Herkes eşit, parasız sağlık", "Sağlıkta taşeron ölüm demektir" sloganları atıldı.

Başhekimlik önüne kadar yapılan yürüyüşün ardından ilk açıklaması TTB Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu yaptı. Çerkezoğlu, yasanın hastaneleri ticari işletmeler haline getirdiğini, sağlık çalışanlarının tüm haklarını gasp etmesinin yanı sıra, hastalara müşteri olarak bakacağını ve tamamen hesabın kar-zarar üzerinden görüleceğini vurguladı. Üstelik, adına 'kamu' denilmesine rağmen bu birliklerin başına CEO'ların atandığını ve bunun da şirket mantığına göre işleyeceğini gösterdiğini belirtti. Çerkezoğlu kamusal ve nitelikli sağlık mücadelesinin devam edeceğini açıkladı.

Çerkezoğlu'nun ardından Koşuyolu direnişçisi Ziya İncedere konuştu. Basın açıklamasını ise SES Şube Başkanı Hıdır Doğan okudu. Eylem atılan sloganların ardından bitirildi.

Belde-AŞ işçileri alacaklarını istedi

Ankara'da Çankaya Belediyesi'nin şirketi olan Belde-AŞ'de çalışan Sosyal-İş üyesi işçiler, geçmişe dönük alacaklarının ve maaşlarının uzun zamandır ödenmemesi üzerine, Çankaya Belediyesi'ni protesto eden kitlesel eylem gerçekleştirdiler. Genel-İş sendika yöneticileri ve sendika üyesi işçiler de yürüyüşe destek verdiler.

Sosyal-İş Ankara Şubesi önünde toplanan işçiler, Çankaya Belediyesi'nin Sakarya Caddesi üzerindeki ek binası önüne yürüdüler. Pankart, flama ve dövizlerle yapılan yürüyüş boyunca "Maaşlar yatsın, alacaklar ödensin", "Belde işçisi direnişin simgesi", "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın onurlu mücadelemiz" sloganları atıldı. Sakarya Meydanı'na gelindiğinde sayıları 450'yi bulan işçiler, sloganlar, ısıklar ve alkışlarla Çankaya Belediyesi'ni protesto etti.

İşçiler adına Sosyal-İş Ankara Şube Başkanı Murat Bozbeyoğlu basın açıklaması okudu. Açıklamada işçilerin geçmiş TİS dönemine ait alacaklarının, verilen sözlere rağmen ödenmediği vurgulandı ve 2009

yılından itibaren tüm alacaklarının ödenmesi talep edildi. Genel-İş adına da işçilere destek mahiyetinde bir açıklama yapıldı.

İşçiler daha sonra halaylar çekti ve atılan sloganların ardından eylemi bitirdiler. Eyleme 450 kişi katıldı.

Darkmen işçileri eylemlerini yaygınlaştırıyor

30 Ağustos'ta resmi tatil olduğu için işe gitmeyen ve bu sebepten işten atılan Darkmen Tekstil işçileri, fabrika önündeki eylemlerinin ve bekleyişlerini sürdürüyor.

İşçiler Darkmen patronlarının evinin önünde ve Laleli'deki mağazasının önünde eylemler gerçekleştirdi. 25 Ekim'de patronlardan Mehmet Dark'ın evinin bulunduğu apartmanın önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapan işçiler haklarının verilmesini talep ettiler. "Mehmet Dark, Mustafa Dark, Sibgetullah Dark çaldığınız haklarımızı istiyoruz" pankartını açan işçiler sloganlar attılar. "Darkmen işçisi yalnız değildir", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını atan işçiler bir saatlik bir oturma eylemi yaptı.

İşçiler 26 Ekim ve 2 Kasım'da da Darkmen'in Laleli'deki mağazasının önünde eylemler yaptı. Aynı pankartı açan işçiler sloganlarla eylem gerçekleştirdi. İşçiler adına okunan basın açıklamasında, çalışma şartları anlatıldı. İşçilerin 12 saatten fazla çalıştırıldığını, mesaiye kaldıklarında alacaklarını alamadıklarını, bir hafta eve gitmeden çalıştırıldıklarını belirten işçiler, haklarını ve kanunları öğrendiklerinde ve bunu patrona ilettiklerinde tehdit edildiklerini, 30 Ağustos'ta işe gitmedikleri için işten atıldıklarını vurguladılar.

İşçiler haklarını alana kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Darkmen'de 9 işçi işten atılmıştı.

İşçi direnişlerinden...

✓ TİS'ten doğan fazla mesai ücretlerini istedikleri için işten atılan Elit Çikolata işçilerinin direnişi devam ediyor. İşçiler, bir yandan fabrika önünde beklerken bir yandan da yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Esenyurt'ta bulunan Melodi Çikolata önünde 23 Ekim'de basın açıklaması yapan işçiler, işten atılmalarının gerekçelerini ve yaşanan süreci anlattılar. Patron ve Tek Gıda-İş sendikasının işbirliği sonucu işten atıldıklarını vurgulayan işçiler, haklarını alana kadar eylemlerine devam edeceklerini vurguladılar. İşçilere diğer işyerlerinde çalışan işçiler de ilgi gösterdiler.

✓ Kırklareli'nin Kofçaz ilçesindeki Şekerteks tekstil fabrikasının sahibinin iflas ettiğini açıklamasıyla işsiz kalan ve haklarını alamayan işçiler direnişe başladılar. 5 Ekim'den itibaren işçiler, eylemler gerçekleştiriyorlar. Fabrikada çalışan 374 işçi alamadıkları ücretlerini talep etmek için 13 Ekim'de şehir merkezine yürümek istediler ancak polis işçilerin önüne barikat kurarak engel oldu. İşçileri sendikalar ve işçiler ziyaret ediyorlar. DİSK

Trakya Şubesi işçilere direniş ziyareti gerçekleştirerek basın açıklaması yaptı. Ayrıca işçilere destek olmak isteyen devrimci ve ilerici avukatlara vekalet verilmesini engellemek için polis ailelere baskı uyguluyor. İşçiler buna rağmen vekaletleri vermeye başladılar ve hukuki mücadeleyi de başlatmış oldular.

✓ Tümtis üyesi DHL işçilerinin direnişi devam ediyor. İşçilere ekim ayı içinde uluslararası dayanışma mesajları gönderildi, dayanışma eylemleri ve ziyaretler gerçekleştirildi. Karadeniz'e kıyısı bulunan ülkelerdeki ITF üyesi işçiler adına gerçekleştirilen ziyarete, Türk-İş İstanbul bölgesi yöneticileri de katıldılar. Tümtis Genel Başkanı Kenan Öztürk 18-19 Ekim tarihleri arasında Avrupa parlamentosu toplantısına katılarak DHL'yi ve Türkiye'de yaşanan hak ihlallerini anlattı. 11 Ekim Küresel Eylem Günü'nde de DHL işçileriyle dayanışma eylemleri yapıldı.

✓ THY işçilerinin direnişi Atatürk Havaalanı'nda devam ediyor. İşçileri uluslararası sendikaların yöneticilerinin ziyaretleri de sürüyor. İşçilerin Taksim THY bürosunun önünde yaptığı eylemler 3 Kasım tarihine kadar sürdü. Taksim'in inşaata dönüştürülmesinin ardından THY bürosunun da kapanmasıyla, yeni eylem yerinin neresinin olacağı Hava-İş sendikası tarafından yapılacak duyurunun ardından belli olacak.

✓ Teksim'de sendikal örgütlenme yaptıkları için işten atılan 36 işçinin 89 günlük direnişi patronla yapılan görüşmelerin ardından bitirildi. Teksif sendikası 3 Kasım'da yaptığı açıklamada, direnişin hangi şartlarla bitirildiğini söylemedi. İşçiler 89 gün boyunca Merter'deki fabrikanın önünde beklemiş, bir kez polisin saldırısına uğramıştı. Sendika yöneticileri ve reformistler eylemin Merter dışına taşmaması için çaba göstermiş, işçileri diğer eylemlerden de yalıtmıştı.

✓ Yeni eğitim sistemine geçilmesiyle eğitim süresi 4 yıla inen okullardan emekçiler atılmaya başladı. Yasemin Işıklı isimli üyeleri işten atılan Tez Koop-İş 5 No.lu şube, Halil Vedat Fıratlı ilköğretim okulu önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamada, işten atmaların durdurulması ve işçilerin Milli Eğitim Bakanlığı ve İl Özel İdaresi bünyesine alınmasını istedi. Açıklamaya Türk-İş üyesi sendikaların yöneticileri de destek verdi.

✓ DİSK' bağlı Dev Maden Sen, yayınladığı raporda Ekim ayı içinde madenlerde meydana gelen iş cinayetlerini açıkladı. 2006'dan 5 Kasım 2012'ye kadar 334 iş katliamı olduğunu ve katliamlarda 459 işçinin öldüğünü, 500'den fazla işçinin yaralandığını açıklayan rapor, iş katliamlarının 50'den az işçi çalıştıran yerlerde meydana geldiği, yeni kanunla birlikte bunun önleminin alınmasının daha güç olduğunu belirtti. Ekim ayında ise 16 iş katliamında 10 işçinin öldüğü, 26 işçinin de yaralandığı rapora yansdı.

Bitlis'te bir tünel inşaatında meydana gelen göçükte 4 işçi yaralandı. Ümraniye Çekmeköy'de inşaatta çalışan 4 işçi sobadan zehirlenerek öldü. 10 Ekim'de Zonguldak'da bir 28 yaşındaki jeoloji mühendisi Kerem Karadayı başına tavandan düşen bir parçanın çarpması sonucu ağır yaralandı. İşçiler tarafından hastaneye kaldırılan Karadayı yaşamını yitirdi.

Bilgi Üniversitesi'nde işten atıldıkları için Santral Kampüsü'nde direnişlerini sürdüren Sosyal-İş üyesi işçilere, destek eylemleri yapılmaya devam ediyor.

15 Ekim'de işçilere destek için bir yürüyüş gerçekleştirildi. Cami önünde toplanan işçiler ve destekçi güçler toplanan imzaları vermek için rektörlük önüne yürüdü. "Zafer direnen emekçinin olacak", "Susma haykır eğitim hakkı", "Sendika hakkımız engellenemez", "Müşteri değil öğrenciyiz" sloganları atıldı.

Rektörlük önünde ilk açıklamayı bir öğrenci gerçekleştirdi. Ardından Sosyal-İş İstanbul Şube sekreteri Mahsun Turan bir konuşma yaptı. Konuşmada işçilerin sendika üyesi olduğu ve örgütlülüğü dağıtmak için işten atıldıklarını belirterek, her geçen gün çalışma şartlarının zorlaştırıldığını ve kısıtlandığını vurguladı. Bilgi Üniversitesi'nde en temel hak olan örgütlenme özgürlüğünün engellendiğini açıkladı. Sorunun sadece Bilgi Üniversitesi'nde değil, birçok özel ve vakıf üniversitesinde, devlet üniversitesinde yaşandığını belirten Turan, sorun çözülmezse eylemlerinin devam edeceğini vurguladı.

Açıklamanın ardından, oturma eylemi boyunca toplanan 1300 imza rektörlüğe dilekçeyle teslim edildi. Arkasından Prof. Dr. Büşra Ersanlı işçilere "Akademik özgürlük" konulu bir açık hava dersi verdi.

İşçilerin Bilgi Üniversitesi önündeki oturma eylemi ise devam ediyor.

Ekim şehitleri ve Osman Yaşar Yoldaşcan ile ilgili afiş ve ozalitler, semtlere ve merkezi yerlere yapıştırıldı.

İşkenceciyle helalleşmek!?

Bir süredir TBMM çatısı altında kurulan “Darbeleri Araştırma Komisyonu”nun yaptıkları, basında genişçe bir yer buluyor. Darbe dönemlerine dönük dinlediği kişiler, onlara sorulan sorular ve verdikleri yanıtlar, haber oluyor. Bunların içinde işkence yapan, birçok kişinin ölümüne onay veren veya bizzat öldüren kişiler de var.

Tabi hiçbirini, bunları kabul etmiyor. Olayların tanıkları konuştuğu ya da bizzat kendi itiraflarıyla ortaya konduğu zaman bile, “bilmiyorum, hatırlamıyorum” yanıtını veriyorlar. Kimisi daha ileri gidip, “pişman değilim, o dönem o gerekiyordu, yapmışım” diyebiliyor. Kimisi de davetlerini ciddiye alıp yanıt bile vermiyor. Mesela 12 Eylül cunta şefleri Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya, komisyonun dinleme talebini reddetti. Avukatları “davate icabet etmek zorunda değiliz, zaten bu komisyon, gidilmesi zorunlu bir organ değil” dedi.

İşte böyle bir komisyon, sözde darbeleri araştırıyor, işkencecilerden hesap soruyor! Gerçekte ise, işkencecilerin, katillerin hala ne denli pervasız ve cüretkar olduklarını görüyoruz. Neden olmasınlar ki? **Karşılarında yaptıklarının hesabını soran bir kurum ya da kişi yok! Aksine işkencecisi affetmeye gelmiş, onlarla helalleşmek isteyen, geçmişte yapılanları unutmaya, toplumsal uzlaşmayı sağlamaya çalışan bir grup milletvekili var.**

Bunların içinden en çarpıcı olanı, 12 Eylül döneminde Mamak Askeri Cezaevi Müdürü olan, emekli albay Raci Tetik’le geçen diyalogdur. Önceleri Avustralya’da olduğu söylenen Raci Tetik’in, İstanbul-Çamlıca’da ve son derece lüks bir askeri huzurevinde yaşadığı ortaya çıkmıştı. Komisyon, o huzurevine giderek, Raci Tetik’le görüştü.

Komisyonunda yer alan BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder ile MHP milletvekili Atilla Kaya dışında komisyon başkanı Nimet Baş’ın bulunduğu görüşmede, Raci Tetik’in yanıtları hem devletin, hem de komisyonun yaklaşımını çok net biçimde ortaya koydu.

Bizzat Sırrı Süreyya Önder’in yazdıklarıyla ayrıntılı bir şekilde basında yer alan bu görüşme, sadece komisyonun rolünü değil, reformist-liberal yaklaşımın darbecilerle işkencecilerle ne kadar hesaplaşabileceğini de gözler önüne seriyor.

Önder, 22 Ekim 2012 tarihli Radikal gazetesinde, “yetim ile kılıksız” başlıklı yazısında, görüşmeyi anlattı. Komisyon başkanı Nimet Baş’ın onu tanıttığı sırada, Tetik’in “onu tanıdım” dediği ve sonra sorduğu sorulara sinirlenip, “adam olsan diğer insanlar gibi giyinirdin, kravatın bile yok, üstelik bıyıklarından da belli” diyerek hakaret ettiğini söylüyor.

Tetik, kendisinden o kadar emin ki, başta Kenan Evren olmak üzere sıkıyönetim komutanlarından aldığı takdirnameler, kol saati sertifikası ve hediye edilen tele vizyon belgesiyle geliyor. “Ben askeri cezaevi yönetmeliğini uyguladım, işkence yapmadım, disiplini ettim” diyor. Yaptıklarından dolayı üzüntü duyup duymadığını sorduklarında, “asla” yanıtını alıyorlar. Öylesine rahat, pervasız, hatta saldırgan...

Bunun karşısında onlar ne yapıyor? S. Süreyya Önder, “Ata’nın Türk ordusuna değişmeyen mesajı”nı hatırlayıp hatırlamadığını soruyor. Hatırlamıyormuş! Önder, bu hitabeyi ezbere yeniden okuyor. Bunu Mamak’ta dayak zoruyla her gün okuttuklarını söyleyerek... Aradan 30 yıl geçmesine rağmen, Önder’in ezbere okuması karşısında Tetik,

“bravo, iyi aklınızda kalmış” diyor. Önder, Tetik’ten bir “bravo” alıyor! Tetik, kendinden bir kez daha gurur duyuyor, Ata’nın mesajını çok iyi ezberlettiği için...

MHP’lisi AKP’lisi, BDP’lisinin kol kola girip Tetik’i dinlemeye gelmeleri bile, başlı başına Mamak’ın “karıştır-barıştır” politikasının bir başarısı değil mi? Onun günümüze uzanan hali, canlı bir örneği değil mi? Bu politikanın mimarlarından Tetik ve diğerleri, bu tablo karşısında sevinmesinler de ne yapsınlar? Tabi ki, karşındakini küçümseyecek, alaya alacak ve yine olanca kibirleriyle yaptıklarını savunmaya devam edecekler.

Hal böyleyken Önder diyor ki, “tabutluk adı verilen hücreler için, yakınlarımızın gözü önünde bize, bizim gözümüzün önünde yakınlarımıza yaptığı işkenceler için, bir kez ‘üzgünüm’ deseydi, bu haliyle insanlığın gani vicdanına havale ederdim.”

İşte zaten bütün mesele de burada! Hem “bilfiil işkencecimidir, sadece benim değil, Mamak’tan geçen binlerce insanın da” diyeceksin, hatta “iki yoldaşımızın ölümünden de sorumludur” diye ekleyeceksin, sonra da ağzından çıkacak bir “üzgünüm” kelimesi ile “insanlığın vicdanına havale edip” geçip gideceksin. Böyle yaklaşıldığı için, işkenceciler ve katiller, “üzgünüm” bile demiyorlar. “Bu devletin verdiği bir görevdi, görevimi yaptım” diyorlar, büyük bir rahatlıkla...

Onlar, devletleri ve o devletin sahibi sınıfın adına konuşuyorlar. Meseleyi kişiselleştirmeden dosdoğru ortaya koyuyorlar. Ya karşındakiler? İşçi ve emekçiler adına, ya da darbe yıllarında işkence gören, katledilen devrimci-demokratlar adına mı konuşuyorlar? Hayır! İşkenceyi kişisel bir olaymış gibi ele alarak, dramatize ederek, duygusal bir hava yaratarak ve sanki kendisinin affetmesiyle sorun bitecekmiş gibi göstererek, herkesi kandırmaya çalışıyorlar. İşkenceciyi affetmeyi bir “yüce gönüllülük”, bir “erdem”miş gibi sunuyorlar!

12 Mart yıllarında işkence gören İlhan Selçuk, ölmeden önce “ben işkencecimi affettim” demişti ve ardından öyle bir furya başlamıştı. Kişi olarak Önder de işkencecisi ni affedebilir! Ama işkence bir insanlık suçudur ve insanlık, işkenceyi affetmez! İnsanlığın bir adım daha ileri gidebilmesi için, affetmemesi gerektiğini bilir. Engizisyon’dan, Ortaçağ karanlığından bugünlere gelenebildiyse eğer, insanlığın bu tür suçları affetmemesi, hesap sorması sayesindedir. Faşist Alman subayları, Nurnberg’te yargılanabiliyorsa, Sovyet ordularının

Berlin’e orak-çekiçli kızıl bayrağı dikmeleri, dünyanın üçte birinde sosyalizmin zafer kazanması sayesindedir. İşkence, bir insanlık suçu olarak kabul edildiyse, faşizm her yerde lanetlenebilirdi, affedilmeyip cezalandırıldıkları içindir.

Hesap vermenin yerini, özrünü, hatta “üzüntü bildirimini”nin aldığı, hesap sormanın ise “hellalleşme” ile geçitirildiği bir yerde, insanlık adına ileri doğru tek bir adım atılmaz.

Önder, yazısının sonunda, “bu hikayelerden ortak iyilik çıkmasının iki şartı”nı

sıralıyor. “Birincisi bu araştırma yaygınlaşmalı ve bir yüzleşme ile hakikatleri araştırma eylemine dönüşmelidir” diyor. İkincisi olarak ise, sürmekte olan açlık grevini hatırlatıp, “yarın yeni komisyonlar kurulacaktır, bugün açlık grevine kör ve sağır kesilenler çağrılıp hesabı sorulacaktır. O gün ‘duymadım, bilmiyordum, hatırlamıyordum’ diyecekler şimdiden duyuruyorum” diye belirtiyor.

Kürt hareketi, uzun bir süredir tıpkı Güney Afrika’da yaşandığı gibi bir “Hakikatleri Araştırma Komisyonu” kurulmasını istiyor. Birçok filme de konu olan Güney Afrika’daki bu komisyonun yaptığı şey, “kurban”larla cellatları karşılaştırmak, “kurban”ların başından geçen olayları anlattırıp, “iç sağaltım” sağladıktan sonra, celladın “özür dilemesi”ni beklemek ve bu “özür”le adeta işi tatlıya bağlamak... Artık geçmişin kapandığını “yeni bir sayfa” açıldığını herkese müjdelemek...

Güney Afrika’daki cellatlar da, tıpkı bizdekiler gibi, “emir kuluydum, bana öyle söylemişlerdi” gibi gerekçeler sıralıyorlar. Fazladan yaptıkları tek şey, “özür dilemek” oluyor. Kaldı ki, bu komisyonunda da üzüntüsünü bildirenler, özür dileyenler oldu. Örneğin Çiller, ağladı bile. Yine S. Süreyya Önder’in Kürt işadamlarıyla ilgili Çiller’in konuşmasının ardından, bu kişilerin teker teker öldürüldüğünü hatırlatması üzerine, “ben anneyim, nasıl böyle bir şeyi yapmış olabileceği düşünülebilirsiniz” diyerek gözlerinin dolduğunu anlattılar.

Ölen Kürt işadamlarından Savaş Buldan’ın eşi BDP milletvekili Pervin Buldan’ın Çiller’in katıldığı komisyon toplantısında bulunma isteğinin reddedildiğini de, o zaman öğrendik. Pervin Buldan bir televizyon kanalında bu konuyla ilgili diyor ki, “Ben Çiller’in yüzüne bakmayacaktım. Çünkü onda eşimin katilini görecektim. Sadece soru soracaktım, izin vermediler.”

Biz katillerin gözlerinin içine bakarak “sen katilsin” diye haykırmadığımız, suçlarını yüzlerine tek tek sıralamadığımız sürece, onlar kah ağlayarak, kah saldıracak işin içinden sıyrılacaklardır. Yüzümüze bakmaktan korkması, çekinmesi gereken onlardır! Başlarını öne eğip, suçlarını bir bir itiraf etmesi gerekenler de...

Ama bunun sağlanacağı yer TBMM’nin “Darbe” ya da “Hakikatleri Araştırma” komisyonu değildir. Ancak devrim sonrası ya da halk ayaklanmaları sonucunda kurulan “halk mahkemeleri” karşısında, katiller suçlarını itiraf eder ve af dilerler. Ama işkencecilerle, ihbarcılara, faşist katillere af yoktur. Onlar yaptıklarının cezalarını mutlaka çeceklerdir.

S. Süreyya Önder’in “bu hikayelerden(!) ortak iyilik çıkmasının” ikinci maddesi olarak gördüğü, bugün tutsaklara işkence ve tecrit uygulayanlar için uyarıcı olması dileği ise, hiç gerçekçi değildir. “Yarın yeni komisyonlar kurulacaktır” diyor Önder. Bu komisyon gibi onlarcası kurulsaydı ne olur? Bugünkü komisyonun ne hükmü vardır ki, onların olsun? Aksine bu komisyonlar, bugün işkence yapanları rahatlatmaktan başka bir işe yaramaz. Onlar da yarın Raci Tetik gibi gelir, “devletin göreviydi yaptım” der ve pişman olmadığını söyler. Raci Tetik, bu sözlerinin karşılığında ne gördü ki, onlar da korksun! Tetik, yeniden lüks huzurevine döndü.

O yüzden bugünkü işkencecileri “yeni komisyonlarla” korkutmak, sadece gerçeklikten uzak değil, komiktir de. Onları korkutan ve korkutacak olan tek şey, devrimdir, devrimci adalettir. Tetik, Evren, Şahinkaya gibilerine, “bunak ihtiyarlar” olarak bakılamaz! Bir dönemin eli kanlı katilleri, kontrgerilla şefleridir bunlar. Bunların cezalandırılmaları, sadece geçmiş bir dönemle hesaplaşmak değil, geleceği kurtarmaktır. Ancak o zaman bugünün işkencecilerini korkutabilir, işkence ve tecridi durdurabiliriz.

“Türküler, yasalardan daha güçlüdür”

Pınar Aydınlar, söylediği türkülerden dolayı yargılanan sanatçılardan biri. Bir ay önce verilen mahkeme kararına göre, üç yıl boyunca Dersim’de türkü söylemesi yasaklandı. Söz konusu yasağa göre, “Kırmızı Gül”, “Ali Haydar”, “Kızıldere” türkülerini sadece Pınar Aydınlar söyleyemeyecek! Bu türkülerini söylemek başka sanatçılara yasak değil. Aynı yasak Grup Munzur için de geçerli. Pınar Aydınlar’la bu yasak hakkındaki düşüncelerini ve mücadeleye bakışını konuştuk.

Ben Pınar Aydınlar. Erzurum Aşkaleli bir ailenin kızıyım. Çok güzel bir annenin çocuğuyum. Bunu özellikle belirtmek istiyorum. Benim en büyük öğretmenimdir annem. Kolay bir hayatı seçmeden, zorlu koşullarda, işçi maaşı ile iki çocuğu büyütmek, bizi düzgün yetiştirebilmek için canını dişine katması, kitap sevgisi aşılması... Bunlar bir başlangıçmış. Annem sıradan bir kadın olsaydı, yani toplumun sorunlarına kapalı, yaşamı yeme-içmeden ibaret gören anlayışta bir kadın olsaydı, ben böyle bir insan olmayabilirdim. Elbette bu mücadelede çok değerli insanlar var ve onlardan aldığım öğretilerle hareket etmeye çalışıyorum. Sosyalist ve devrimci kimliğe ve mücadeleye saldıran bir ortamda, sanat yapmaya ve üretmeye çalışıyorum.

Sanatçı olmasaydım gazeteci olurduym ve büyük ihtimalle şu anda içeride olurduym. Çünkü muhalif ve iktidarı biraz da olsa rahatsız edenlerin hepsi içeride. Parasız eğitim isteyen gençlerimizden, gazetecilere avukatlara kadar. Bu yolun çok zorlu bir yol olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Mesele bu zorluğun içindeki gerçekliği kavrayabilmekte...

‘79 doğumlu biri olarak, kitaplarda okuduklarımla başka bir halini yaşıyorum. Böyle bir ülkede müzik yapmak çok zor. Dersim Bölgesinde türkü söylemem üç yıl yasaklandı. Daha dün Grup Yorum’un solistinin işkencede kulakları patlatıldı, ya da keman çalan arkadaşımızın parmakları kırıldı. Grup Munzur üyesi, türküler söylediği, ağıtlar okuduğu için, benimle birlikte yargılanıp Dersim’de üç yıl türkü söylememe cezası aldı.

Örgütlü bir sanatçı değilim ve örgütsüzlüğün zorluklarını da yaşıyorum, ama mücadele adına devrim ve sosyalizm adına tavır koyan ve saf belirleyen yoldaşlarımla hepsinin yanındayım. Ben mücadelenin hep beraber aynı hedefte yürünerek kazanılacağına inanıyorum. Farklılıklar olsa da, bulduğumuz en büyük ortak payda, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyadır. İbrahim Kaypakkaya, Mahir, Deniz, Mazlum, hepsi bu ortak hedef için bedel verdiler.

Bu ülkede sanatçıların yaşadıkları zorluklar, ülke gerçeğinden bağımsız değil. Bizleri yok sayan zihniyet, konserlerimizi yasaklıyor, asimile etmeye çalışıyor. Yeni yargı paketleriyle devrimci anlayışı, devrimci sanatı ve sanatçıyı, susturmaya, pasifize etmeye uğraşıyor. Ama biz kendimize, dünya halklarının güzel insanlarını yol gösteren olarak seçtik. Mesela Viktor Jara’yı çok severim. Parmakları kesildi, ama o asla yaşamındaki dik duruşundan ödün vermedi. Ya da Yılmaz Güney gibi çok doğru isimler oldu hayatımızda.

Gelişmeyen insan geriler. Bu bilinçteyim. Yola çıktığınızda başka bir dünya görüşüne sahip olabilirsiniz, ama insan dostlarından çevresinden çok etkilenir. Mesela Yılmaz Güney’in önceki bakışı ile sonraki politik çizgisi arasında fark var. Hapishane koşullarında kendini geliştirdi. Kendini kapatmak yerine, örgütlü mücadele içinde saf tuttu. Yılmaz Güney’i kendi-

me örnek alırım. Sokakta eylemler olduğunda, direnişler olduğunda, asla benim yerim sahnede diyemem. Benim yerim direnişin olduğu yerdir. Kavgamız ortaktır çünkü. Ben anneyim, ama yalnızca çocuklarım için değil, tüm dünya çocukları için bu yolda yürüyorum. Nice anne, baba, çocuk, yarım kaldılar yaşamlarında. Sevdikleri işkencede katledildi, gözaltında kaybedildi... Bizler tabi ki zorluklarla karşılaşacağız ama mesele teslim olmamakta. Asla da teslim olmayacağım.

Bir kadın, devrimci-sosyalist bir insan olarak, yasakları ve engelleri herkes gibi yaşıyorum. Sahnede olduğum için toplumun gözü önünde olmam, belki daha fazla ses çıkartıyor, ama zorlukları kat kat fazla yaşayanlar var. Çözüm yurdunu bırakıp gitmek de değil, çözüm yurdunda mücadele edebilmek. Bu anlayışla müziğimi ve yürüdüğüm yolu olabildiğince dik yapmaya çalışıyorum. Taviz vermeden, inandığım değerleri korumaya çalışıyorum.

Şu anda tutsaklar açlık grevindeler. Kürt halkının yaşam hakkının, dil hakkının, savunma hakkının elinden alınmasına karşı tabi ki savaşaacağız. 2000’lerde yaşanan ölüm orucunun hayatımın yanından geçmesi, en büyük vicdan azabımdır. O “hayata dönüş” dedikleri operasyonlardaki pasif tavrımı düşününce, içim içimi yiyor. Herkesin bir olgunluk süreci vardır. Gerçeklikleri görebildiği, içselleştirdiği dönemler, yakaladığı anlar vardır. Ben bu süreci son beş yılda yakaladım. Artık çok ciddi görevlerim olduğunun farkındayım. Genç arkadaşlar örnek alıyorsa, onlara doğru mesajlar vermeye çalışmalıyım. Umudu verebilmek çok önemli... Çıkışım televizyon kanallarından sonra, yaşlı annelerimiz, babalarımız, gördüklerinde boynuma sarılıyor, “kendine dikkat et, sen bize umut oldun” diyorlar. Bu sözler trilyonlarla ölçülemeyecek ölçüde güzellikler... Kimisi sermayeye önem verir, bol para da kazanırlar, ama bizim için en güzel duygu, halkın sıkıntılardan yana durabilmektir. Biliyorum ki, en güzel koro halk korosudur. Ve mücadelenin en güzeli de halkla verilen mücadeledir.

Politik sanatçıların en büyük zorluğu konserlerde saldırılara uğramak. Mesela yüzlerce insan sizi öpmeye gelirken, onlar arasından birinin, elini beline attığını, son anda uzaklaştırıldığına tanık olmak. Bu yaz Erzincan’da böyle bir şey yaşadım. Konserlerimize sadece gençler değil, yaşlı insanlarımız da geliyor, çocuklarımız da. Kaldı ki, yaşlılar ve çocuklar çok kıymetli benim için. Biri giden, diğeri gelendir çünkü. Konserlerimizde bu insanlar bir anda kolluk güçlerinin engellerine takılıyor ya da yasaklanıyoruz. Sokak ortasında sataşmalar ya da bir şekilde kaldığın ev veya çevrenden bile gözetim altında olduğunu fark ediyorsun. Ama hiçbir şekilde kendi yaşantımdan taviz vermeyi düşünmüyorum. Sevdiklerimden dostlarımdan ilişkilerimden, mesleğimden... Direnerek bunu aşabileceğimize inanıyorum.

Bu, bütün alanlarda böyle. Mesela Roseteks işçileri. Çoğu da kadın işçi. Patron, 8 Mart’ta fabrikadan kovdu onları. O günden bu güne direndiler ve kazandılar. Bu direnişi davullu-zurnalı kutlayacağız. Mesele, çok popüler ya da çok göz önünde olmak, herkesin seni alkışlaması, onaylaması değil; mesele yaptığın dan emin olabilmek. Böyle bir duruş içinde tabi ki bir sürü engele takılabilirsiniz. Sizden hoşlanmayan insanlar olabilir. Zaten herkes beni severse, bende bir bozukluk var demektir. Çok güzel bir söz vardır, “eğer düşman seni överse o zaman dön kendine bak” diye. Seven sever, sevmeyen sevmez. Benim için ortası yok. Açık sözlüyüm. Aklıma geleni direkt konuşan bir

tipim. Bundan dolayı kaybediyor muyum? Kaybettiklerim kazandıklarımın daha küçük, bunu biliyorum. Paylaşmak hayatımızda birinci sırada. Sadece sofrayı değil, dostluğu, kavgayı, mücadeleyi, yaşama dair olan her şeyi paylaşarak büyüteceğiz.

Sahnede çıkıp bir saat söyleyip dönüp parasını alıp çekip gidenler var. Ama bizim anlayışımız bu değil. Bize ihtiyaç duyanların yanında olabilmek bizim için önemli. İşçi direnişlerinde, kocasından şiddet gören bir kadının yanında durabilmek... Beş yıldır Munzur Çevre Derneği üyesiyim. Dernek, Dersim’de barajlara, HES’lere karşı mücadele veriyor. Biz bir yandan da çevremizden sorumluyuz. Karadeniz’deki HES’lere sessiz kalamayız mesela. Ya da Malatya’da yapılan füze kalkanına sessiz kalabilir miyiz? Bir bütün olarak bölgedeki savaşlara, halkın yok edilmesine, ufak kızların genelevlere Amerikan askerleri için satılmasına? Sivas’ın, Çorum’un, Maraş’ın bize yaşatılmasına?... Mesele mezhep değil, sınıf kavgası. Şimdi yakmıyor, hapse yolluyorlar. Hasret Gültekin, Nesimi Çimen, Akarsu, yaşıyor olsalardı ve devrime dönük türküler söyleselerdi, ya da benim söylediğim Kırmızı Gül’ü söyleselerdi, şimdi cezaevinde olurlardı. Anlayış değil şekiller değişiyor. Faşizm her yerde faşizmdir. Kırmızı Gül, Ali Haydar ve Mahir’e yakılan ağıtlara yasak getirenler, bilmeli ki biz milyonlarız.

Bana diyorlar ki, “sen sus başkası söylesin!” Niye bu kadar korktular? Yüzleşmiyorlar çünkü. Direniş türkülerinde tarihsel gerçeklik var... ‘73’de Kaypakkaya, Diyarbakır’da işkencede ser verip sır vermeyen, direnen bir yiğit... Bunları ben çıkarmadım, tarihte var. Tabi ki, ezgisel olarak söylenecek. Sanatın büyük bir gücü var. Çok kişinin ulaşamadığı yere ulaşabiliyor. Kaygıları budur. Hala Viktor Jara’dan, Yılmaz Güney’den bahsediyorsak, demek ki unutulmadılar ve takındıkları tutum nedeniyle daha asırlarca unutulmayacaklar. Kadın devrimcileri de unutmamak lazım. Clara Zetkin, Rosa Lüksemburglar... Programlarda, “annesiniz, korkmuyor musunuz, çocuklarınıza baksanız” diyorlar. Erkeğe “siz babasınız, eşiniz çocuklarınız aç kalmasın” denmiyor ama. Burada da erkek egemen, ataerkil anlayış var. Devrimci sosyalistler, özellikle de kadınların hareket alanını geniş tutar, en ön saflarda yer almasını ister. Bu yaşam savaşıdır, sınıf kavgasıdır. Bunda da hepimiz varız. Kimsenin kimseden bir üstünlüğü yoktur.

Herkes verimli olabileceği alanda olmalı. Müzikte yapacağım daha çok şey olduğunu düşünüyorum. Üçüncü çalışmamı yaptım. “Mavi Bir Düş” siyasi tut-saklara adanmıştı. Çok da mutlu oldum. Birbirimizi hiç tanımamamıza rağmen, benim için çok değerli olan hapishane mektupları ve hediyelerini aldım. Önemli olan, kişileri yaptıklarıyla değerlendirebilmek. Sistem içinde her renge bürünen bukalemun gibi insanlar var, ama bizim rengimiz belli. Biz olabildiğince kızıl insanlarız.

Son olarak tüm dergi çalışanlarına, emekçi arkadaşlarıma, bu zorluklar içinde inadına söylediklerinden vazgeçmeyen arkadaşlarıma selamlarımı yolluyorum.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

2001 yılında ABD’de gerçekleştirilen 11 Eylül saldırılarının ardından, emperyalistler arasında yeni bir “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” mücadelesi, başka bir deyişle, “imparatorluk” tahtına kimin oturacağına ilişkin bir hegemonya mücadelesi başlamıştır. **Dünya tarihinde iki defa yaşanmış olan büyük paylaşım savaşlarının üçüncüsü, bu süreçle birlikte şekillenmiştir.**

Emperyalist paylaşım savaşları, biraz şekilci bir yaklaşımla, pek çok ülkenin fiili savaş durumunda olması olarak algılanmaktadır. İlk iki paylaşım savaşının bu biçimde yaşanması, adeta bir şablon oluşturmaktadır. 11 Eylül ile birlikte başlayan paylaşım savaşı ise, ilk ikisiyle biçimsel farklılıklar taşımakla birlikte, ekonomi-politik açılarından ötsel olarak aynıdır. Bu aynılık, literatürdeki tanımında kendini göstermektedir. İlk iki paylaşım savaşı da, “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı” ve dünyanın imparatorunu belirleme temel amacına uygun bir biçimde gerçekleşmişti. Üçüncüsü de benzer biçimde, dünyayı yeniden şekillendirmeyi hedeflemektedir. **Yaşanmakta olan; ABD ile Çin arasındaki hegemonya kavgasıdır. Dünya pazarlarının hegemonyası, ABD’den Çin’e doğru geçmektedir; ABD’nin çabası bunu durdurmaktır.**

İki emperyalist savaş ile bugünkü savaş arasında şekilsel farklılıklar elbette ki vardır. **En başta, saldırgan emperyalistin niteliği farklıdır.** İlk iki emperyalist savaşta, gelişip güçlenmekte olan emperyalist, gelişimine uygun biçimde, yeni pazar alanları elde edebilmek amacıyla, savaşı ilk başlatan olmuştur. Bu defa ise, ilk

harekete geçen ve savaşı başlatan, pazar alanları tehlikeye girmiş “eski” emperyalist güç ABD’dir. Amacı, yeni gelişmekte olan emperyalistin (Çin’in), güçlenerek hak iddia edecek noktaya ulaşmasından önce savaşı başlatmak, rakibini güçsüzken yok etmektir. Zaten bu nedenle savaşın ismini “önleyici savaş konsepti” olarak koymuştur.

İkinci farklılık, büyük savaş başlama-

dan önce, hazırlık ve rakibini kontrol altına gelen, bölgesel çarpışmaların süresi ve biçimidir. II. Emperyalist Savaş, resmi olarak 1 Eylül 1939’da, Almanya’nın Polonya’yı işgali ile başlamış olmakla birlikte; gerçekte Japonya’nın 1931’de Manchurya’yı, İtalya’nın 1935’te Habeşistan’ı, Almanya’nın 1938 Mart’ında Avusturya’yı, hemen ardından Çekoslovakya’yı işgali, savaşın hazırlık aşaması ve ön çarpışmaları olarak görülmektedir. Hatta bazı kaynaklar, II. Emperyalist savaşın başlangıcını, 1936’daki İspanya İç Savaşı olarak geçirmektedir. Çünkü İspanya’daki faşist saldırı, görünürde ‘iç savaş’, gerçekte ise, bir tarafında Alman faşizminin, diğer tarafında enternasyonal birliklerin bulunduğu; diğer emperyalist ülkelerin ise seyretmekle yetindiği bir savaştır. Bu yanı sıra emperyalist savaşın provası niteliğindedir.

Bugünkü savaşta ise, NATO’nun 2001’de Afganistan’ı işgali başlangıçtır. **Farklılık, bu “önsavaşlar”ın uzamasındadır.** Bunun nedeni şudur: II. savaşta, bir bütün olarak emperyalistlerin asıl hedefi sosyalist SSCB’dir. Faşizmin güçlendirilmesi ve önünün açılması, bütün emperyalistlerin ortak amacıdır. Almanya’nın asıl olarak SSCB’ye saldırması beklenmekte, Almanya buna yönlendirilmektedir. Bu nedenle ilk savaşlar bir anlamda görmezden gelinmiştir. Hegemonya arayışında olan Almanya ve müttefiklerine, adeta ‘pazar alanı’ olarak sosyalist topraklar gösterilmiştir. Almanya sosyalist ülkeyi zayıflattıktan sonra, diğer emperyalistler de devreye girmeyi planlamıştır. Bu nedenle, Almanya ve müttefikleri, ilk işgalleri sırasında, emperyalist ülkelerden kayda değer bir tepki görmemiştir. Bugünkü savaşta ise, paylaşılacak olan bütün bir kapitalist dünyadır. Rakip iki emperyalist güç de, kendi hegemonyasındaki

toprakları kıran kırana savunmaktadır. Savaş, imparatorluk için yapılmakta, imparatorluk savunulmaktadır. Bu nedenle son derece sert ve kazananı hemen ortaya koyamayacak biçimde uzun süreli yaşanmaktadır.

Bununla bağlantılı olarak, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda gelişip güçlenmekte olan emperyalistler, yeni askeri teknikleri (Almanya’nın “Yıldırım Savaşları” gibi) ile önemli başarılar kazanmıştır. İşgal edilen ülkelerin egemen sınıfları, hemen işbirliği yapmakta, halkların direnişi ise bu yenilginin ağırlığı altında

cılızlaşmaktadır. Bugünkü savaşta, ABD güçsüzleşen emperyalist ülkedir. İşgal ettiği ülkeler ise, rakip emperyalistin hegemonya alanlarıdır. Bu durum, işgal edilen ülkelerin egemen sınıflarının, rakip emperyalistlerden önemli ölçüde askeri-siyasi-ekonomik yardım da alarak direnmesine, kitle direnişinin de buna bağlı olarak hızla yükselmesine neden oldu. Rakip emperyalistlerin desteği ile işbirlikçilerinin direnci ve daha önemlisi işgal altındaki halkların direnişi, ABD’nin bu savaşları bir türlü sonuca ulaştıramamasının ana sebebidir. Kıyaslandığında çok küçük sayılabilecek bu yerel savaşları bile kazanamayan ABD’nin, büyük bir emperyalist savaşa başlaması, giderek zorlaşmaktadır. Çin cephesinden ise, ABD’nin buralarda güç kaybetmesi, nihai hegemonya savaşı başladığında en büyük avantajı olacaktır. Tabloya bakarak, Çin’in “cepheyi önden kurduğunu”, savaşı kendi topraklarından çok uzaklarda, başka ülkelerin topraklarında vermekte olduğunu söylemek, durumun en özet ifadesidir.

Üçüncü farklılık, savaşın taraflarının resmi olarak netleştirilmemesidir. Bu savaşta “itilaf”, “ittifak”, “müttefik” gibi net emperyalist saflaşmalar yoktur. Mutlaka bir ayrışma yapılacaksa, ABD önderliğindeki NATO, ya da “Batı emperyalizmi”, ile Çin önderliğindeki Avrasya cephesi diye özetlenebilir. Ancak bu saflaşmanın kendi içinde geçişleri (Irak savaşı başlarken ABD’nin AB’yi dışlayıcı tutumu gibi) , dönemsel ittifakları, tek tek kesitler üzerinde görüş ayrılıkları söz konusudur. Kaldı ki, II. Emperyalist Savaş sırasında da, ABD’nin Almanya’ya gizli desteği, Almanya’nın İngiltere ve SSCB ile Saldırmazlık Pakti, SSCB’nin Almanya ile savaşta müttefiklerinden yardım alamaması, ancak Almanya’yı yeneceği kesin-

leştiğinde müttefiklerinin savaşa girmesi gibi, sınırlı da olsa geçişler söz konusuydu.

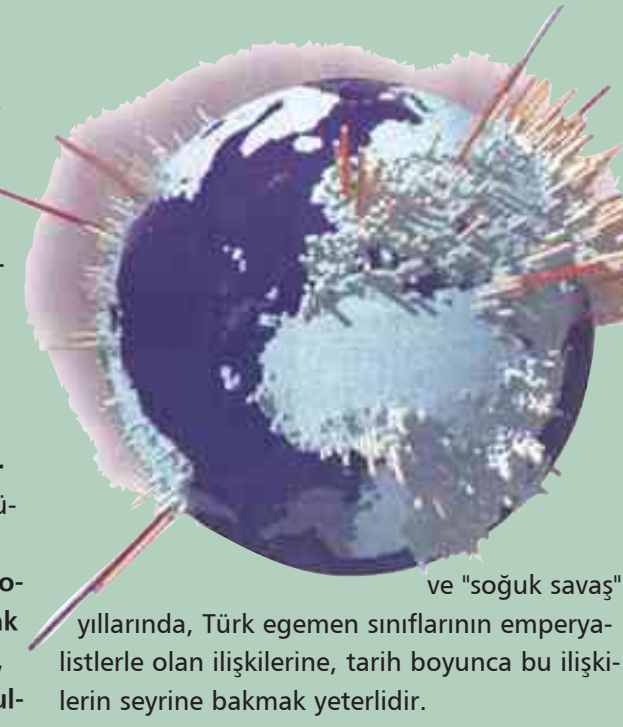
Tarihte tekrerrür yoktur; tüm savaşların aynı biçimde yaşanacağını düşünmek, diyalektiğe aykırıdır. Bu nedenle benzerlikler kurarken biçimden çok, işin özünü dikate almak gerekir. Bu sürecin özünde de, “imparatorluk tacı”nın el değiştirmesi, “paylaşılmış topraklar” üzerinde yeni bir paylaşımın gerçekleştirilmesi çabası vardır.

Bir önceki dönemin imparatoru ABD, gücünü yitirmekte; devasa büyümesiyle Çin, yeni hegemonya alanları oluşturmaktadır. **Çin, ekonomik olarak ABD’yi geçmiştir; siyasi olarak bir denge durumunda olduğu** söylenebilir, ancak bu denge Çin’in lehine giderek bozulmaktadır; askeri olarak ise Çin, henüz ABD’nin gerisinde olmakla birlikte, bu alanda her geçen gün önemli hamleler yapmaktadır. (En son Varyag savaş gemisinin tanıtılması, Çin’in askeri iddialarının bir göstergesidir.) Ve son olarak, ABD’ye bağımlı ülkelerde bile, Çin’in etkinliği artmaktadır.

Türkiye’nin bu savaşdaki rolü, en çok tartışılan konulardan biridir. **Türkiye, ABD’ye mutlak bağımlı bir ülke değildir.** Her ne kadar II. emperyalist savaştan bu yana ABD’ye bağımlılığı sürüyorsa da, sürgit böyle devam edeceği varsayılmaz. Çünkü tarihsel olarak şekillenmiş ekonomik-siyasi ilişkiler, Türkiye’de işbirlikçi tekeldi burjuvazinin içinde farklı emperyalistlerin yer bulmasına yol açmıştır. Türkiye’nin emperyalist ülkelerle ilişkileri, içeride burjuvazinin içindeki klik mücadelesinin düzeyine ve dengesine göre değişmektedir. **Dönemsel olarak öne çıkan klik, işbirlikçisi olduğu emperyalist ile birlikte hareket etmekte, onun çıkarlarını yerine getirmektedir.**

Yeni emperyalist savaşta Türkiye’nin nasıl konumlanacağı da bu nedenle belirsizdir. Türkiye’yi ABD’nin çıkarları doğrultusunda savaşa sürüklemek isteyen kesim ile, Avrasyacılarla ilişki kurmak ve Çin-Rusya ittifakının arabasına bağlanmak isteyen kesim arasında ciddi bir çelişki vardır. Dünya ölçeğinde ABD ile Çin arasında yaşanmakta olan hegemonya mücadelesi, ülkemizde de paralel biçimde, onların işbirlikçileri arasında yürütülmektedir. Son yıllara damgasını vuran Ergenekon-AKP çatışması, gerçekte Avrasyacılar-ABD’ciler çatışmasından başka bir şey değildir. Bu durum, Türkiye’nin zaman zaman çelişik görünen tutumlarının temel nedenidir.

Ve bugün, Türkiye’nin savaşdaki nihai konumlanışı kesinleşmiş değildir; çeşitli biçimlerde yalpalamalar yaşanmaktadır. Kestirmeci bir yöntemle, Türkiye’nin ABD uşağı ve ona ne derse yapmak zorunda olduğunu iddia etmek, emperyalistler arasındaki çatışmayı ve onun ülkeye yansımalarını hiç anlamamak demektir. Bunu anlamak için, her iki emperyalist savaşta

ve "soğuk savaş"

yıllarında, Türk egemen sınıflarının emperyalistlerle olan ilişkilerine, tarih boyunca bu ilişkilerin seyrine bakmak yeterlidir.

ABD ile Çin merkezli olarak yaşanmakta olan hegemonya savaşını kaçınılmaz kılan bir başka unsur, ekonomik krizin boyutudur. Dünya tarihinde daha önce yaşanmamış boyutta olan bugünkü kriz, çeşitli biçimlerde ötelenmeye çalışılmaktadır. Burjuvazi, kendi yıkımını en aza indirmek ve krizin faturasını kitlelere yıkmak için, kurtarma paketlerini devreye sokmakta, sayısız önlem almaktadır. Ancak bunlar geçici çözümlerdir. **Krizin boyutu öylesine derindir ki, dünya tarihinde daha önce yaşanmamış boyutta bir yıkım gerçekleşmeden aşılamayacaktır.** Çünkü ekonomik krizler, hem üretim araçlarının hem de aşırı üretimin imhası ile aşılabilirler. Bu yıkımı ve imhayı gerçekleştirebilecek en önemli unsur da savaşlardır.

Gerek emperyalist savaş, gerekse ekonomik kriz, dünya çapında büyük kitleseleylemlerle karşılanmıştır. 2001’de Afganistan’ın işgalinin başlamasının ardından, tüm dünyada savaş karşıtı bir hareket yükselmiş; bu hareket, Irak’ın işgalini bir yıldan daha fazla geciktirmiştir. 2008’de ekonomik krizin patlamasının ardından ise, işçi ve emekçiler, yaşam haklarını savunmak için sokaklara dökülmüşlerdir. Arap ülkelerinde patlayan ayaklanmalar, Avrupa ve ABD’de yaşanan işgaller, genel grevler, kitle gösterileri, bu krizin kitlelerdeki karşılığıdır. İşçi ve emekçiler, burjuvazinin krizin faturasını yıkmaya çabalarına karşılık, yaşam haklarını savunmak amacıyla sayısız eylem ve grev gerçekleştirmişlerdir. Burjuvazinin pek çok saldırı programı, kitlelerin bu direnişine çarparak yerle bir olmuştur.

Hem savaş, hem de kriz dönemleri, kitlelerin arayışlarını güçlendiren, sistemi sorgulatan dönemlerdir. Böylesi dönemlerde, kitlelerin yaşamı bir “ölüm-kalım mücadelesi”ne dönüşür. Ve sınıfsız-sömürsüz-savaşızsız toplum özlemi, hiç olmadığı kadar büyük bir yankı bulur. I. Emperyalist Savaş döneminde SSCB’nin kurulması, II. Emperyalist Savaş döneminde ise, dünyanın üçte birinin kapitalist kamptan kopartılarak halk demokrasisi devletlerinin kurulması bunun göstergesidir.

11 Eylül 2001 sonrasında ABD’nin işgal ettiği topraklarda ve genel olarak

Müslüman ülkelerde dinci gericilikte bir yükseliş yaşandı. ABD’ye karşı etkili biçimde direnen kesimlerin, radikal dinciler olmasının bunda büyük bir payı vardır. Avrupa’da ise eylem yapılan ülkelerde reformizm ve troçkizm güçlenmektedir. Bunda, kapitalizmin krizlerine karşı, “antikapitalist” olarak tanımlanan kesimlerin mücadelesine biçilen rol, belirleyici olmuştur. İşçi sınıfının mücadelesinin ve önderlik misyonunun geri plana itilmesi, yer yer unutturulması, bununla paralel yürümektedir.

Dünyada örnek oluşturabilecek ve çekim yaratabilecek bir sosyalist ülkenin olmaması en büyük dezavantajımızdır. Keza, dünya genelinde güçlü komünist partilerin, Komüntern gibi yol gösterici bir üst yapının olmaması da, devrim cephesini güçten düşüren unsurlardır. Ancak ne radikal dincilik, ne reformizm ve troçkizm, ne de burjuvazinin cepheleliğinden ayrılmış herhangi bir ideoloji, işçi ve emekçilerin sorunlarını çözemez, gerçek kurtuluşlarını sağlayamaz. Dolayısıyla bugün, devrim ve sosyalizm için mücadelenin yükseltilmesi, son derece güncel, somut ve ivedi bir görevdir.

Bu kitap, TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri’nin, Uluslararası Durum ve Türkiye Raporu’ndan oluşan bölümlerle hazırlanmıştır. (...)

Belgelerin hazırlanmasının üzerinden iki yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen, ortaya konulan görüşler güncelliğini yitirmedi. Tam tersine, zaman, bu görüşleri doğruladı. **Bugün ABD ile Çin arasındaki hegemonya savaşı derinleşerek sürüyor ve Çin her geçen gün yeni mevziler kazanıyor.** ABD ise, “önleyici savaş”ını kazanmak bir yana, giriştiği her savaşta Çin’in biraz daha güçlenmesine neden oluyor. Bu süreçteki “zafer”leri bile, dönüp kendisini vuruyor. Libya-Bingazi’de büyükelçisinin linç edilerek öldürülmesi, bunun en çarpıcı örneğini oluşturuyor. Keza kendiliğinden kitle hareketinin kriz ve savaş karşıtı yükselişi devam ediyor. Arap dünyasında başlayan kendidiliğinden kitle ayaklanmaları, ABD’nin müdahalesiyle rota değiştirmiş olsa bile, Avrupa ülkelerinde işçilerin eylem, grev ve direnişleri giderek büyüyor.

Yaşananlar Konferans’taki görüş ve öngörülerin doğruluğunu kanıtıyor. Bu yanı sıra belgeleri toplu biçimde okumak, çok daha büyük bir önem kazanıyor.

Yayinevimiz, elimize posta kanalıyla ulaşan bu belgelerin bir kısmını, bölüm bölüm yayınladı. Bunların önemli bir kısmı, Proleter Devrimci Duruş dergisinin değişik sayılarında yer aldı. Şimdi ise kitaplaştırmak okurlara sunuyor.

Kasım 2012

ABD, Suriye'deki savaşı bir biçimde başlatabilmek için, çok çeşitli noktalardan girişimlerini sürdürüyor. Ancak, adeta tuttuğu her dal elinde kalıyor. Sürekli birtakım adımlar atılmasına rağmen, Suriye savaşı başlayamıyor.

Libya şablonu Suriye'ye uymadı

ABD, Libya'da gerçekleştirdiği savaşın şablonunu Suriye'ye de uygulamak istedi. Ancak şablon hayata uymadı. En başta, muhalefetin kimliği buna izin vermedi. **Libya'da, yönetime muhalif ve çıkar çatışması olan aşiretlere dayanmıştı. Suriye'de ise, muhalif aşiretler yoktu;** Türkiye'nin zorlamasıyla, adeta ite-kaka, İstanbul'da toplantılar yaptırarak kurdurduğu bir Suriye Ulusal Konseyi (SUK) vardı ki, Suriye'deki muhalefeti temsil etmediği, gerçek bir güce sahip olmadığı çok hızlı biçimde ortaya çıktı. Bir de Hür Suriye Ordusu (HSO) denilen bir grup oluşturuldu. Ancak bunlar da Libya'daki şablona uymamıştı. **Libya'da silahlı savaşı asıl olarak aşiretler vermiş, el Kaide kadroları ise belli noktalarda çatışmalara katılmışlardı. HSO ise, büyük oranda el Kaide kadrolarından ve dünyanın her tarafından toplanmış savaş çetelerinden, paralı askerlerden oluşuyordu.** Ne Suriye muhalefeti ile ne de halk ile hiçbir alakaları yoktu. Müslüman Kardeşler ve Selefi ağırlıklı, radikal dinciliği, Sünniliği temel alan bir çizgiye sahiptiler. Üstelik, yargısız infazlar gerçekleştirmeleri, sivil katliamları, dünya kamuoyunda büyük tepki topluyordu.

Hem SUK'un, hem de HSO'nun çok hızlı biçimde ipleri pazara çıktı. Öyle ki, ABD, HSO ile olan ilişkisini reddetmek ve gizli kapaklı yöntemlere başvurmak zorunda kaldı. Mesela HSO'nun elinde olan stinger füzelerini, gizlice gönderdi.

Diğer taraftan, Kasım ayının ilk günlerinde **Katar'ın başkenti Daho'da gerçekleştirdiği toplantı ile SUK'a format atmak, yeni bir biçim bulmak ihtiyacını duydu.** ABD Dışişleri Bakanı Clinton, SUK'un görevini yerine getiremediğini, hayal kırıklığı yarattığını ve artık muhalefetin lideri olarak görülemeyeceğini, kendisini feshetmesi gerektiğini söylemişti. SUK Başkanı ise, üstelik de Türkiye'den yaptığı açıklamada, *"uluslararası toplum Suriye halkına ne verdi"* diyerek, bir de üstelik çıkmaya çalıştı. Oysa ki, kendilerinin varlık sebebi zaten "uluslararası toplum", yani ABD'ydі. Daho toplantısında, Suriye Ulusal Koalisyonu (kısaltması yine SUK) adı verilen yeni bir oluşum kuruldu. Radikal islamcılarının ağırlığının azaltıldığı, bugüne kadar uzak duran kimi Suriyeli aydınların ve Kürt grupların da katıldığı bir şekillenme yaratıldı. Böylece SUK'un imajı biraz düzeltilmeye çalışıldı.

Türkiye, Suriye'de şahin

Suriye muhalefeti bu kadar pespaye durumdayken, Türkiye'nin planları da sürekli boşa düşüyor-

Suriye çıkmazı

du. Libya savaşında Fransa'ya düşen görev, Suriye savaşında Türkiye'ye verilmişti. Ancak Türkiye, ABD'nin verdiği bu görevi yerine getiremedi.

Türkiye en başta Suriye savaşını başlatma konusunda son derece atak ve istekliyken, bütün gelişmeler onun çabalarını boşa çıkardı.

"Tampon bölge" oluşturma konusunda birçok girişimde bulundu; ancak bir taraftan ABD yeterince destek vermedi, diğer taraftan Suriye hükümeti, Suriye'nin kuzeyini (tam da Türkiye'nin tampon bölge oluşturmak istediği bölgeyi) Kürt yönetimine (PYD) bıraktı. Bu durumda **tampon bölge oluşturma çabası, Kürtlerle doğrudan bir savaşa girmek anlamına gelecekti, bunu göze alamadı.** PYD, hem HSO'ya hem de tampon bölge oluşturma hevesinde olan Türkiye'ye karşı savaşma, kendi bölgesini koruma görevini üstlendi. Türkiye'nin Suriye'yi işgal etme çabasına Suriye'nin bu cevabı, Türkiye'nin en büyük handikapına dönüştü.

Başta Hatay olmak üzere ülkenin Suriye sınırını HSO üssüne çevirdi, HSO savaşçılarına silah, yiyecek, sağlık ve barınma olanakları sağladı; hatta silah ve para yardımlarını organize etmek üzere doğrudan CIA ajanları Türkiye'ye geldi, bölgede görev aldı. Ancak HSO, özellikle de Hatay halkının tepkileri ve çabaları üzerine hızla teşhir olunca, HSO'nun pervasızlıklarını sınırlamak zorunda kaldı. Radikal islamcılarının Hatay merkezinde görünür olmalarını engelledi, hatta HSO'nun "Hatay" olarak belirtilen ana karargahının, Suriye'ye taşındığı duyuruldu.

Gerçekte ise HSO'ya desteği daha örtük ve gizli hale getirdi. Mesela, Hatay'daki halkın elindeki ruhsatlı silahların bile devlet tarafından toplandığı duyuldu. Bunun, radikal islamcı savaşçılara karşı Hatay halkında kendiğilinden yükselen "silahlanmalıyız" refleksini bastırmak amacıyla yapıldığı ortada. Keza, savaşçılara aylık 150 dolar maaş ödemesinin Türkiye tarafından başlatıldığı duyul-

du. Ayrıca, **ekonomik krizi bahane ederek işçi ve emekçilerin ücretlerini düşük tutan hükümet, kamplarda yaşayan 110 bin civarındaki sığınmacıya toplamda 380 milyon dolar harcama yaptığını açıkladı.** Bu paranın tümü TC'nin bütçesinden çıkmıyor elbette. ABD'den Suudi Arabistan'dan, Katar'dan Türkiye'ye silah ve para akıtıldığı biliniyor. Ama Türkiye'nin kendi harcaması da oldukça artmış durumda.

Çeşitli provokasyonlarla savaşa girmek için zemin oluşturmaya çalıştı:

Suriye'nin havasahasına giren ve Suriye tarafından düşürülen uçağı, Akçakale'ye düşen ve sivil halkın ölümüne neden olan bombalamaları, savaş propagandasının temel unsuru haline getirdi; Rusya'dan Suriye'ye gitmekte olan uçağı, içinde askeri malzeme olduğu gerekçesiyle inişe zorladı, içinde arama yaptı; meclisten Suriye'ye savaşa girmek için gereken tezkereyi çıkardı.

Bunların herbirinin sorunlu konular olduğu belliydi. Mesela Suriye tarafından düşürülen Türkiye jetinin, neden Suriye hava sahasını ihlal ettiğini açıklayamadı. Mesela, Akçakale'ye düşen ve ölüme sebep olan bomba ilk değildi, sonrasında da bombalar yağmaya, ölümler yaşanmaya devam etti, ama Akçakale'deki gibi çığırtkanlık, icraata dönüşmedi. Mesela, Rusya, Suriye'de askeri bir limana sahip olduğunu, askeri malzemeleri kendi savaş gemileriyle doğrudan taşıyabileceğini, sivil bir uçakla nakliye yapmaya ihtiyacı olmadığını söyledi, Türkiye cevap veremedi. Zaten Suriye uçağının inişe zorlanmasından kısa bir zaman sonra, Rus savaş gemisi boğazlardan geçerek Suriye'deki Tartus limanına gitti. Bu gemiyle Rusya'nın her türlü askeri sevkiyat yapması mümkündü.

Bugün Financial Times gazetesinde, "Türkiye Şam yolunda tökezliyor" diye makaleler yazılıyor artık. The Guardian gazetesi, "Türkiye Suriye'deki büyük yangınla kötü bir şekilde yanıyor ve NATO müttefikleri tarafından yüzüstü bırakılmış gibi hissediyor" diyor. Bütün bunlar, ABD ve NATO desteğinin açıktan verilmemesinden kaynaklanıyor.

ABD, bir taraftan Suriye'deki savaşa meşruluk yaratamadığı, diğer taraftan Türkiye'nin Suriye'yi işgal etme ve bu durumu kendisi için bir fırsata çevirmesinden de rahatsız olduğu için, bu açık desteği ortaya koymuyor.

Ancak bu arada Türkiye Devletini telaşlandıran başka bir unsur var; **Mısır son dönemde daha fazla öne çıkıyor ve adeta Türkiye'nin yerini doldurmaya çalışıyor.** Mısır Devlet Başkanı Mursi, Suriye'ye ilişkin "tarafsız" bir görünüm sunmaya özen gösteriyor. Hem Suriye hem de ABD tarafı ile görüşmeler gerçekleştiriyor. Seçildikten sonra ABD'ye gitmeyen, ama İran'a, Çin'e ziyaret gerçekleştiren, hatta Rusya'ya da bir ziyaret planlayan Mursi, Suriye sorununun "arabulucusu" olarak kabul görmeye başladı bile.

Hazırlıklar sürüyor

Savaşın başlaması gecikiyor, ancak tarafların herbiri savaşa göre konumlanmaya, savaş için kendi hazırlıklarını yürütmeye devam ediyor.

Resmi açıklamalarda Suriye savaşına destek vermeyeceklerini sayısız kez söyleyen **ABD, hem Ürdün'ün Suriye sınırına, hem de Türkiye'nin Suriye sınırına asker sevkıyatı gerçekleştirdi.** Adana'da İncirlik Üssü'nde ABD ve Fransız özel birliklerinin haftalardır konuşlandırıldığı söyleniyor. Ayrıca ABD'li 20 kişilik bir heyetin, Suriye saldırısında NATO üssü olarak görev yapması kararlaştırılan Diyarbakır 2. Hava Kuvvet Komutanlığı'nda incelemelerde bulunduğu açıklandı.

Lübnan İstihbarat Şefi Vissam el Hasan'a dönük suikast, Lübnan'ın da Suriye savaşına dahil olmasına neden oldu. Hasan'ın öldürülmesinden Suriye'yi sorumlu tutanlar, sokaklara dökülerek eylem yaptılar ve Suriye'yi tehdit ettiler. Suriye'de yaşanacak savaşta Hizbullah'ın Suriye'den yana olacağını bilen ABD, diğer kesimleri de Suriye yönetimine karşı kendi yanına çekmek için bu suikastı fırsat olarak değerlendirdi.

Irak ise savaşın bir başka cephesi. Son aylarda, Irak'ın Sünni Cumhurbaşkanı Yardımcısı Haşimi'nin Türkiye'ye sığınması, Irak ile ilişkilerde gerginlik yaratmıştı. Suriye konusunda Türkiye'nin atakları, Irak'ın Şii yönetimini tarafından tepkiyle karşılanıyor. Şii Başbakan Maliki, açıkça "Türkiye küstahça davranıyor, durdurulmalı" sözlerini sarfettiler. Bu tepki sadece Suriye nedeniyle ortaya çıkmıyor. Son haftalarda, **kendisine Özgür Irak Ordusu diyen, amaçlarının "İran'ın Irak'a müdahalesine ve Irak'taki Şii ağırlığına karşı savaşmak, Sünni mücahitleri tek çatı altında toplamak" olduğunu duyuran bir grup ortaya çıktı.** Bunların, Suriye'deki radikal cihatçılarla bağlantılı olduğu çok açık ve amaç Irak'ın da içini karıştırmak.

Hem Irak, hem İran, hem de Hizbullah, savaşta Suriye'nin yanında olduklarını, bir saldırıyı birlikte göğüsleyeceklerini açıkça ilan ediyorlar. **Hizbullah'ın ve İran Devrim Muhafızları'nın Suriye'de Esad'ın ordusuyla birlikte savaştığı da biliniyor.** Hizbullah artık Suriye'deki kimyasal silahları korumak adına, bu silahların bulunduğu noktalarda kamp kurmuş, askeri talim yapıyor. Suriye yönetimine bir şey olduğu takdirde,

silahlara el koyacağını dünyaya duyurmuş oluyor.

Diğer taraftan Rusya ile Çin, BM Güvenlik Konseyi'nde Suriye ile ilgili ABD cephesinden gelen önerileri etkisiz hale getirmeye, Suriye'yi korumaya devam ediyorlar. Zaman zaman "uzlaşma planları" hazırlayıp sunuyorlar, ancak Suriye'de bir geri adım atmaya niyetleri olmadığını da her fırsatta açıklamaya devam ediyorlar.

Bu arada, Suriye savaşında, hükümet ile muhalefet arasında, askeri olarak bir denge durumunun olduğu görülüyor. Çatışmaların devam ettiği bölgelerde kimi zaman muhalifler bir yeri ele geçiriyor, ordu bir süre sonra geri alıyor. Bu durum, hem Suriye'nin hem de muhaliflerin, askeri yönden emperyalistlerden iyi beslendiğini gösteriyor.

Üstelik, bugüne kadar Suriye ordusundan ve hükümetinden muhalefete geçenlerden söz edilirken, şimdi muhalefetin içinden Suriye devletine geri dönenlerin adı da geçmeye başladı. Bazı komutanlar, muhalefetin savaş yöntemlerinden ve ideolojilerinden rahatsız olarak ayrılıyorlar. Muhalif savaşçıların ağırlığının, savaş kapasitesi yüksek el

Kaide cihatçılarından oluşması ve kurlsız biçimde savaşmaları bunun en önemli nedeni.

Suriye savaşı geciktikçe, hesaplar derinleşiyor, emperyalistlerin sabırsızlığı artıyor. Ve böylece savaşın dinamikleri, çok daha geniş bir alanı etkileyecek şekilde yoğunlaşıyor.

Hatay'da gençlerin protestoları

Hatay son dönemlerde çokça gündeme gelmeye başladı. Suriye halkının çektiği acıları bağrında hissedilenlerin alanlara daha çıktığı, sıranın kendilerine geleceğini bilenlerin sayısı arttıkça sokakların daha çok ısındığı yer oldu Hatay.

Sadece sokaklar mı ısındı? Elbetteki hayır. Valiliğin her türlü etkinliği yasakladığı bugünlerde okullar ve kapalı mekanlar da iyice ısınıyor. "Ferman Valininse Sokaklar Bizimdir" diyen "Anti Emperyalist Devrimci Gençlik Platformu" Armutlu mahallesinde, kirli savaşın büyüttüğü Kürt gençleri de Mustafa Kemal Üniversitesinde (MKÜ) alanlara çıktılar.

21 Ekimde Platform çağrısıyla toplanan yaklaşık 200 genç, Uğur Mumcu Meydanı'ndan Ulus Meydanı'na yürümek istedi. Polisin yürüşe izin vermemesi üzerine, barikatı yıkmaya çalışan devrimci gençler polisle çatıştı. Polis yürüyüşü engelleyerek 5 kişiyi gözaltına aldı. Polisin ilk müdahalesi ile geri çekilen kitle, barikatı aşarak Armutlu Mahallesi'nde yolu kesti. 5 saat boyunca gözaltıları bekleyen kitle, gözaltıların serbest bırakılmasıyla dağıldı. Samandağ ilçe yolunun da geçtiği bu mahalle, aynı zamanda devrimcileri yıllarca bağrında saklamış, 80'li yılların devrimci geleneğini yaşatarak daha nice barikata gebe olacağını göstermiş oldu.

Anti-Emperyalist Devrimci Gençlik Platformu, birleşik örgütlü mücadelenin Antakya'da önümüzdeki dönemlerde en çok ihtiyaç duyduğumuz, insanların sempatisini kazanan ve bunu fazlasıyla hak eden önemli platformlardan biri oldu.

Cezaevlerinde başlayan açlık grevlerine destek olmak için KESK'in çağrısıyla bir araya gelen kitle örgütlerinin Ulus Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasına MKÜ'den ÖĞDER'de örgütlü öğrenciler de katıldı. Aynı gün okullarında ve okulun çevresinde protesto gösterileri yapan öğrencilere, saldırı akşam 11'den sonra başladı. Okulun çevresinde oturan öğrenciler tencere ve tavalara vurarak protestolarını sürdürürken, küfürle sataşan bir faşiste müdahale edince, karşılarında faşist güruhu buldular. Polisin desteğini arkasına almış olan bu güruh, öğrencilere saldırarak protestoların önüne geçmek istedi.

Ancak öğrenciler kararlıydı ve olaylar büyüyünce, polis TOMA araçlarını da kullanarak saldırdı.

Olayların uzun sürmesi, gecenin geç saatleri olması ve çatışmaların şehir dışında olmasına rağmen, Antakya'da kitle örgütlerinin temsilcileri olay yerine gelerek müdahalede bulundular. Bunun üzerine devlet, göstermelik bir olarak bir kaç faşisti gözaltına almak zorunda kaldı. Olaylar sonraki günlerde de sürdü.

MKÜ'de geçen yıl yaklaşık 150 öğrenciye soruşturma açılmış ve bazı öğrencilere 3 kez okuldan atılma cezası verilmişti. Sudan bahanelerle verilen bu cezalar, üniversitedeki öğrencileri susturmada belli bir etki yaratmış olsa da, bu cezaların öğrencileri yıldıramayacağı ortaya çıkmış oldu.

Antakya'dan bir okur

Seçim sonuçları Chavez'e uyarıdır

Venezüella'da 7 Ekim günü yapılan seçimleri, Devlet Başkanı Hugo Chavez yeniden kazandı. Chavez oyların yüzde 54,42'sini alırken, 30 partiden oluşan muhalefet koalisyonunun adayı olan Henrique Capriles Radonski yüzde 44,97'de kaldı. Seçimlere katılım oranının yüzde 81 olduğu, bunun on yıllardır görülen en yüksek katılım olduğu açıklandı.

Yaklaşık 19 milyon kayıtlı seçmenin olduğu ülkede, başkanlar 6 yıl için seçiliyor. Bu görevi, 1998 yılından bu yana Chavez yürütüyor. Ve bu seçimlerin, Chavez için en zorlu seçim olduğu söyleniyor. Öyle ki, **Chavez, sonuçların belli olmasından önce, "her tür sonuca hazır olalım" açıklamasını yaptı. Capriles'in açıklaması ise, "Venezüella'nın birçok yerine tohum ektik, bu tohumlar büyüyecek" şeklindeydi.** Onun bu sözleri aslında, ABD'nin Venezüella'ya ilişkin hedeflerinin daha uzun vadeli olduğunu, bir sonraki seçimlerin daha zorlu geçeceğini gösteriyordu.

Seçim sonuçları da bunun bir başka göstergesi oldu. Chavez, ilk olarak göreve geldiği 1998 yılında yüzde 56, 2004'te yüzde 59, 2006'daki erken seçimlerde ise yüzde 63 oy almıştı. 2007 yılındaki referandumda yüzde 49 ile kaybetmesini saymazsak, girdiği bütün seçim ve referandumlarda oyunu yükseltmeyi başarmıştı. **Bu seçimlerde ise, sonuçta kazanmış olmasına rağmen; kendisine bir uyarı anlamına gelen ve üzerinden atlanmaması gereken ciddi bir düşünüş yaşadı. Üstelik de bu düşünüş, "iktidar olanakları"na rağmen gerçekleşti.** Durumu daha ciddi hale getiren de budur.

Chavez, oy oranı düşmekle beraber, bugüne kadar en yüksek oy sayısına ulaşmış, 7 milyon 800 bin oy almıştı. Ancak muhalefetin hem 2006'da yüzde 37 olan oy oranının yüzde 45'e çıkması, hem de 6 milyon 100 bini aşan oyları, patlama anlamına geliyordu. Bu sonuçların bir tarafında, ABD'nin Chavez karşıtı propaganda faaliyetinin daha sistemli ve yoğun hale gelmesi duruyor; diğer tarafında ise, Chavez'in 'sosyalist' adını verdiği ama gerçekte 'ulusalci-halkçı' olmanın ötesine geçemeyen politikalarının dayandığı sınırlar görünüyor.

ABD'nin karşı faaliyeti

Amerikancı aday Capriles, "ülkenin birçok yerine ekilen tohumlar"dan söz ederken, sıradan bir ajitasyon kelimesi kullanmanın ötesinde, somut bir durumu ifade ediyordu. **Seçim kampanyası boyunca ülkenin her yerini gezmiş, toplantılar ve mitingler gerçekleştirmiş, pekçok kesimle doğrudan görüşmeler yapmıştı.** Ve elbette bu, salt seçim kampanyasıyla sınırlı bir durum değildi; ABD'nin Venezüella egemen sınıfları ile köklü tarihsel geçmişinin ve 1998'den bu yana Chavez'i güçten düşürmek için yürütülen sistemli bir çabanın, akıtılan milyonlarca doların üzerine binen bir sonuçtu.

CiudadCCS gazetesinin internet sitesinde yayınlanan Eva Golinger'e ait yazıda, ABD hükümetinin Chavez karşıtı muhalefete milyonlarca dolar ayırdığı anlatılıyor. Yazıya göre, ABD'de bulunan National Endowment for Democracy (NED) adlı kuruluş, 2002 yılından bugüne, Chavez karşıtı gruplara 100 milyon dolardan fazla para aktarmış. Bu paranın 20 milyon doları ise, sadece 2012 seçim

kampanyasını finanse etmeye ayrılmış. Mesela Venezüella'daki işçi sendika federasyonu CTV'nin, 2002-2003 yıllarında NED'den para ve eğitim aldığı bilinmektedir. CTV'nin 1 milyondan fazla üyesi bulunmaktadır ve Chavez karşıtı grevlerin örgütleyicisidir.

Venezüella'daki ABD Büyükelçiliği, muhalefet hareketinin en önemli odağı konumunda. Elçiliğin bütçesi bile bir fikir vermeye yetiyor. 2010 yılında elçiliğin bütçesi 16 milyon dolar civarındayken, 2011 yılında 18 milyon doları aşıyor, 2012 yılında ise 24 milyar dolara ulaşıyor. Üstelik elçilikte bir "büyükelçi" bile yok, en üst görevli bir "maslahatgüzar". Bu koşullarda, büyükelçiliğin bütçesinin asıl olarak muhalefeti fonlamaya yaradığını anlamak zor değil.

Bu parasal destek öylesine pervasız ki, 2011 yılının Şubat ayında ABD Başkanı Obama, "Chavez karşıtı grupları desteklemek için" kongreden açıkça 5 milyon dolar bütçe istedi. Yani artık işler gizli kapaklı ve "örtülü ödenekler"den değil, açıktan yürütülüyor. Üstelik de ekonomik kriz nedeniyle bütçeden birçok kesinti yapılmasına rağmen, Venezüella'ya akıtılan paradan kesinti yapılmıyor. Keza, OAS'a (Amerikan Devletleri Örgütü) ait 48 milyon dolarlık resmi bütçenin de önemli bir kısmı Venezüella, Küba ve Bolivya için ayrılmış durumda.

ABD'nin muhalefete yardımları sadece para akıtmakla sınırlı değil. Gönderdikleri uzmanlar ve danışmanlarla, seçim kampanyaları adeta Washington'dan yönetiliyor. Yine ABD'li kuruluşlardan olan IRI (Uluslararası Cumhuriyetçi Enstitü) ve NDI (Ulusal Demokrasi Enstitüsü) doğrudan siyasi yönlendirmeler gerçekleştiriyor. USAID (Uluslararası Kalkınma Ajansı) ve NED aracılığıyla kalkınma projeleri hazırlanıyor.

Zaten henüz 40 yaşında olan Capriles'in bu kadar etkili bir kampanya yürütmesinin ve bu kadar büyük bir başarı elde etmesinin arkasında, Chavez'in gelmesinden sonra rahatları bozulan yerli işbirlikçilerin ve ABD emperyalizminin bulunduğunu görmek zor değil.

Chavez döneminin kazanımları

Aslında Chavez'in seçimlerde oy kaybetmesini, sadece Capriles'in arkasındaki emperyalist desteğe bağlamak doğru olmaz. Çünkü emperyalizmin mali gücü ve propagandası ne kadar yoğun olursa olsun, **aslıyan Chavez'in kendi durumu, ülkenin politik-ekonomik hattıdır.**

Chavez başa geldiğinden buyana, kitlelerin yaşam koşullarında çok önemli değişiklikler gerçekleştirilmiştir. Mesela Venezüella, gelir dağılımındaki uçurumun en bozuk olduğu ülkelerden biriyken, bu açı belli oranda kapatılmıştır. Gelir dağılımındaki bozukluğu ölçmeye yarayan 'Gini Katsayısı', ABD'de 0,47'yi gösterirken, Venezüella'da 2008'e kadarki on yıllık dönemde 0,49'dan 0,41'e düştü. (0-1 arasındaki skalada, 0'a yaklaştıkça eşitsizliğin azaldığını gösterir) Yine bu dönemde Venezüella'da, Dünya Bankası tarafından kabul edilen "yoksulluk oranı" göstergesi yarıya indi. 1998'de halkın yüzde 44'ü yoksul, yüzde 17'si ise aşırı yoksuldu; 2011'de yoksulluk oranı yüzde 26'ya, aşırı yoksulluk ise yüzde 7'ye kadar geriledi.

Üstelik bu hesaplamalar, nakit gelirler üzerinden

yapılıyor, çeşitli yardımlar, ücretsiz sağlık ve eğitim hizmetleri de dikkate alındığında, yaşam koşullarında, bu verilerden daha büyük iyileşme olduğu ortaya çıkar.

Venezüella'da sosyal yardım çalışmaları kampanyalar tarzında yürütüldü. Misyon Adentro kapsamında **sağlık hizmetleri ücretsiz hale getirildi ve yaygınlaştırıldı.** Bugün 15 bin Kübalı doktor Venezüella'da ücretsiz sağlık hizmeti veriyor, karşılığında Küba, Venezüella'dan petrol alıyor. Yine aynı kampanyada çocuk ölüm oranı yüzde 32 azaltıldı. Bebek ölüm hızının binde 21'den 14'e düşürülmüş olması da, beslenme ve sağlık standartlarının yükseldiğinin önemli bir işareti.

Misyon Robinson kapsamında Venezüella'da **okuma yazma kampanyaları düzenlendi.** Kampanya öylesine etkili oldu ki, 2011 yılında, ülkede okur-yazar olmayan kimse kalmamasının beşinci yılı kutlandı. Ayrıca lise ve üstü okullara kayıt yaptırma oranı iki buçuk katına çıktı; eğitim çağındakilerin yaklaşık üçte biri lise ve üstü okullarda okuyor. İlk 9 yıllık eğitime devam edenlerin oranı ise yüzde 95'i aştı.

Misyon Vivienda kapsamında, Chavez **barakalarda yaşayan yoksullara 3 milyon konut yapacağını duyurdu.** 2011'den bu yana 200 bin konut inşa edildi.

Ayrıca **işsizlik oranı 1998'de yüzde 16,4 düzeyindeyken, bugün 6,5'e düşmüş durumda.** Gecekondu mahallelerinde aşevleri kuruldu. Yeni İş Yasası ile haftalık çalışma saatleri 44'ten 40'a indi. Hangi nedenle işten ayrılırlarsa ayrılınsınlar, kıdem tazminatı hakkı tanındı. Ücretli doğum izinleri 18 haftadan 26 haftaya çıkarıldı.

2001 yılında çıkartılan yasa ile toprak reformu başlatıldı. Arkasından çiftçi kooperatifleri kuruldu ve bunlara kredi desteği sağlandı.

2001 yılında çıkartılan Hidrokarbon Yasası ile, petrol sektörü kamulaştırıldı. Emperyalist tekellerin, başta petrol olmak üzere mülklerine ve yatırımlarına el konuldu. 2001'de, petrol tekeli Petroleos de Venezüella (PDVSA) kamulaştırıldığında, muhalefet bir genel grev örgütleyerek karşılık verdi. 2002 yılında Chavez'e dönük bir darbe gerçekleştirildi ve Venezüella İşadamları Birliği'nin başkanı, geçici hükümetin başkanı ilan edildi. Ancak iki gün süren darbe sonrasında, darbeciler, Chavez destekçisi milyonlarca insanın sokak gösterileri sonucunda geri adım atmak, hükümeti yeniden Chavez'e teslim ederek çekilmek zorunda kaldı. Sonuçta, Chavez'in petrolü kamulaştırma çabası başarıya ulaşmış oldu. Bugün artık, PDVSA bir devlet şirketi ve Çin, Rusya gibi emperyalist ülkelerin Venezüella'daki petrol arama çalışmalarından, her koşulda yüzde 60 büyük ortak olma ayrıcalığını elinde tutuyor.

Venezüella'da 5 fabrikanın işçi-devlet ortak yönetiminin kurulması da, altı çizilmesi gereken noktalardan biri. Chavez'e karşı gerçekleştirilen darbenin başarısızlığa uğraması ve ülkedeki kamulaştırmala-

rın artmasının ardından, birçok tekel, fabrikalarını bırakarak ülke dışına kaçtı. Bu dönemde özellikle 2002-03 petrol grevini destekleyen fabrikalar sansiz kaldı. Alcasa Alimünyum Fabrikası, Venepal Kağıt Fabrikası, Cacao Agro-industria çikolata fabrikası, Tachira Tekstil Fabrikası ve Caigura Domates Fabrikası işçi kooperatifleri ve devletin ortak yönetimine verildi. Chavez döneminde genel olarak işçi ve çiftçi kooperatifleri desteklenmiş, 2003-06 arasında 127 bin 143 kooperatif kurulmuştu.

Toplamda, 14 yıllık Chavez yönetimi döneminde, kitlelerin yaşam koşullarında önemli bir iyileşme sağlandı. Ancak **bu iyileştirmeler, sosyalist bir devletin giderek kalkınan ekonomisinin değil; sınırlı düzeyde halkçı özellikler taşımakla birlikte özünde kapitalist bir ekonominin icraatlarıydı.** Bu yanıyla, kitlelerde bir değişime ve ülkede sosyalist inşaya yol açmadı. Sonuçta, Chavez'in, elindeki iktidar olanaklarına rağmen oy kaybı yaşaması ve ABD işbirlikçisi muhalefet ile arasında yüzde 9 gibi son derece düşük bir oy farkı olmasının nedenlerini, bu halkçı-kapitalist ekonominin kendi içindeki açmazlarında aramak gerekir.

Chavez'in açmazları

Chavez'in politikalarının **en önemli zaafı, kitlelerin yaşam koşullarındaki düzelmenin, ülkedeki ekonomik gelişme ile değil, sosyal yardım programlarıyla gerçekleştirilmiş olmasındadır.** Ücretsiz eğitim, sağlık, barınma gibi unsurlar, elbette ki, sosyal devlet programında yer alan standart unsurlardır. Ancak asıl refah unsurunun yardım kampanyaları ile sağlanması önemli bir sorundur. **Sosyalizmde, “çalışmayan yemez” ilkesi geçerlidir ve herkes üretime katıldığı oranda pay alır. Olması gereken, kitlelerin çalışmaya, üretmeye, proleterleşmeye teşvik edilmesidir.** Sosyalist Sovyetler Birliği'nde “komünist cumartesi”le, “Stahanovist yarışmalar”la başarılmaya çalışılan budur. Çünkü proleterlerin dönüşümü, sosyalist üretim ve ekonomiyi sahiplenmesi, ülkenin geleceği açısından en önemli unsurdur. Bu koşullarda parasız eğitim, sağlık gibi unsurlar ise, devletin “bahşettiği” değil, kitlelerin kazandığı haklardır.

Yardım kampanyaları ise kapitalist devlete özgüdür. Kapitalizmin özünde var olan eşitsizliği ve gelir dağılımındaki uçurumu, “sadaka”larla kapatmayı hedefler. Burada önemli olan sadakanın

maddi değeri değil, biçimidir. Plazma televizyon dağıtımı ile makarna dağıtımı arasında özsel bir fark yoktur. Her ikisi de kitleleri düşkünleştirici, lümpenleştirici, edilgenleştiricidir. Kendisi üretmek yerine devletin “ihsanı”nı bekleyen çürütücü bir unsurdur. İşin ilginç yanı, **kitleler bir kere “sadaka”ya alıştırıldığında, bağlılık duyguları değil, talepkarlıkları artar. Her seferinde daha fazlasını bekler, yapılmadığında ise, memnuniyetsizlik başlar. Ve daha fazla yardım yapan birileri çıktığında, hemen saf değiştirirler.**

Dahası, bu tarzda yapılan “refah artırma” çalışmasının sınırları vardır. **2007 yılından bu yana, ülkede yoksulluğun azalmasının “durağan” bir seyir izlediği tespit edilmiştir.**

Üstelik, gerçekten çalışarak kazananlar, “sadaka”lardan medet umanları küçümser, “bedavacı” olarak mahkum eder ve dışlarlar. Venezüella'da sendikaların Amerikancı muhalefete yakın olmaları, Chavez'in ise daha çok yoksul emekçiler ve yarı işsiz kesimlerden oy alması çarpıcıdır.

İkinci önemli unsur, Chavez'in yardım kampanyalarının petrol gelirleriyle finanse edilmesi-dir. Venezüella, son yapılan tespitlere göre, yaklaşık 296 milyar varillik petrol rezervi ile, Suudi Arabistan'ı da geride bırakarak dünyada en zengin petrol rezervlerine sahip ülkesi haline gelmiştir. Venezüella'nın ihracatının yüzde 90'ı petroldür. Üstelik petrolün fiyatı her geçen gün artmaktadır. Chavez'in başa geldiği 1998 yılında petrolün varili 17 dolar iken, bu rakam günümüzde 120 dolara, Venezüella'nın yıllık petrol geliri 320 milyar dolara ulaşmıştır. Bu rakam, ülkenin ekonomik göstergelerini olumluya çevirmektedir. Chavez hükümeti, 120 dolardan sattıkları petrole 40 dolar taban belirlemiş, 40 doların üstü, yardım kampanyalarına ayrılmıştır.

Bu durumun üç önemli dezavantajı vardır. Birincisi, yüksek petrol fiyatının getirisi, tatminkarlık yaratmakta ve gerçek ekonominin gelişimini durdurmaktadır. Mesela **Venezüella, gıdada ve temel sanayi ürünlerinde dışa bağımlı bir ülkedir.** Her iki bağımlılık da, yarın daha ciddi sorunlara yolaçacaktır. Gıda ve sanayide kendine yeterli olmayan ülkeler, emperyalizme bağımlılıktan kurtulamazlar. **İkincisi, Venezüella'nın ithalatı, bu nedenle dış borcu artmaktadır.** Ülkenin 1999'da 33 milyar dolar olan dış borcu, 2012'de 150 milyar dolara ulaşmıştır. Dış borç da ayrıca bir bağımlılık göstergesidir. Üçüncüsü, **Venezüella'nın en yüksek petrol ihracı yaptığı ülke ABD'dir.** Venezüella'nın günlük 3,2 milyon varil petrol ihracatının yaklaşık yarısı, yani 1,5 milyon varili ABD'ye gerçekleştirilmektedir. **Bu ekonomik bağımlılık, Venezüella'da 14 yıllık Chavez hükümetine rağmen, ABD etkisinin silinememesi, tam tersine son seçimlerde görüldüğü gibi güç kazanmasının en önemli unsurudur.**

Chavez döneminin çözemediği üçüncü önemli sorun ise, **toplum içindeki şiddetin her geçen gün artmasıdır.** Venezüella'da yılda ortalama 100 bin kişi başına 45 cinayet oranıyla, dünyada şiddetin en yaygın olduğu ikinci ülkedir. Bu oran, 1999 yılında, 100 bin kişi başına 29'du. Hırsızlık ve cinayet, özellikle yoksul gecekondu mahallelerinde son derece yaygın. **2011 yılında resmi rakamlara göre 19.335 kişi cinayetlere kurban gitti. Ölenlerin %80'i yoksul mahallelerde oturan gençlerden oluşuyor.** Bu gençler, çalışmak yerine çetelere katılmayı tercih ediyorlar.

Bütün bu unsurlar, Amerikancı muhalefet adayının seçim kampanyasının en önemli argümanlarıdır.

Ülkenin dış borcunun artması; Venezüella parası Bolivar'ın 1999'dan buyana değer kaybetmesi; enflasyonun 2012'de yüzde 30'lara yükselmesi; elektrik kesintilerinin yaşam koşullarını zorlaştıracak düzeyde olması; gıda fiyatlarının yüksekliği; petrol fiyatı arttığı için petrol gelirleri artmakla birlikte, ihraç edilen petrol miktarının 1999'dan bu yana yüzde 20 dolayında azalması; **Venezüella'nın dünya yolsuzluk sıralamasında 182 ülke arasında 172. sıraya yerleşmesine neden olacak kadar büyük bir yolsuzluk ekonomisi; Chavez hükümetinin, ailesinin ve bürokratlarının bu yolsuzluk ekonomisinden en büyük payı alarak zenginleşmeleri, petrol rantı ve ithalat üzerine oturan yeni bir zengin sınıfın (Bolivarcı burjuvazi deniyor bunlara) oluşması** gibi veriler, Capriles tarafından seçim kampanyası boyunca sistemli biçimde işlendi. Oldukça yaygın bir kampanya yürüten Capriles, çok geniş kesimlere bu söylemlerini ulaştırmayı başardı.

Bunlara ek olarak, kooperatiflerin durumunun her geçen gün bozulduğu, **ülkedeki GSYİH içinde özel sektörün payının artmaya devam ettiği, hatta ülkede kamu sektörünün ekonomiye oranının, mesela Fransa'nın bile gerisinde olduğu tespit ediliyor.** Ülkenin finans sistemi, gıda ithalatı ve dağıtımı, ülkenin en güçlü kapitalist tekelinin elindedir.

Seçim sonuçları Chavez'e uyarıdır

Chavez yönetimi, “21. yy sosyalizmi”nden sözeden ama gerçekte anti-ABD'cilikle sınırlı bir politika izleyen bir yönetimdir. **Genel olarak antiemperyalist değil, ABD'ye muhaliftir, diğer taraftan Çin ve Rusya emperyalizmi ile ilişkiler geliştiren bir çizgisi vardır.** Mesela Venezüella'daki petrol yatakları'nın önemli bir kısmı Rusya tarafından işletilmektedir. Çin ise, Latin Amerika'ya yapacağı en büyük ikinci rafineriyi Venezüella'ya kuracağını açıklamıştır. Rusya ile askeri ilişkileri vardır ve Rusya'dan silah satın almaktadır. Chavez'in seçim kampanyalarında Çin'in büyük etkisi vardır.

Bu nedenle ülkede gerçek bir değişim yaşanmamakta, **uygulanan sosyal politikalar, asıl olarak 2000 sonrasında Latin Amerika'da genel olarak yükselen kitle hareketinin etkisiyle gerçekleştirilmektedir. Petrol gelirleri, bu politikaları kolaylaştırıcı bir etki sağlamaktadır.** Ancak kapitalizmin özüne aykırı bir uygulama olmadığı için, bu politikaların etkisini yitirmesi, sürdürülemez hale gelmesi ve rakiplerin taktikleri karşısında güçten düşmesi mümkündür.

ABD, bu köklü sömürgesinden, onun zengin petrol kaynaklarından ve Latin Amerika'daki hegemonyasını zaafa uğratan çizgisini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmeye niyetli değildir. Amerikancı muhalefet hareketi de bu doğrultuda örgütlenmektedir. Muhalefet, 2005 yılında gerçekleştirilen parlamento seçimlerini boykot etmiş, 2010'da ise seçimlere girek yüzde 49,5 civarında oy almıştı. Chavez bu seçimlerde, parlamentodaki üçte iki çoğunluğunu (kararname çıkarma hakkını) kaybetmişti. 2012 seçimlerinde ise, zorlanarak kazandığını, “sonuçların belirsizliği”nden söz ederek kendisi de ifade etmişti.

Yanısıra, başkent Karakas'tan sonra ülkenin en büyük eyaleti olan Miranda başka olmak üzere, bazı önemli eyaletlerin muhalefetin elinde olması, Chavez yönetimini güçten düşüren bir unsurdur. Özel sektörün bu kadar güç kazanması ve ABD ile ekonomik ilişkilerin bu kadar güçlü olması, seçim sonuçlarının gösterdikleri, Chavez yönetimi için önemli bir uyarıdır.

19 Kasım 1942- Stalingrad direnişinin zaferi

"Bir adım bile geri gidilmeyecek"

19 Kasım 1942... İkinci emperyalist paylaşım savaşını sona erdiren tayin edici çarpışmanın kazanıldığı gün... Faşist Hitler orduları, Sovyetler'e doğru ilerleyişinde büyük "zaferler" elde etmiş ve nihayet Stalingrad kapılarına kadar dayanmıştır. Faşizmin yağmacı, talancı yüzünü açığa çıkarırken, Nazi orduları, girdikleri her yeri altına üstüne getirmiş, yaşamı temsil eden ne varsa yoketmeye çalışmıştır.

Nazi orduları, yeryüzünde ilk kez kapitalizmin yüzüne devrim şamarını indiren sosyalist Sovyetler Birliği'nin kurucusu, büyük önder Stalin'in adıyla anılan Stalingrad'ın kapılarına dayanmış, aylarca süren savaş boyunca kenti hem karadan hem de havadan yoğun bir bombardımana tabi tutmaktadır. Sovyet halkı, bu kenti her ne pahasına olursa olsun, adeta tüm varlığını ortaya koyarcasına savunmaktadır. Çünkü burası Stalingrad'dır. Stalin, sosyalizmin yenilmezliğinin simgesidir. Onun adıyla anılan Stalingrad'da, sosyalizmin yenilmez, ele geçirilemez kalelerinden biri olmak durumundadır. Bunu iyi bilen faşist Hitler orduları, Stalingrad'ın ele geçirilmesine ayrı bir önem vermekte ve varını yoğunu ortaya koymaktadır.

Büyük Anayurt Savaşı'nı büyük bir yiğitlik ve fedakarlıkla yürüten, tüm dünya emekçilerinin umut bağladığı Kızıl Ordu, Başkomutan Stalin'in kesin talimatını almıştır: "Ne pahasına olursa olsun bir adım geri gidilmeyecek!"

İşte bu emir, yiğit Kızıl Ordu askerlerini ve Stalingrad halkını faşizme karşı savaşında daha bir yürekli kılar. Soyot halkı, çok büyük bir savaş yü-

rüttüğünün bilincindedir. Bu savaşı kazanmak zordur. Yeryüzünde ilk kez filiz veren sosyalizm, faşist Hitler orduları tarafından yok edilmek, silinmek isteniyordur çünkü. Ancak yüzyıllar boyu gerici Çarlık rejimi altında yönetilen Sovyet halkları, özgürlüğün ne demek olduğunu anlamını kavramış, onun sunduğu maddi ve manevi tüm nitelikleri tatmıştır artık. Ve Sovyetler Birliği, dünya sosyalizm saasının kazanılmış bir cephesidir. Kazanılmış olan bu cephe, çok büyük bedeller pahasına bile olsa sapasağlam korunmalıdır, korunacaktır...

Bir Nazi subayının üstlerine yazdığı mektuptaki şu ifadeler, Stalingrad için yürütülen çılgınca direnişin gücünü ortaya seriyor: "Volga'ya ulaşmamıza yalnızca bir kilometre kaldı, fakat bu bir kilometreyi bir türlü geçemiyoruz. Bu bir kilometre için yapılan savaş, bütün Fransa'nın ele geçirilmesi için yapılan savaştan daha uzun sürdü."

140 gün süren Stalingrad kuşatması sırasında Alman ordusu, en büyük kayıpları verdi. Stalin, "çelik" demekti, Stalingrad da çelikten bir kale! Stalingrad çarpışmasında faşist Alman orduları 700 bin asker, 1000 tank ve 1400 uçak kaybetti.

140 günlük direnişin sonunda faşist Hitler orduları, Kızıl Ordu'nun demir yumruğunu yemiş, çil yavrusu gibi kaçarak, tüm cephelerden gerisin geri Almanya'ya doğru kaçmaya başlamışlardı. Faşist nazi ordularını önlerine katan Kızıl Ordu'nun muzaffer ilerleyişi, faşizmin başkenti Berlin'de meclis binası Reichstag'ın tepesine orak çekiçli bayrağın dikilmesiyle taçlandı.

Yıllar süren, milyonlarca insanın öldüğü ikinci

paylaşım savaşı sona erdirilmişti. Bu savaşın kazanılmasının bedeli, Sovyetler cephesinde çok ağırdı. 1917 Ekim Devrimi'nden ikinci paylaşım savaşının başladığı an'a kadar, yeniden inşa edilen Sovyet ülkesindeki her şey yerle bir olmuş, yıllar yılı büyük emekler verileterek yaratılan değerler yok edilmişti. Ancak onları yaratan Soyot halklarının ödedikleri bu büyük bedelin karşılığında, dünyanın üçte biri sosyalizm kampına dahil olmuş, halk demokrasisi yönetimleri başa geçmişti.

Bu zaferde Stalin ve Stalingrad, hiç şüphesiz en büyük paya sahipti. Öyle ki, daha sonraki yıllarda emperyalist işgale karşı direnen her lider Stalin'le, her şehir Stalingrad'la özdeşleşmeye başladı. Son olarak Irak'ın işgali sırasında bu isimlerin sıkça kullanıldığına tanık olduk. Keza son yıllarda Rusya'da artan Stalin sevgisini kendi hanesine yazmaya kalın Putin, Stalin'e benzetilmekten oldukça memnun. Ne var ki Stalin, ML ideolojinin şekillendirdiği bir önderdi ve verdiği savaş da, bugünkü Rusya gibi ABD karşısında emperyalist bir güç olmak için değil, işgal altındaki sosyalist anavatanı savunmak içindi. Ondan dolayı tüm dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin, ezilen halkların büyük bir desteğini aldı. Ve ondan dolayı, Stalin ve Stalingrad, direnişin ve zaferin simgesi oldu.

Stalin ve Stalingrad isimleri, emperyalist işgale karşı mücadele hep yaşayacak! Ezilen halklara esin kaynağı olmaya devam edecek!

Yunanistan'da darbe olmuştur ve Albaylar Cuntası iktidarı ele geçirmiştir. Yunan halkının üzerinde bir silindir gibi geçmek hedefindedir cunta. Ama cuntaya karşı eylemler artar ve büyür.

Politeknik Üniversitesi öğrencileri de 14 Kasım'da direnişe geçer. Yunanistan Üniversitesi Öğrenciler Birliği (EEFE) önderliğinde direnişe geçen öğrenciler, 3 gün boyunca kesintisiz eyleme devam ederler. Öğrencilerin çağrısı tüm halkadır ve cuntaya karşı direnişin büyütülmesini istemektedir. Eylemler boyunca onlarca kişi vurularak öldürülür. Ancak eylemler durmaz ve Politeknik Üniversitesi işgali devam eder.

Cuntacılar, 16 Kasım'da üniversitenin duvarını yıkarak 36 öğrenciyi katleder. Katledilen her öğrenci, baskın sırasında cuntaya karşı teşhir konuşmalar yapar ve sloganlar haykırırlar. Direnişin ardından, üniversite öğrencileri, çeşitli devrimci örgütler kurarlar ve direnişlerini büyütürler, iktidarı ele geçirmeye, sosyalizm mücadelesine girerler.

14 Kasım 1973- Politeknik direnişi

14 Kasım'da Hukuk Fakültesinde başlayıp 3 gün süren Politeknik direnişi, sadece

kendi çeperiyle sınırlı kalmamış, işçi ve emekçileri de peşine takmıştır. Binlerce kişi sokaklara çıkarak Politeknik Üniversitesi'ne ulaşmaya çalışmıştır.

Politeknik öğrencileri direnişlerini sonuna kadar büyük bir kararlılıkla ve militanca sürdürmüşlerdir. Eylemlerini sadece kendi talepleriyle sınırlandırmamış, cuntayı hedef tahtasına çakmış, kitlelere bu bilinci vermişlerdir. Ölen 36 öğrencinin mirası üzerinden 1974'te albaylar cuntası devrilmiş ve Yunan halkı bir kez daha ayağa kalkmayı başarmıştır.

Politeknik ruhu, her yıl Yunanistan'da yapılan kitlesel ve militan eylemlerle yaşatılmaya devam ediyor. Yunan öğrencileri, bu tarihten aldıkları güçle, her türlü saldırıya ve baskıya molotoflarla, taşlarla karşı koymasını başarıyor. Bush'u ülkeden kovabiliyorlar, eğitim haklarına uzanan politikalara geri adım attırabiliyorlar.

Politeknik, sadece Yunanistan tarihine değil, tüm dünya direniş tarihine geçmiş ve önemli dersler bırakmış bir direniştir ve hala izlenmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor.

☆ 1 Kasım 1954- Fransız sömürgeciliğine karşı Cezayir Kurtuluş Savaşı başladı

Cezayir'de yaşayan ilk topluluk Berberiler diye bilinir. M.Ö. 813-814 yıllarında Kartacacılar'ın eline geçer. 7. asırda İslamiyeti yaymak isteyen Müslümanlar'ın eline geçen Cezayir, sonrasında Osmanlı İmparatorluğu egemenliği altında yaşar. 1830 yılına gelindiğinde ise Fransızlar, Cezayir'i işgal eder ve tam 130 yıl süren bağımsızlık savaşı da bu süreçten sonra başlar. Fransızlar, birçok kitle katliamı yapar. İkinci dünya savaşı'nda Cezayir, Fransızların en büyük askeri güç depolarından biri olarak kullanılır. Cezayirliiler yaptıkları bu fedakarlığın karşılığında bağımsızlık beklediler. Ama Fransa buraları kendi toprakları ilan etti. Cezayir 1950 senesinde örgütlerini kurdu. 1954 yılında silahlı mücadele fiilen başladı ve 1962 yılında başarıyla sonuçlandı. Fransız sömürgesi olduğu dönemde Cezayir'de 2 milyondan fazla insan katledildi.

☆ 8 Kasım 1938- Almanya'da "Kristal Gece" Yahudilere ait evler, işyerleri ve sinagoglar o gece yakılıp yıkıldı.

☆ 16 Kasım 2000- Ahmet Kaya Paris'te öldü.

☆ 18 Kasım 1986- Netaş grevi
12 Eylül'den sonra yapılan ilk grevlerden biri olan NETAŞ, işçiler ve emekçilere uygulanan baskıların kırılmaya başladığı yılların ürünü olarak ön-

cü bir nitelik de taşımaktadır. 1980 öncesi de sendikal ve politik mücadelenin mevzilerinden biri olan NETAŞ işçileri, toplu sözleşme maddelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine greve çıktılar. 3150 işçinin katıldığı grev 93 gün coşku, militanlık ve kararlılıkla sürdürüldü.

☆ 18 Kasım 1937- Dersim isyanında Seyit Rıza asıldı.

☆ 19 Kasım 2010- TKİP militanı Alaattin Karadağ şehit düştü.

☆ 19 Kasım 1981- Şair Enver Gökçe öldü

☆ 21 Kasım 1831-Lyon Ayaklanması başladı
Lyon'da çalışan tekstil işçileri, makineleşmenin ardından düşen ücret baremlerinin yükselmesi için eylemler düzenler. Belediye binasına gider ve yetkililerle görüşür. Yetkililer bir yandan görüşmeleri yaparken, bir yandan da askeri hazırlıklara girer. Lyon işçilerinin taleplerini bastırmak için saldırıya geçerler. Lyon'lular da belediye sarayını ve şehrin önemli merkezlerini ele geçirerek barikatlar kurarlar. "Kulübelere Barış, Saraylara Savaş" sloganı bugün hala geçerliliğini koruyan bir slogan olarak Lyon'da ortaya çıkar.

☆ 29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi'nin zaferi

İtalyan faşizmine karşı başlayan direnişler, ikinci dünya savaşı süresince emperyalizme ve faşizme karşı direnişe dönüştü. Enver Hoca önderliğinde birleşen Arnavutluk işçi ve emekçileri demokratik devrimi yaparak sosyalizmin inşasına geçtiler ve yıllarca emperyalist saldırganlığa karşı sosyalizmi savundular.

9 Kasım 1918-Alman Proletaryası ayaklandı

4 Kasım 1918'de Kiel Ayaklanması ile başlayan Alman Devrimi, 8 Kasım'da Berlin'e sıçradı. 9 Kasım sabahı Spartakistler ve Devrimci İşçi Temsilcileri, genel grev çağrısı yapan iki ayrı bildiri yayınladılar. İşçiler emniyet sarayını ele geçirerek cezaevlerindeki siyasi tutsakları özgürlüklerine kavuşturdular. SPD'li bakanlar hükümetten çekilerek genel greve katıldılar. SPD ve USPD, Halk Temsilcileri Konseyi'ni kurdular. Ayaklanan proletarya ise, kendi işçi ve asker konseylerini kurmuş, siyasal iktidarı ele geçirmişti. İmparator II. Wilhelm Hollanda'ya kaçmıştı. Kitlelerin üzerinde en fazla etkiye sahip olan SPD, "parlamentar demokrasiden" yanaydı. Rusya'da gerçekleşen sosyalist devrimin Almanya'ya taşınacağından korkuyor, bu nedenle de varolan sistemi koruyarak sürdürmek istiyordu. Spartakistler'in ise geniş işçi kesimleri içerisinde etkisi ise son derece zayıftı. Alman proletaryasının ayaklanması ve cumhuriyetin ilan edilmesine rağmen eski Alman devletinin tüm kurumları ayakta, olduğu gibi duruyordu. Yiğit Alman proletaryasının iki ay boyunca süren ayaklanması kanlı bir biçimde vahşice bastırıldı. Spartakistlerin önderleri Karl Liebknecht ile Rosa Lüksemburg, ayaklanmanın bastırılmasından sonra katledildiler.

☆ 1 Aralık 1934- Sosyalist Sovyetler Birliği'ne yönelik emperyalist çalışmaların sonucunda MK üyesi Kirov öldürüldü.

☆ 1 Aralık 1989- 12 Eylül darbesinin ardından üniversiteli gençliğin ilk işgali olan İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nun işgali gerçekleşti.

☆ 5 Aralık 1936- SSCB'de Sosyalist Anayasa kabul edildi

☆ 9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı

☆ 10 Aralık- Dünya İnsan Hakları günü

☆ 13 Aralık 1980- Erdal Eren Asıldı

☆ 16 Aralık 1933-Dimitrov Leipzig Duruşmasında ünlü savunmasını yaptı

☆ 19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı
Cezaevlerindeki siyasi tutsaklara karşı vahşi bir katliam gerçekleştiren devlet, 28 devrimcinin şehit düşmesine neden oldu. Katliam sırasında sürmekte olan ÖO direnişinde bugüne kadar toplan 122 devrimci şehit düştü.

☆ 20 Aralık 1949- Abidin Dino yaşamını yitirdi.

☆ 24 Aralık 1978- Maraş Katliamı
Devrimci mücadelenin yükselişini engellemeye çalışan faşizmin düzenlediği kitle katliamlarından biriydi Maraş katliamı. MHP'li sivil faşistlerin üç gün boyunca süren saldırıları sonucu 111 kişi yaşamını yitirdi, 210 ev ve 70 işyeri yakılıp yıkıldı. Darbe öncesi gerçekleştirilen kitle katliamları ve ardından ilan edilen sıkıyönetimler faşist cuntaya giden sürecin köşetaşlarıydı.

☆ 30 Aralık 1922- Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği kuruldu

Kasım-Aralık Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

24 Kasım 1976-İsmail Gökhan Edge Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

21 Kasım 1979-Ali Algül
İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

9 Aralık 1979-Hamit Tekin
15-16 Haziran direnişi dahil dönemin bütün işçi eylemlerine katıldı, sınıf içinde çalışma yürüttü, Devrimci Sendikal Birlik'nin kuruculuğunu yaptı. Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

11 Aralık 1980-Metin Aydın
Osman Yaşar Yoldaşcan öldüğünde "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" demişti. Bir eylem hazırlığındayken Kiremithane Mahallesi'nde polisler tarafından çevrildi ve saatlerce süren bir çatışmada, tıpkı Osman gibi, direniş destanı yazdı.

21 Aralık 1983-İsmail Cüneyt
TİKB MK üyesi İsmail Cüneyt, 21 Aralık 1983'te Gayrettepe işkencehanelerinde işkenceci cellatlar tarafından kurşuna dizilerek katledildi. Örgütün ihtiyaçları temelinde, kendini yenileyip aşmanın bir simgesi olan İsmail Cüneyt,

TİKB'nin kurulmasından emekçi kitleler içerisinde kök salmasına kadar hemen her alanda bir çok görevler üstlenmiş ve her zaman bunların üstesinden başarıyla gelmesini bilmiştir. O nedenle örgüt içindeki adı "Stalin Memet" idi. Her tür anti-ML anlayış karşısında uzlaşmaz olduğu kadar faşist diktatörlük karşısındaki uzlaşmaz ve savaşı tutumu, işkenceci cellatların boy hedefi haline gelmesine neden olmuş ve bu yüzden yakalanır yakalanmaz kurşuna dizilerek katledilmiştir.

*Ve onlar biliyorlar ki "O"
"Dün erkendi yarın geç,
Vakit tamam, bugün" dedi.
Ve onlar "anladık, bildik" dediler.
Yürüyor onlar Kışlık Saray'a
Putilovski Zavot'tan Bolşevik Kirov.
Ve ihtar ederim ki çapul yapmak isteyenlere
artık Kışlık Saray ve bütün Rusya
işçinin ve köylününüdür"*

"Vakit tamam, bugün!"

"Bugün" ayaklanma günü... "Bugün" eski rejimi yıkma, iktidarı ele geçirme günü... Yıllardır binbir emek, çaba ve bedelle ilmek ilmek örülmüş, ter ve kanla sulanmış, ateşle sınanmış yorgun bedenlerin, uykusuz gözlerin umuduyla nakış gibi işlenmiş bir çalışmanın zafer günü... Ve kavgada çok daha zorlu bir etabın ilk günü...

İktidarı elde tutmak için verilecek savaşım, onu ele geçirmek için verilecek savaşımın çok daha büyük güçlükleri içinde taşıyor. Sovyet devrimi gerçekleştiğinde emperyalizm ve bütün dünya gericiliği, onun birkaç gün içinde yok olacağını düşünüyordu. Böyle düşünmek için önemli bir gerekçeleri de vardı. Yüzlerce yıllık yönetim tecrübesine sahip olan burjuvazinin karşısında, yönetmek konusunda hiçbir tecrübesi olmayan proletaryanın başarı şansı olmadığını düşünüyorlardı.

Derler ki, Ekim Devrimi'nin yüzüncü gününde Lenin, -yüz gün dolmadan yenilgiye uğrayan ilk proletarya iktidarı Paris Komünü'nü geçtikleri için- Kremlin Meydanı'ndaki karların üzerinde coşku ve sevinçten, mutluluk ve heyecandan yuvarlanarak "Başardık" diye haykırıyordu.

Sosyalist devletin yaratılması ve Lenin... Bu ikisi öylesine kopmaz bağlarla birbirine bağlanmış ki, birisini diğeri olmadan düşünmek mümkün değil... Onun devrimin en zorlu anlarında bile coşkusundan, neşesinden bir şey kaybetmeden çalışması hakkında, bir İngiliz'in söyledikleri bunun göstergesidir.

"Bu, gücün gülüşüdür ve bu gücün kaynağı Lenin'in sadece muhteşem yeteneklerinde değil, komünizmedir. Toplumsal sırların ve sorunların çözümünde öylesine bir anahtara sahip ki, komünizm öngörünüsünde öylesine büyük bir güven ve sarsılmazlık sağlıyor ki, başka hiçbir devlet adamı, kendinden ve projelerden bu kadar emin olamaz."

Lenin, burjuvazinin iktidarına karşı savaşırken yönetmeyi öğrenmişti. Çünkü o, kitleleri çarlığa karşı mücadeleye sevk ederken, onları sadece proletarya partisinde, sadece kitle örgütlerinde örgütlenmelerini değil, iktidar organları yaratarak, yönetmeyi öğrenmişti. İktidarı fiilen ele geçirdikleri devrimin ilk günlerinde, sorunlar olanca ağırlığı ile üstüne yığıldığında da, onları çöze çöze ilerlemesini öğrendi. Attığı her adımdan bir ders çıkararak, kitlelere sağlam ve sarsılmaz bir güven duyarak ve partinin kolektif gücüne yaslanarak yürümesini biliyordu zaten. Proletaryanın iktidarını inşa ederken de elbette ki en büyük güç bunlardı.

EKİM DEVRİMİ ve LENİN

Gencecik Sovyet devletinin sorunları olağanüstü büyüktü. Sovyet ülkesi, her açıdan korkunç bir kuşatma altındaydı. Emperyalist savaş bütün şiddeti ile sürüyordu. Tüm maddi olanaklar, insan gücü ve en değerli komünistler, sosyalizmi inşa etmek için değil, emperyalist işgalcileri ülkeden kovmak için seferber edilmişti. Halk inanılmaz bir açlık çekiyordu. Eskiden devrimin saflarında yer alan pek çok örgüt, karşı-devrimin saflarına geçmişti; ayaklanmalar örgütlüyor, halkı kıskırtıyor, sabotajlar düzenliyorlardı.

Sovyet Devrimi hakkında az-buçuk bir şeyler okumuş olan herkes, Putilov fabrikasının ismine rastlamıştır. Onlar devrimin öncüleri, ayaklanmanın kalbiydiler. Nerede bir sorun varsa, Putilovlu komünist işçiler yardıma koşardı. Onlar Lenin'in en çok güvendiği işçilerdi. Ve açlık, o kadar dayanılmaz bir hale gelmiş, Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler'in karşıdevrimci faaliyetleri o kadar artmıştı ki, Putilov fabrikası işçileri bile greve başlamıştı. Lenin bu işçilerin karşısına geçti ve ülkede yaşanan açlığı, buna neden olan karşı-devrimci faaliyetleri, gerçeğin bütün acımasızlığı ve çıplaklığı ile anlattı. Konuşmasının her kelimesinde sadece Petrograd işçilerini değil, devrimi yeniden kazanıyor ve "Ya Zafer Ya Ölüm" fikrini bütün hücrelerinde hissettiren, işlerini başına dönmesini sağlıyordu.

Devrimin ilk günlerinin müthiş kargaşası içerisinde yönetim mekanizması da yavaş yavaş şekilleniyordu. Hükümet için gereken şemayı kafasında oluşturan Lenin, son rötuşları da hızla yaparak komiserlikler kuruyor, görevler veriyor, genelgeler yayınlıyordu. Kalinin, Sverdlov, Cerjinski ve Stalin gibi deneyimli ve sağlam komünistlerle birlikte işleri düzene sokuyordu.

Mesela, toprak sorunu ilk ele alınan konulardan biriydi. Ayrıntılı bir inceleme sonucunda Parti'nin toprak programı oluşturulmuş ve hemen hayata geçirilmeye başlanmıştı. En küçük sorunlarla ilgileniliyor, sorun ne olursa olsun, dile getirene bir cevap veriliyordu. Hatta kısa zaman içerisinde bir "ıvır-zıvır komisyonu" kurulmuştu. Sonradan Halk Komiserleri Küçük Kurulu adını alan bu komisyon, Lenin'in çok ciddiye alarak yakından denetlediği bir kurumdu. Çünkü Rusya'nın hemen her tarafındaki işçi ve emekçilerden gelen kişisel ya da genel bütün şikayetler, bu komisyonda ele alınıyordu.

Olağanüstü yoksulluklar ve yoksunluklar, Bolşevikler'in azmi ile yaratıcı bir biçimde gideriliyordu. İlk Mali İşler Komiserliği Bölümü, salt eski bir kanep ve onun üzerine iliştirilmiş "Mali İşler Komiserliği" yazılı bir kağıttan ibaretti. Halk Komiserliği Kurulu Sekreteri'nin tek malzemesi bir daktiloydu. Üstelik bu daktiloyu kullanacak kimse olmadığı için kendisi iki parmakla tıkırtıyordu. İlk Sovyet Devleti Kasası ise, basit bir elbise dolabıydı. Dolabın önü sandalyelerle çevrilmiş ve başına bir de nöbetçi konmuştu.

Lenin, çalışırken yaptığı işi çok ciddiye alıyor, en küçük bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmadan temel noktalara parmak basmayı yani "boğayı boynuzlarından tutmayı" biliyordu. İnsanlara çok değer veriyordu. Öyle ki, Volga'da çalışan işçilerin alkol sorunuyla ilgilenirken; Spasski kulesindeki Kremlin saatinin onarılması ve Enternasyonal'in ezgilerini çalması işini başarabilecek uzmanlar ararken; çıkan bir soruna Sverdlov'luların (Sverdlov Üniversitesi öğrencileri) müdahale etmesini isterken; Klinzli kumaş fabrikasındaki işçilere "lütfe, bana hediye göndermeyiniz ve bu samimi ricamı işçilere de iletiniz" diye yazarken; ya da karşısına çıkmanın heyecanı ile hazırlandığı törensel konuşmayı unutan komsomol delegeleri heyetiyle sıcak, dostça, rahat bir konuşma başlatıp onların aç olduğunu öğrenince de Sverdlov'a "Birinci Tüm Rusya

Gençlik Birliği Kongresi Divanı'nın on bir üyesine bir öğlen yemeği" diye not yazarken, hep aynı titizlikle yaklaşıyor, kitlelere ve yoldaşlarına duyduğu saygıyı en somut haliyle ifade ediyordu.

Zamanı kullanmada çok titizdi Lenin. Tüm toplantıları kendisi yönetiyor ve her konuşmacıya zamanı hatırlatıyordu. Gereksiz gevezelikler, uzun raporlar ona göre açıkça bir sabotajdı. Toplantılarda rapor sunanlar için 15 dakika, konuşmacılar için 5 dakika süre tanınıyordu. Raporunu uzun hazırlamış birisini ertesi gün özel görüşmek üzere çağırır ve bir saat boyunca neden kısa rapor yazması gerektiğini usanmadan anlatırdı. Hiçbir toplantıya geç kaldığı görülmemişti. Geç kalmayı alışkanlık haline getiren kişilere karşı her zaman acımasız olurdu. Görevini almak da dahil, her tür cezanın uygulanmasını isterdi. Boş kaldığı her zaman önünde okumak üzere açık bir kitap olur, kaldığı yerden devam ederdi. Alkışlar bile ona göre zaman kaybıydı. Alkışların uzadığı durumlarda saatini göstererek bitirmelerini isterdi.

Sağlık sorununu çözmek için çok büyük bir çaba harcamış ve öncelikli görevlerinden biri olarak koymuştu önüne. Salgın hastalıklar, bitlenme gibi kitlelerin sağlığını tehdit eden şeylere karşı kitleleri eğitmek için komsomolları, komünist işçileri seferber ederek savaş açmış, "Evleri Islah Haftası" kampanyaları düzenlemişti. Özellikle ana-çocuk sağlığını çok önemsiyordu. Dünyada ilk defa zenginlerin villaları, saraylar, lüks evler, işçi ve emekçilerin tedavileri için kullanılıyordu. Yoldaşlarının sağlığı ile çok yakından ilgilenirdi. Kırım'daki zengin villaları, yazlıkları, başka ülkelerin devrimcilerine ve sendikacıların uluslararası kurulu tarafından gönderilen başka ülkelerin işçilerine de açık olan tedavi ve dinlenme merkezlerine dönüş-türmüştü. Zor koşullarda yaşayan eski illegallerin yaşam koşullarının düzeltilmesi; kalp hastası yoldaşlarının hükümet binasındaki merdivenleri çıkmak zorunda kalmaması için asansör tamiri ile bizzat ilgilenmesi, onun için çok olağan tavırlardı. Sağlığına dikkat etmeyen bir başka yoldaşına "devletin malına zarar verdiği" için sitem etmesi ve bütün yoğun işlerin arasında bile bu tür şeyleri unutmuyarak denetlemesi, yoldaşlarına verdiği değer sonucuydu.

Ezilen ulusun sorunlarına karşı duyarlıydı ve halkların kardeşliğini inşa etmeye büyük bir önem veriyordu. Sibiry ile Kanak Cumhuriyeti arasında ciddi tartışmalara neden olan İrtiş Bölgesi sorununu, kendisi doğrudan müdahale ederek çözmüştü. İrtiş'in Kanak'lardan ayrılarak kendilerine bağlanmasını isteyen Sibiryalı temsilciye, bunun bütün şoven düşmanlıkları güçlendirecek bir istem olduğunu anlatarak, *"bu soruna Sibiry'nın dağlarından bakmamak gerekir. Aynı şekilde Büyük İvan'ın çar kulesinden de"* diyordu. İrtiş bölgesine Çarlık döneminde zorla yerleştirilmiş olan Ruslar'ın oradan gönderilerek sadece Kanaklara bırakılmasını isteyen Kanak Cumhuriyeti sözcüsüne ise, "tarihsel haksızlık"ların ne anlama geldiğini anlatıyor ve ekonomik-kültürel iç içe geçişliğin sonuçlarını gösteriyordu.

Devrim nihai geleceğin bir sorunu değil, bugünün sorunudur. Zaten, teorik olarak "gelecek", ilk kez Lenin'le bugünüme yaklaşmıştır. O, proletaryanın bütün örgüt biçimlerini, emperyalist-kapitalist sistemin sömürdüğü bütün toplumsal tabakaları birleştiren ve onları ortak mücadeleye sevk eden organları oluşturup, burjuva toplumu içinde sınıfın organları özelliği kazanmasını sağlayarak kazanmıştır devrimi.

Lenin gibi devrimi güncel bir sorun olarak ele alıp, proletaryanın önüne koyduğumuz oranda, iktidar yaklaşacaktır...

"Yönetmeyi nasıl öğrendik" kitabından yararlanılmıştır.

Açlık grevleri üzerine

Açlık grevi, egemenlere karşı bir savunma biçimi olarak gelişmiş ve insanın insan tarafından sömürüsünün başladığı yerde ortaya çıkmıştır. Baskı ve zorbalık altında olanların, kendilerini ifade etme, duyurma biçimidir açlık grevleri. Daha çok da başka bir çarenin kalmadığı koşullarda, bedenlerin bir silaha dönüşmesi, bir yaptırım aracı haline getirilmesidir. En çok zindanlarda gündeme gelmesi de bu yüzdendir. Kendini savunacak hiçbir silaha sahip olmayan tutsaklar, açlık grevine başvurmak zorunda kalmışlardır. Çünkü seslerini ancak bu şekilde duyurabilmişlerdir.

PKK'li tutsakların 12 Eylül'de başlattıkları süresiz açlık grevi, yeniden açlık grevlerini ve ölüm oruçlarını gündemin en önemli maddesi haline getirdi. Açlık grevlerinin tarihi, ölüm orucu ile farkı, süresi, talepleri vb. çeşitli yönleriyle konuşulmaya, tartışılmaya başlandı. Burjuva medyada, açlık grevleri üzerine haberler ve yorumlar arttı.

Fakat bunların büyük çoğunluğu, çarpık, eksik ve yanıltıcı. Özellikle açlık grevlerinin tarihi ile ilgili, Gandhi'den IRA'ya, hatta Filistinli tutsaklara kadar birçok örnek verilirken, ülkemizdeki süresiz açlık grevleri (SAG) ve ölüm oruçları (ÖO) hakkında tek bir kelime edilmemesi dikkat çekicidir. **Sanırsınız ki, bu topraklarda bugüne dek hiç SAG ve ÖO yaşanmamıştır.** Bu bilinçli bir karartma, belleklerden silme çabasıdır.

Ama nafi! Çünkü **ülkemiz SAG ve ÖO eylemleri yönüyle, dünyada eşine az rastlanır bir zenginliğe sahiptir.** Öncesi bir yana, 12 Eylül sonrasında onlarca kez SAG, birçok kez de ÖO yaşandı. En sonu 2000 yılında devrimci tutsakların ülke çapında gerçekleştirdikleri ölüm orucu eylemi vardır ki, devletin "hayata dönüş" adını verdiği tüm cezaevlerine aynı andaki saldırısıyla, toplam 122 kişinin ölümüyle sonuçlanmıştır. Gerek yankıları ve sonuçları bakımından, gerekse de 10 yıl kadar önce yaşanmış olması yönüyle, hiç de unutulacak, üstünden atlanıp geçilecek, bir eylem değildir. Fakat tıpkı 12 Eylül

yıllarında olduğu gibi, burjuva kalemşörler bugün de, yurtdışında yapılanları bir bir sıralarken, ülke içinde yapılanlara kör, sağır ve dilsizdirler.

SAG ve ÖO tarihi konusunda çok bariz bir şekilde sırtan bu yaklaşım, SAG ile ÖO arasındaki farktan, bugüne dek yaşanan SAG ve ÖO'lardaki taleplerin çarpıtılmasına kadar uzanıyor. Bunda Kürt hareketinin yaklaşımının da rolü olduğunu belirtmek zorundayız.

Bütün bunlar, SAG-ÖO tarihi, ele alınış tarzı, talepleri ile ilgili doğru bilgilenmeyi ve tarihsel gerçekleri hatırlatmayı gerekli kılıyor.

Tarihteki önemli açlık grevleri

Medyada son günlerde en fazla yazılıp-konuşulan konulardan biri, açlık grevlerinin tarihidir. Bu konuda iddialar muhtelif. Kimileri peygamberler dönemine kadar dayandırıyor. Zülküf Peygamber ve ona inanan birkaç kişinin, ilk açlık grevi eylemini başlatanlar olduğu söyleniyor mesela. Tiranların yalan ve zulmüyle halkın bozulduğu ve Zülküf Peygamber'i dinlemez hale geldikleri, bunun üzerine peygamberin yanına birkaç arkadaşını alarak bir mağaraya çekildiği, halka da "sizler tövbe edinceye, doğruya, iyiye, güzele inanuncaya kadar kendimizi aç tutacağız" dediği rivayet olunur. Halk önce buna inanmaz, fakat aradan günler geçtikçe telaşlanmaya başlar. Bu kez egemenlerin üzerine yürürler, onların saraylarını taşlarlar. Kırkıncı günde ise, mağaranın önüne gelip,

tövbe ettiklerini duyururlar. Zülküf Peygamber ile arkadaşları, o zaman mağaradan çıkarak eylemlerini sona erdirir.

Tarihteki ilk açlık grevi, gerçekten de Zülküf Peygamber'in eylemi midir bilinmez, ancak açlık grevinin, egemenlere karşı bir savunma biçimi olarak geliştiği ve insanın insan tarafından sömürüsünün başladığı yerde ortaya çıktığı kesindir. **Baskı ve zorbalık altında olanların, kendilerini ifade etme, duyurma biçimidir açlık grevleri.** Daha çok da başka bir çarenin kalmadığı koşullarda, bedenlerin bir silaha dönüşmesi, bir yaptırım aracı haline getirilmesidir. En çok zindanlarda gündeme gelmesi de bu yüzdendir. Kendini savunacak hiçbir silaha sahip olmayan tutsaklar, açlık grevine başvurmak zorunda kalmışlardır. Çünkü seslerini ancak bu şekilde duyurabilmişlerdir.

Zaten tarihte "siyasi hak arama mücadelesi" olarak ilk kez, **Çarlık Rusya'sında Sibirya'ya sürgüne gönderilen mahkumlar tarafından gerçekleştirilmiştir.** Dünya çapında duyulması ve giderek birçok ülkeye yayılması ise, **1909 yılında İngiltere'de oy kullanma hakkı için, kadınların başlattıkları açlık grevi** ile olmuştur. Bununla birlikte açlık grevi denilince ilk akla gelen isimlerin başında, Gandhi vardır. **Hindistan'da İngiliz sömürgesine karşı direnişin sembolü olan Gandhi, birçok kez açlık grevi yapmış** ve bu eylemler Hindistan'ın İngiliz sömürgecilikinden kurtulmasında önemli bir rol oynamıştır.

Açlık grevlerinin ölüm orucu halini alarak tüm dünyayı sarstığı eylemlerin başında ise, **IRA militanlarının 1981 yılında gerçekleştirdikleri eylem** gelir. O dönem milletvekili seçilen Baby Sans ve yoldaşları, İngiltere'nin İrlanda üzerindeki sömürü ve zulmüne, cezaevlerinde artan baskısına, tek tip elbise dayatmasına karşı ölüm orucuna başlarlar ve yaklaşık iki ay boyunca tüm dikkatleri üzerlerine çekerler. Dönemin İngiltere Başbakanı Thatcher'ın uzlaşmaz tutumu -ki o yüzden "demir lady" lakabını alacaktır- Baby Sans'ın da aralarında bulunduğu 10 IRA militanının ölümüne neden olur. Fakat Gandhi'de "pasif eylem biçimi" olan açlık grevi, IRA militanlarının dışarıda silahlı ve kitle-sel eylemleriyle birleşerek, son derece etkili bir eylem biçimine dönüşür.

Ülkemizde açlık grevleri, ölüm oruçları

Ülkemizde de açlık grevleri, asıl olarak cezaevleriyle özdeşleşmiştir. Nazım Hikmet'ten Deniz Gezmiş'lere kadar, birçok devrimci tutsak, zindanlarda açlık grevi yaparak taleplerini duyurmuşlardır. Ancak 12 Eylül'e kadar, bu grevler kısa sürelidir. Çoğu kez bir durumu protesto için yapılmış, ya da taleplerin kabulüyle veya elde edilemeyeceğine ikna edilerek bitirilmiştir.

12 Eylül'ün ilk aylarında da birçok cezaevinde açlık grevleri başlar, ama hepsi bir ayı bile bulmadan bir şekilde sonlanır. Tutsaklar da idare de açlık grevleri konusunda tecrübesizdirler. Başlangıçta 15 gün içinde ölüneceği düşünülmektedir. Daha sonra bu süre, bir aya çıkar. Doktorlar, tıbben bir kişinin sadece su içerek yaşam süresinin 15-20 gün olacağını söylemektedir. Bu yönde yapılan "bilimsel araştırmalar" bunu vermiştir. Fakat bu, "inanç faktörü" dışında tutularak yapılan bir deneysel sonuçtur.

IRA militanlarının '81 yılında cezaevlerinde başlattıkları direniş, ülkemizdeki tutsaklar tarafından da ilgiyle takip edilir. O zamana kadar, en fazla bir aylık SAG'lar yapılmışken, IRA militanlarının direnişi, ölüm orucunu tutsakların gündemine sokacak ve kafalardaki sınırları parçalayacaktır. Çünkü IRA militanları 60'lı günlerde ölmüşlerdir.

İlk olarak Diyarbakır zindanında PKK'li tutsaklar ölüm orucuna başlarlar. Asıl talepleri işkencenin bitmesidir. İdarenin, bu konuda söz vermesiyle eylemi bitirirler. Fakat çok kısa bir süre sonra işkenceler eskisinden daha azgın biçimde yeniden başlar. Bunun üzerine bir kez daha ölüm orucuna gidilir. Ve '82 Temmuz'unda başlayan eylemde, **Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmaz** şehit düşer. Diyarbakır zindanında daha sonraki yıllarda da açlık grevleri, ölüm oruçları olacak ve birçok tutsak şehit düşecektir.

İstanbul cezaevlerinde ise, '84 Nisanı'nda TİKB ve DS'li tutsaklar, kitlesel olarak başlattıkları açlık grevlerini, 45. günde ölüm orucuna çevirirler. Bu eylemde öne çıkan talep, idarenin "tek tip elbise" (TTE) dayatmasıdır. Tutsaklar, TTE dayatmasının ardından diğer faşist yaptırımların sökün edeceğini bildikleri için (diğer cezaevlerinde öyle olmuştur) barikatı TTE'de kurup, saldırıyı bu noktadan

Bu eylemlerden sonra cezaevlerinde faşist yaptırımlara karşı direnişler yaygınlaşmış ve sonunda kazanan tutsaklar olmuştur. Fakat devletin cezaevlerine dönük saldırıları hiç bitmez. Yapılan eylemlerin sonucu olarak belli hakların elde edildiği ve görece daha rahat ortamların sağlandığı yıllar olmuştur, ama sınıf mücadelesi en sert biçimleriyle cezaevlerinde her zaman sürer. Çünkü orada işçi ve emekçilerin, ezilen halkların "öncü"leri vardır. Devlet, o "öncü"leri diz çöktürmek için olanca gücüyle yüklenir. Hem fiziki, hem psikolojik tüm yöntemleri devreye sokar. Tutsakların inançlarını yok etmek, davasına, halkına ve kendine güvenini bitirmek için her yolu dener.

püskürtmek isterler. TİKB MK üyesi **Mehmet Fatih Öktülmüş, DS militanları Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Hasan Telci** şehit düşerler. TİKB'li tutsakların ilk ÖÖ ekibinde yer alan Aysel Zehir, bilinç yitimine uğrar ve bir daha eski haline dönemez. Fakat idare, onlara TTE giydirmeyi başaramaz, faşist yaptırımları uygulayamaz. Daha sonra başta İstanbul olmak üzere diğer cezaevlerinde de TTE uygulaması kalkacaktır.

Diyarbakır ve İstanbul cezaevlerindeki ölüm orucu eylemleri, faşizme boyun eğmektense ölümü yeğlemenin, en zor şartlar altında bile, bedenini bir silaha çevirip adım adım eriyerek, ölme pahasına direnişin onurlu yolunu açmıştır. Hatta PKK'nin '84 yılında silahlı mücadeleyi başlatmasında, zindan direnişinin çok büyük bir rolü olduğu bilinir. Türkiye devrimci hareketi açısından da '84 ÖÖ eylemi, içerde-dışarıda faşist cuntaya karşı en etkili eylem biçimi olmuş, tutsak yakınlarının örgütlenmesinin ilk nüvesi burada atılmıştır. Bu eylemlerden sonra cezaevlerinde faşist yaptırımlara karşı direnişler yaygınlaşmış ve sonunda kazanan tutsaklar olmuştur.

Fakat devletin cezaevlerine dönük saldırıları hiç bitmez. Yapılan eylemlerin sonucu olarak belli hakların elde edildiği ve görece daha rahat ortamların sağlandığı yıllar olmuştur, ama sınıf mücadelesi en sert biçimleriyle cezaevlerinde her zaman sürer. Çünkü orada işçi ve emekçilerin, ezilen halkların "öncü"leri vardır. Devlet, o "öncü"leri diz çöktürmek için olanca gücüyle yüklenir. Hem fiziki, hem psikolojik tüm yöntemleri devreye sokar. Tutsakların inançlarını yok etmek, davasına, halkına ve kendine güvenini bitirmek için her yolu dener.

'90'lı yılların ortasından itibaren bu yolun en önemli aracı, "F Tipi Cezaevleri"dir. Bunlar, tek ve üç kişilik hücreler halinde, tam bir izolasyon altında, tutsakların kolektif hareketini önlemek, yalnızlaştırıp yok etmek için hazırlanan cezaevleridir. Tutsakların "tabutluk" adını verdiği bu cezaevlerine karşı ilk büyük eylem, '96 yılında başlar. Yeni tutuklananların Eskişehir'de kurulan bu tabutluklara atılması üzerine, tüm cezaevlerinde devrimci tutsaklar ölüm orucuna başlarlar. Bir dönem Mehmet Ağar'ın, sonrasında Şevket Kazan'ın Adalet Bakanı olduğu bir sırada meydana gelen bu eylem, Eskişehir'deki tabutluğun kapatılmasıyla

la 69. gün sona erer. Fakat bu süre içinde 12 devrimci yaşamını yitirir, onlarca sakat kalır.

Hücrelere karşı tutsakların ilk eylemi başarıyla sonuçlanmıştır, ama devlet bu cezaevlerini açmaktan vazgeçmemiştir. Bu kez burjuva medya aracılığıyla kara propagandayı son derece etkin biçimde devreye sokar. Bir yanda "otel gibi" diyerek hücrelerin reklamı yapılır, diğer yanda koğuş sisteminin zararları, "koğuş ağalığı"ndan, "uyuşturucu"ya kadar, kendilerinin müsebbibi oldukları sorunlar işlenerek ortaya dökülür. Bunların siyasi tutuklularla hiç ilgisi yoktur; ama hücreler asıl olarak siyasiler için hazırlanmıştır. Onlar hakkında demagoji ise hazırdır: "Cezaevleri terörist yetiştirme kampı oldu", "sempatizan girip terörist çıkıyorlar" vb...

Burjuva medyada bu manşetleri atıp, **F Tipi Cezaevlerine methiyeler düzenlerin bir kısmı, Ergenekon davasından tutuklanıp oralara atılınca, hücrelerin ne kadar insanlık dışı olduğuna dair kitaplar yazdılar.** "Etme bulma dünyası" sözünü bir kez daha kanıtlarcasına...

2000 yılında tüm cezaevlerinde başlayan ölüm orucunda, devletin cezaevlerine saldırısıyla büyük bir katliam yaşandı. Katliam sırasında 28 kişi yaşamını yitirdi. F Tiplerine götürülen tutsaklar orada çok daha kitlesel bir şekilde ÖÖ'yu sürdürdüler. Arka arkaya ölümlerin başlamasıyla birlikte, devlet ölüm sınırına gelen tutsakları tahliye etmek zorunda kaldı. Bunların bir kısmı dışarıda da eyleme devam ettiler. Ve toplamda 122 kişi yaşamını yitirdi, birçoğu da geri dönülmez hastalıklara yakalandı.

Bütün bu belli başlı ölüm orucu eylemlerinin dışında defalarca uzun süreli açlık grevleri de yapılmıştır. Sonuç olarak dünyada belki de en fazla açlık grevi ve ölüm orucu yaşanan bir ülkedir Türkiye.

Sadece cezaevlerinde değil, dışarıda da bu eylem biçimi uygulandı, uygulanıyor. Bazı işçi eylemlerinde de gündeme geldi. İki yıl önceki Tekel direnişi hatırlardadır. Keza tek kişilik direnişlerde de açlık grevleri yapıldı. En son Cansel Malatyalı işine geri dönmek için açlık grevi yaptı. Elbette dışarıda çok daha farklı direniş yolları olduğu için, fazla tercih edilmemesi gereken bir eylem biçimidir. Ama komünistler, hiçbir direniş biçimini reddetmezler. İçinde bulunan koşullar, hangi biçimi gerektiriyorsa, onu devreye sokarlar. Buna rağmen

SAG ve ÖO asıl olarak tutsakların eylemidir. Çünkü onların direniş biçimleri sınırlıdır ve seslerini en güçlü ve en uzun süreli, böyle duyurabilmektedirler.

SAG ve ÖO Talepleri

PKK'li tutsakların açlık grevi, "talepler" tartışmasını da beraberinde getirdi. Bir yandan Kürt basını "ilk kez siyasi talepli açlık grevi" diyerek, öncekilerin bu yönlü talepleri görmezden geldi; diğer yandan egemen sınıf sözcüleri ve burjuva liberaller tarafından "açlık grevlerinde siyasi talep olmamalı" söylemleri arttı.

Açık ki, her iki yaklaşım da doğru değildir. Birincisi, gerek '84 yılında, gerekse '96 ve 2000 yıllarındaki ÖO eylemlerinde "siyasi talepler" ileri sürülmüştür. '84 yılında TİKB'li tutsaklar, cezaevine dönük taleplerin dışında, o yıllarda arka arkaya gerçekleşen idamlara karşı "idamlar kaldırılın" talebini de dile getirdiler. '96 ve 2000 yıllarında ise, işçi-emekçilerin çalışma koşullarından, anti-emperyalist taleplere kadar bir dizi talep sıralanmıştı. Hatta 2000 yılında siyasi taleplerin çokluğu sorun olmuş, bunlar direnişin ilerleyen günlerinde sınırlanmıştır.

Elbette asıl odaklanan nokta, '84'te TTE iken, '96 ve 2000 yılında "hücre tipi cezaevleri"dir. Yani tutsaklar, doğrudan yüz yüze kaldıkları sorunları öne çıkarmışlardır. Fakat bu, diğer talepleri yok saymak anlamına gelmez. Somut, elde edilebilir taleplerin yanı sıra, propagandif amaçlı siyasi talepler de ileri sürülmüştür. Birinci kısımda yer alanlar, SAG veya ÖO'nun bitirilmesi için yerine getirilmesi gereken zorunlu maddeler iken, ikinci kısımda yer alanlar, gündeme alınmasını, tartışılmasını sağlamak ve bu yönde bir kamuoyu oluşturmak için konulmuştur. Egemenler, bazen ikinci bölümdeki talepleri öne çıkararak "bunlar kabul edilemez maddeler" demagojisini yapmışlardır. Ancak tutsaklar, asıl somut talepler üzerinde yoğunlaşmış, diğerlerini de bu şekilde tartıştırmayı başarmıştır.

İşin diğer bir yanı, devletin genel bir uygulamasına karşı toplu bir direniş örgütleniyorsa, bunun doğrudan "siyasi" bir nitelik taşıyacağıdır. Marks'ın deyimiyle; 8 saatlik işgünü için bir fabrikadaki direniş, "ekonomik mücadele" kapsamında iken, tüm ülkedeki işçilerin 8 saatlik işgünü için direnişi, "siyasi" bir niteliğe sahiptir. Çünkü işçilere dönük bir yasanın, -bir fabrikada değil- tüm ülkede kaldırılması talep ediliyordur. Böylece karşısına tek tek pat-

Somut, elde edilebilir taleplerin yanı sıra, propagandif amaçlı siyasi talepler de ileri sürülmüştür. Birinci kısımda yer alanlar, SAG veya ÖO'nun bitirilmesi için yerine getirilmesi gereken zorunlu maddeler iken, ikinci kısımda yer alanlar, gündeme alınmasını, tartışılmasını sağlamak ve bu yönde bir kamuoyu oluşturmak için konulmuştur. Egemenler, bazen ikinci bölümdeki talepleri öne çıkararak "bunlar kabul edilemez maddeler" demagojisini yapmışlardır. Ancak tutsaklar, asıl somut talepler üzerinde yoğunlaşmış, diğerlerini de bu şekilde tartıştırmayı başarmıştır. İşin diğer bir yanı, devletin genel bir uygulamasına karşı toplu bir direniş örgütleniyorsa, bunun doğrudan "siyasi" bir nitelik taşıyacağıdır.

ronları değil, doğrudan devleti alıyor-dur.

F Tipi Cezaevleri de, burjuvazinin tüm tutsaklara yönelmiş genel bir politikasıydı. Ve tutsaklar, toplu halde F Tipleri için direnişe geçtiklerinde, doğrudan siyasal mücadele veriyorlardı. Dolayısıyla '96 ve 2000 yıllarındaki ÖO eylemleri, tamamen siyasi nitelikteydi. Zaten son derece şiddetli, kıran kırana bir çarpışma biçiminde geçmesinde, bunun önemli bir rolü vardır. Aynı durum Tekel işçilerinin 4-C yasasını kaldırmak için başlattıkları direniş için de geçerlidir.

Kısacası PKK'li tutsaklar, "ilk kez siyasi taleple açlık grevi" yapmıyorlar. Fakat bütün taleplerin Kürt sorunu ile sınırlı olması ve tutsakların yaşam koşullarıyla ilgili hiçbir talebin yer almaması yönüyle bir "ilk"i oluşturuyorlar. Ama bu durum, bugünkü açlık grevini eksik ve zayıf düşüren bir yöndür. Hem egemenlerin demagoji zeminini güçlendirmesi bakımından, hem de -ve daha önemli olarak- tüm tutsakları, Türkiye işçi ve emekçilerini kapsamaması bakımından böyledir.

Adalet Bakanı başta olmak üzere hükümet sözcüleri, ısrarla açlık grevinin talepleri arasında cezaevi koşullarıyla ilgili bir durum olmadığını belirtiyorlar. Cezaevi koşullarında bir sorun olmadığını, bununla ilgili bir talep olsa düzeltebileceklerini söyleyerek, varolan durumu meşrulaştırıyor, akılıyorlar. Oysa Türkiye'deki cezaevi koşulları, belki de en kötü dönemini yaşıyor. Kapasitesinin çok üzerindeki yığılma ile, tutsakların yatacak yer bulamadığı, o yüzden kavgaların, isyanların çıktığı bir dönemden geçiyoruz. Soyarak aramanın dayatıldığı, disiplin cezalarının yağdığı, infazların yakıldığı, tutsaklar arasında "göz teması"nın dahi yasaklandığı, ailelere bile görüş yasağı verildiği bir dönemden... Böyle bir dönemde, tutsakların koşullarına dair tek bir talebi koymamak, en azından genel olarak "tecridin kaldırılması"nı istememek, doğru olmamıştır.

Elbette ki, Öcalan üzerindeki tecrit, özel olarak ağırlaştırılmış bir tecrittir ve onu en başa yazmak gerekir. Fakat bu, diğer tutsakların durumunu hafifsetmez, genel olarak tecride karşı mücadeleyi ortadan kaldırmaz. Diğer yandan Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi, onun üzerindeki tecridin kaldırıldığı anlamına da gelmez. Öyle ki, başlangıçta "Öcalan üzerindeki tecridin kaldırıl-

ması" talebi, şimdi avukatlarının görüştürülmesi talebine kadar geri çekilmiş durumdadır. Zaten daha önce Öcalan avukatlarıyla görüştürülüyordu, ama yine ağır bir tecrit altındaydı. Doğru slogan "Öcalan'a özgürlük" olmalıdır. Somut talep ise "ev hapsi"dir, en gerisinden İmralı'nın kapatılıp oradaki tüm tutsakların herhangi bir cezaevine nakledilmesidir. Bu gerçekleşmediğinde, Öcalan üzerindeki (yanındaki tutsakların da), ağırlaştırılmış tecrit devam ediyor demektir.

"Anadilde savunma" konusunda AKP adım atmak zorunda kalmıştır. Kürt tutsakların mahkemeleri bundan dolayı, zaten tıkanmış durumdaydı. Son olarak açlık grevinde bu talebin ileri sürülmesi, süreci hızlandırdı ve AKP bu yönde bir tasarı hazırladı. "Anadilde eğitim" konusu ise, şimdilik "seçmeli ders" ile geçiştiriliyor ama bu noktada da açık kapı bırakılıyor. Hem okul boykotları, hem de açlık grevi, "anadilde eğitim" meselesini daha fazla konuşulur ve gerçekleşebilir kıldı.

Gerek öncekiler, gerekse PKK'li tutsakların son açlık grevi, bu tür eylemlerde "siyasi taleplerin olmaması" savını, pratik olarak da çürütüyor. SAG ve ÖO'da siyasi talepler tabi ki olmalıdır. Bunların bir kısmı karşılanır, bir kısmı ise kitlelerdeki bilinç dönüşümüne ve devletin zorlanmasına hizmet eder. Ki bugüne dek ileri sürülen "siyasi talepler", bunu somut olarak da göstermiştir.

Açlık grevinde kafa karışıklığı

Açlık grevi konusundaki kafa karışıklığı ve çarpıtmalar, sadece tarihi ve talepleri ile sınırlı değil. Açlık grevinin süresi, "ölüm sınırı", SAG ve ÖO ile arasındaki fark, vb. birçok konuda sürmektedir.

Genel olarak açlık grevi, hiçbir şey yemeden, sadece su, tuz ve şeker ile sürdürülen bir eylem biçimidir. Çay ve sigara içilmektedir. Ancak ilerleyen günlerde mide bunları da kabul etmez. Süresiz açlık grevi, ya da ölüm orucunun farkı, içilen-alınan şeylerde değil, eylemin içeriğindedir.

Açlık grevi, bir olayı, bir durumu protesto etmek için yapılıyorsa, önceden kaç gün yapılacağı bellidir. 3 günlük, bir haftalık protesto açlık grevleri çok yapılmıştır. Bu bazen açıkça deklare edilir, bazense sadece yapanlar tarafından bilinir. Ama sonuçta süresi bellidir. Süresiz açlık grevinde ise, çeşitli talepler sıralanmıştır ve onların karşılanması istenmektedir. Dolayısıyla süresi, karşı-

tarafın bu konuda atacağı adımlara göre belirlenecektir. Elbette onun da bir sınırı vardır ki, bu sınır artık “geri dönülemez nokta” denilen, bir zamanlar bir ay, sonrası deneyimler sonucu 60 güne çıkan süredir. SAG’a başlayanlar, kendi içinde o sınırı saptayıp, o güne dek devam ederler. Fakat ileri sürülen taleplerin ancak ölümlerle gerçekleşeceği düşünülüyorsa ve zaten ölümü göze alarak eyleme başlanmışsa, ya baştan ÖO’yu ilan ederler, ya da SAG’ın belli bir gününde eylemlerini ÖO’ya çevirdiklerini duyururlar.

PKK’li tutsaklar, eylemlerine “süresiz-dönüşümsüz açlık grevi” demişlerdir, ölüm orucu değil. Fakat bazı yerlerde “ölüm orucu” olarak da geçmektedir. Başbakan Erdoğan da “sadece bir kişi ölüm orucunda” diyerek, durumu ciddi olan sadece bir kişiymiş gibi yansıtmaktadır. Oysa SAG ya da ÖO; ilerleyen günlerde hepsi için ölüm riski bulunmaktadır. **ÖO’da ölüm kararlılığı baştan ilan edilmiştir. SAG da, ise her an bitirme olasılığı açık bırakılmıştır. Fark budur, ama ölüm her iki biçimde de yaşanabilir.** Direnişçilerin sağlık ve moral durumları, içinde bulunduğu koşullar, ölüm süresini belirlemektedir.

Sonuç olarak, AG, SAG, ÖO gibi birbirine yakın fakat farkları da olan bu eylem biçimlerini, yerli yerine kullanmak, sulandırmamak önemlidir. Bu, hem kitleye verilen mesajlar yönüyle, hem de devletin eylemin ciddiyetini ele almasını sağlamak yönüyle gereklidir. Tabi her şeyden önce eylemi yapanların kendilerine duydukları saygı bunu gerektirir.

Diğer bir nokta, “ölüm sınırı”yla ilgili yapılan farklı açıklamalardır. 30’lu günlerden itibaren hemen her gün için, “ölüm sınırı” denilmektedir. Kitleleri galeyana getirmek ya da devleti zorlamak amacıyla yapılan bu tür abartılı değerlendirmeler, inandırıcılığı kaybettirir. Oysa 12 Eylül yıllarında gerçekleşen ÖO eylemlerinde bu “sınır”ın 60’lı günler olduğu ortaya çıktı. Bunu devlet de çok iyi bilmektedir. (’84 yılında Metris ve Sağmalcılar’daki ölüm orucu sırasında, doktorlar “siz bilimi alt-üst ettiniz” demişlerdir. Çünkü direnişçiler, en ağır şartlar altında 70’li günlere kadar yaşamıştır.)

Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu “sınır” koşullara göre değişmiştir. ’96’da yaz aylarında, üstelik de aşırı sıcaklarda gerçekleştirilen ÖO eyleminde, **vücudun terlemeyle de artan aşırı sıvı kaybı ölümleri hızlandırmıştır.**

Tutsaklar ve doktorlar, on yıllardır süren SAG ve ÖO eylemlerinin deneyimine sahiptirler. Neyin doğru olduğunu, neyin, ne kadar alınıp alınmaması gerektiğini en iyi onlar bilirler. Elbette devlet de bu konuda tecrübe edinmiştir. Onlar da eylemi bir şekilde kırmanın ve tutsakları sakat bırakmanın derdindedirler. Bu, eylem boyunca süren bir savaştır. Ve her aşaması büyük bir gerilim içinde kıran kırana süren bir savaş... Egemenler, psikolojik savaştan fiili saldırılara kadar her yolu deneyerek eylemi bitirmeye çalışırlar. Bugün de yapmaya çalıştıkları budur. Tutsaklar ise talepleri kabul edene dek direnişlerini sürdürmeye ve zaferle taçlandırmaya kilitlenmişlerdir. Bazen “ölümün adı”dır zafer, bazen somut bir kazanımdır.

2000’li yıllarda ise, açlık grevinin yaz ayları yerine kışın başlaması, kendiliğinden olumlu bir etki yaratmış, vücudun su kaybını azaltmış, bu nedenle ölüm süresini uzatmıştır mesela. Keza daha önceki grevlerden tecrübe kazanan doktorlar ve tutsaklar, “doğru bildikleri yanlışları” düzelterek, daha uzun yaşamayı sağlamışlardır. Örneğin önceden açlık grevine giren kişinin hareketsiz kalması, fazla efor sarfetmemesi gerektiği doğru bilinir ve öyle davranılırken; sonradan, hareket halinde olmanın vücudu daha dinç tuttuğu görülmüş ve eylemciler güçleri yettiği oranda hareket etmişlerdir. **En önemlisi de “su-tuz-şeker dengesi” denilen oranın tespit edilmesi ve her eylemciye bu oranda verilmesidir.** Bitkisel çayların da içilmesiyle, bu süre 200’lü günlere kadar uzamıştır.

Asıl önemli olan ise B-1’in beyin hücreleri açısından yaşamsal öneminin keşfedilmesi ve B-1 alınmaya başlanmasıdır. Böylece daha önceki ÖO’larda 60’lı günlerden itibaren başlayan bilinç kaybı ve devletin böyle anlarda direnişçiye zorla serum vererek eylemi kırma çabasıyla ortaya çıkan sakatlıklar, olabildiğince aşağıya çekilmiştir. ÖO’nun başından itibaren B-1 alan direnişçiler, ölüm anına kadar bilinç yitimi yaşamamışlardır. **Sanıldığığının aksine B-1’in en önemli misyonu ölüm süresini uzatmak değil, Wernice-Korsakof (hafıza kaybı ve kasların kontrolünün kaybı) hastalığını önlemektir.** Bu yanı sıra da direnişçilerin sağlığı ve eylemin gidişatı bakımından son derece önemlidir.

Bugünkü açlık grevinde devletin B-1’i vermemesi, hatta ailelerinden gelen B-1’lere bile el koyması, başlı başına çok ciddi bir saldırdır. Amaç, tutsakların bilincini kaybetmelerini sağlamak ve o anda müdahalede bulunmaktır ki, böyle bir durumda ölümden çok sakatlar çıkacaktır. Doktorların da bu duruma tepki vermeleri ve B-1’in tutsaklara verilmesini mutlaka sağlamaları gerekir.

Tutsaklar ve doktorlar, on yıllardır süren SAG ve ÖO eylemlerinin deneyimine sahiptirler. Neyin doğru olduğunu, neyin, ne kadar alınıp alınmaması gerektiğini en iyi onlar bilirler. Elbette devlet de bu konuda tecrübe edinmiştir. Onlar da eylemi bir şekilde kırmanın ve tutsakları sakat bırakmanın derdindedirler. Bu, eylem boyunca süren bir savaştır. Ve her aşaması büyük bir gerilim içinde kıran kırana süren bir savaş...

Egemenler, psikolojik savaştan fiili

saldırılarına kadar her yolu deneyerek eylemi bitirmeye çalışırlar. Bugün de yapmaya çalıştıkları budur. “Şov yapıyorlar”dan, idam tehdidinde, B-1 verilmesinden, müdahale hazırlığına kadar, bu çok açık biçimde görülmektedir. **Tutsaklar ise talepleri kabul edene dek direnişlerini sürdürmeye ve zaferle taçlandırmaya kilitlenmişlerdir.** Bazen “ölümün adı”dır zafer, bazen somut bir kazanımdır. Önemli olan, her aşamada kararlı olmak, düşmanın bile saygısını kazanmaktır. Bütün demagojileri tuzla-buz edecek olan tek şey, bu duruştur.

2000’deki ÖO’da yukarı sıraladığımız faktörlerin toplamı olarak yaşam süresi uzamış, devletin “yiyorlar” demagojisi de artmıştı. Ancak ölüm, 100’lü günlerden itibaren peş peşe geldi ve kitlesel bir hale dönüştü. Devlet, ölüm sınırındaki direnişçileri tahliye etmek zorunda kaldı. Bu onlar adına büyük bir geri adım, tutsaklar adına ise siyasi bir zaferdi.

Diğer yandan 2000’den itibaren “ölüm sınırı”nın günler üzerinden belirlenmesi durumu da değişti. **Bilimsel olarak, direnişçilerin eyleme başlar-kenki kilosunun yarısına kadar düştüğü noktanın “ölüm sınırı” olduğu belirlendi.** Böylece şu ya da bu gün olmaktan çıktı, her direnişçinin kilosuna, bünyesine ve vücut direncine göre belirlenir oldu. Elbette direnişçilerin, başta mide rahatsızlıkları olmak üzere önceki hastalıklarının böyle zamanlarda tetiklenmesi, ya da çeşitli yanlış müdahaleler, bu süreyi kısaltabilir ve ölüm her an gelebilir. Ya da direnişçiler, devletin tutumuna göre, suyu bile keserek ölümü hızlandırabilirler. Bu, her eylemin kendine özgü koşulları içinde gündeme gelebilecek ve değerlendirilecek şeylerdir.

Sonuç olarak

PKK’li tutsakların üç talebi, (Öcalan’ın tecridine son verilmesi, anadilde savunma, anadilde eğitim) demokratik, aynı zamanda siyasi taleplerdir ve desteklenmelidir. Fakat tüm tutsakların koşullarına dönük bir talep ile Türkiye genelini kapsayan demokratik bir talebin olmaması yönüyle eksiktir. “Öcalan ve tüm tutsaklar üzerindeki tecride son”, “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük” sloganlarıyla birlikte, bu eylemlere katılmalı, destek ve dayanışma yükseltilmelidir.

PKK’li tutsakların, ’96 ve 2000 yılları

rındaki tüm cezaevlerini kapsayan ÖO eylemlerine katılmamaları, PKK'nin geçmiş çizgisini terk ederek, "siyasal çözüm" kulvarına girmesiyle bağlantılı gelişmiştir. O yıllardan bu yana cezaevlerinde de uzlaşmacı-teslimiyetçi bir çizgi izlemişler ve bu durum, genel olarak tutsakların mücadelesini zayıf düşürmüştür, PKK'li tutsaklar ile devrimci tutsaklar arasında mesafenin açılmasına neden olmuştur.

Bugün ise PKK'li tutsaklar, sadece Kürt sorunuyla ilgili taleplerle açlık grevindedir. Diğer devrimci tutsaklar, siyasal görüşleri doğrultusunda, eyleme şu veya bu oranda destek vermektedirler. Ancak **devletin açlık grevindeki tutsaklara saldırısı ya da şehitlerin gündeme gelmesi durumunda, hepsi buna karşı ortak bir duruş sergileyebilir.** Komünist ve devrimciler, ulusal hareketin sınırlılığını ve zaafalarını bilerek, eleştirilerini-uyarılarını ortaya koyarak, desteğini sunar ve devletin saldırıları karşısında asla yalnız bırakmaz. Bugünkü açlık grevine de bu perspektifle yaklaşır.

Eylem 40'lı günlerden itibaren, diğer kesimlerin katılımıyla dışarıda güçlü bir sahiplenişe sahiptir. Hemen her gün, başta Kürt bölgeleri olmak üzere, birçok yerde kitle gösterileri olmakta, toplu açlık grevleriyle destekler artmaktadır. Aydın ve sanatçılardan, öğrenci ve akademisyenlere, sendikalardan kitle örgütlerine kadar yaygın bir direniş ağı örülmüştür. Yurt içinde olduğu kadar, yurtdışında da eylemler sürmekte, uluslararası dayanışma büyümektedir. Son olarak BDP'li milletvekillerinin de açlık grevine başlamaları, devlet üzerindeki baskıları yoğunlaştıracaktır.

Bütün bunlar eylemin güçlü yanlarını oluşturuyor. Onun dört duvar arasında kalmayıp sokağa çıktığını, kitlelere mal olduğunu gösteriyor. Her ne kadar talepler, Öcalan'ın avukatıyla görüşülmesi noktasına çekilmişse de, anadilde savunmanın meclise getirilmesi ve anadilde eğitimin zeminin güçlenmesi yönüyle belli sonuçlar alındığını ortadadır. Buna karşın devlet, sınır-ıçi ve sınır-ötesi operasyonları arttırarak, attığı geri adımları kamufle etme çabası içindedir.

Gelinen noktada mesele, eylemin finalinin doğru zamanda ve doğru bir şekilde gerçekleşmesi, başta Kürt halkı olmak üzere tüm sömürülen, ezilen kesimlerde moral ve coşkuyu, kendine güveni arttıracak bir şekilde sonuçlanmasıdır.

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarıhtan Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafar
Şehitler Albümü...
Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasviyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasviyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, işçist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldoğan'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınırdışı Zor Mekanları: Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında işçist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükmi Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Serai İkinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgütlenişinde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karalamalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem: 3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokratik" konularındaki yanlış yaklaşımları

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak
Ademiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltilmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tükenecek noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandıma" adı altında karşımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinden ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme gelenişinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nurgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunun, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İnancın Sınırdışı Zor Mekanları: Hücreler Kitabı Dava Dosyası
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasından arındırılmış, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı: TASFIYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'de direnenlerin görüşlerini anlatmaktadır.

Gazze
bomba
altında!

Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm!

